

ЛИЙ ГОЛДБЪРГ
Г-Н МОНК ОТИВА В
ПОЖАРНАТА

Част 1 от „Мистър Монк“

Превод от английски: Деница Райкова, 2007

chitanka.info

На Тони Шалхуб, единствения и неповторим Монк

Благодарности

Първо и преди всичко, искам да благодаря на Анди Брекман за това, че създаде в лицето на Ейдриън Монк един от най-забавните и най-оригинални детективи в историята на телевизията, и за това, че ми позволи да разкажа няколко истории за този герой, първо в телевизионния сериал, а сега и в печатен вид. За мен това беше много забавно, и истинско удоволствие.

Бих искал също да благодаря на Уилям Рабкин и на екипа, написал сценария за „Монк“ — Том Шарплинг, Дейвид Брекман, Даниъл Драч, Хай Конрад и Джо Топлин — за вдъхновението и смеха.

Задължен съм на Ричард Йокли, Келси Ланкастър и д-р Д. П. Лайл за техническите им съвети; на Джина Макоби за сръчността ѝ; на Марта Бушко и Кери Донован за техния ентузиазъм и редакторска подкрепа; на Тод Голдбърг за това, че четеше всички чернови, и, накрая, на съпругата ми Вальри и дъщеря ми Мадисън за това, че се примиряваха с мен, докато аз се отдавах на конвулсивно-обсесивната си мания над тази книга.

Роден съм и съм израснал в района на Залива на Сан Франциско, но кореняците от Сан Франциско сред вас може би ще забележат, че съм си позволил няколко географски волности с изобразяването на града. Надявам се, че все още ще съм добре дошъл следващия път, когато посетя града.

1.

Г-Н МОНК И ТЕРМИТИТЕ

Казвам се Натали Тийгър. Никога не сте чували за мен и в това няма нищо лошо, защото истината е, че не съм нищо особено. С това искам да кажа, че не съм прочута. Не съм извършила нищо, нито пък съм постигнала нещо, заради което да ви е известно името ми. Аз съм просто поредната анонимна, тръгнала на пазар жена, която бута количката си по пътеката в „Уол-Март“.

Разбира се, имах по-големи планове за себе си. Когато бях деветгодишна, мечтаех да бъда една от Ангелите на Чарли. Причината не беше в желанието ми да се боря с престъпността или да тичам наоколо без сутиен — очаквах с нетърпение деня, когато гърдите ми ще се наляят достатъчно, за да нося такъв. За съжаление, още чакам. Възхищавах се на Ангелите, защото бяха силни, независими и имаха дръзко държание. Най-много от всичко ми харесваше начинът, по който тези жени се грижеха за себе си.

Предполагам, че в този смисъл мечтата ми се сбъдна, макар и не точно по начина, по който очаквах. Превърнах в професия грижата за себе си, за дванайсетгодишната си дъщеря Джули и за още един човек — Ейдриън Монк.

Не сте чували за мен, но ако живеете в Сан Франциско и гледате новините или четете вестника, вероятно сте чували за Монк, защото той е прочут. Той е блестящ детектив, който разкрива убийства, хвърлили в задънена улица полицията. Това ме удивява, тъй като той е напълно неспособен да се справи дори с най-елементарните аспекти на всекидневния живот. Ако това е цената на гения, тогава се гордея, че не съм гениална.

Обикновено полагането на грижи за Монк е просто ежедневна работа; това обаче се промени в деня, когато в обитаваната от него жилищна сграда бяха намерени термити. Намери ги Монк, разбира се. Той забеляза миниатюрна дупчица, колкото главичка на топлийка, в

част от външната стена, и разбра, че дупчицата е прясна. Разбра, защото следи за всички нередности във външната стена.

Когато го попитах защо прави това, той ме погледна учудено и попита:

— Не го ли правят всички?

Ето такъв е Монк.

Тъй като сградата, в която живееше Монк, щеше да бъде обвита с платнище и дезинфекцирана, неговият хазяин му каза, че ще трябва да отседне при приятели или да отиде на хотел за ден-два. Това беше проблем, защото единствените приятели, които Монк има, са капитан Лелънд Стотълмейър и лейтенант Ранди Дишър от Полицейския участък на Сан Франциско и аз. Но аз всъщност съм повече негова служителка, отколкото приятелка и като се има предвид колко малко ми плаща, за да го карам насам-натам и да изпълнявам поръчките му, едва ли съм дори и това.

Отидох първо при Стотълмейър, тъй като едно време той е бил партньор на Монк в полицейския отряд, и го попитах дали би го приютил. Стотълмейър обаче заяви, че съпругата му ще го напусне, ако заведе Монк в дома си. Стотълмейър каза, че той също щял да напусне дома си, ако Монк се появи. След това отидох при Дишър: той обаче живее в апартамент с една спалня, затова няма място за още един човек, макар да имам усещането, че щеше да намери място, ако аз бях тази, която се нуждаеше от място, където да отседне. Или която и да е жена под трийсетгодишна възраст, която още има пулс.

Така че двамата с Монк започнахме да търсим хотел. За повечето хора това не би било особено голям проблем, но Ейдриън Монк не прилича на повечето хора. Вижете го само как се облича.

Той носи ризите си плътно закопчани чак до врата. Те трябва да са от сто процента памук, искрящи от белота, с точно осем копчета, с яка шестнайсети размер и ръкави с размер трийсет и две. Все четни числа. Забележете това: важно е.

Панталоните му са с басти и маншети, с по осем дупки на колана (повечето имат по седем, затова неговите трябва да се правят по поръчка), талия осемдесет и шест сантиметра и вътрешна дължина на крачола осемдесет и шест сантиметра: след като обаче крачолите се подгънат, вътрешната им дължина е осемдесет и два сантиметра. Обувките му — дванайсет напълно еднакви чифта — са кафяви и са

четирийсет и четвърти номер. Още четни числа. Това не е случайност или съвпадение. Тези неща наистина имат значение за него.

Той очевидно има някакъв тип obsесивно-натрапчиво разстройство. Не знам точно какъв тип, защото не съм медицинска сестра като предишната му асистентка Шарона, която го напусна неочаквано, за да се омъжи отново за бившия си съпруг (който, чувам, не бил чак толкова страхотен, но след като работих кратко време с Монк, разбирам защо това всъщност не би имало значение. Ако аз имах бивш съпруг, при когото можех да се върна, щях да го направя).

Не притежавам каквито и да било професионални квалификации. Последната ми работа преди тази беше като барманка, но съм работила също и като сервитьорка, инструктор по йога, домакиня и крупие, освен всичко останало. От разговори със Стотълмейър обаче знам, че Монк невинаги е бил толкова зле. Състоянието на Монк се влошило много повече, след като жена му била убита преди няколко години.

Мога истински да му съчувствам заради това. Съпругът ми Мич, пилот на изстребител, загина в Косово, и самата аз дълго време бях обзета от нещо като лудост. Не лудост като тази на Монк, разбира се — бях си *нормално* луда.

Може би именно затова двамата с Монк се разбираме по-добре, отколкото някой (особено аз) някога е смятал за възможно. Разбира се, той ме дразни, но знам, че много от чудатостите му са породени от дълбока и неотслабваща скръб, която никой, и имам предвид наистина никой, не бива да преживява никога.

Затова се отнасях с него доста меко, но дори аз си имам граници.

А това ме връща отново към намирането на хотелска стая за Монк. Преди всичко, можехме да оглеждаме само четиризвездни хотели, тъй като четири е четно число, а хотел със само две звезди не можеше по никакъв начин да задоволи стандарта на Монк относно чистотата. Той не би подслонил в хотел с две звезди дори кучето си — ако имаше куче, каквото не притежава, и никога няма да притежава, защото кучетата са животни, които се ближат и пият вода от тоалетните чинии.

Първото място, на което отидохме в онзи дъждовен петък, беше „Белмонт“ на Юниън Скуеър — един от най-хубавите хотели в Сан Франциско.

Монк настоя да посети всички свободни стаи, с които разполагаше величественият стар „Белмонт“, преди да реши коя да заеме. Разбира се, разглеждаше само стаите с четни номера на четните етажи. Макар че стаите бяха еднакво мебелирани и с едно и също разположение на всеки етаж, той откри по нещо нередно във всяка една. Например, една стая не му се струваше достатъчно симетрична. Друга беше прекалено симетрична. Трета пък беше лишена от всякаква симетрия.

Всички бани бяха облепени с някакви скъпи тапети на цветя от Италия. Но ако ивиците тапет не бяха поставени точно в права линия, ако цветята и стъблата им не си пасваха точно от двете страни, където беше изрязан тапетът, Монк обявяваше стаята за негодна за обитаване.

На десетата стая управителят на хотела вече обръщаше една след друга малки бутилчици водка от минибара, и аз се изкушавах да се присъединя към него. Монк беше застанал на колене, разглеждайки внимателно тапета под шкафчето в банята — тапет, който никой никога не би видял, освен ако не застане на колене под шкафчето в банята, — и сочеше „жизненоважно несъответствие“. Именно тогава се предадох. Не издържах вече, и направих нещо, което никога не бих сторила, ако не се намирах под изключителен емоционален и психически натиск.

Казах на Монк, че може да остане при нас.

Казах го само за да сложа край на непосредствените си страдания, без в този миг на изключителна слабост да осъзнавам пълните, ужасяващи последствия от действията си. Но преди да успея да го оттегля, Монк незабавно прие поканата ми, а управителят на хотела едва не ме целуна в знак на благодарност.

— Не искам обаче да чувам никакви оплаквания относно подредбата на къщата си, нито за това колко мръсна ти се струва или колко много „жизненоважни несъответствия“ има — обърнах се към Монк, когато заслизахме по стълбите към фойето.

— Сигурен съм, че е свършена — каза Монк.

— Точно за това говоря, господин Монк. Вече започвате.

Той ме погледна неразбиращо.

— Всичко, което казах, беше, че съм сигурен, че къщата ти е свършена. Повечето хора биха приели това като искрения комплимент, какъвто исках да бъде.

— Но повечето хора нямат предвид „съвършено“, когато казват „съвършено“.

— Разбира се, че това имат предвид — каза Монк.

— Не, те имат предвид приятно, или хубаво, или удобно. Всъщност нямат предвид „съвършено“ в смисъл, че всичко ще бъде, ами, съвършено. А вие имате предвид точно това.

— Повярвай ми. — Монк поклати глава.

Зяпнах го невярващо.

— Та вие отказахте да отседнете в хотелската стая, която току-що видяхме, защото флоралните мотиви на тапета не съвпадаха под мивката.

— Това е различно — каза той. — Това беше въпрос, отнасящ се за безопасността.

— Как е възможно това да има връзка с безопасността? — попитах.

— То разкрива несръчна изработка. Ако са проявили такава небрежност с тапета, представи си каква е била останалата строителна работа — каза Монк. — Обзалагам се, че едно леко земетресение ще е достатъчно да срути цялата сграда.

— Сградата ще падне, защото тапетът не е равномерно сложен?

— Това място би трябвало да бъде определено за събаряне.

Стигнахме до фойето и Монк се закова на място.

— Какво? — попитах.

— Би трябвало да предупредим другите — каза Монк.

— Кои други? — попитах.

— Гостите на хотела — каза Монк. — Те би трябвало да бъдат уведомени за ситуацията.

— За това, че тапетът е залепен накриво — казах.

— Това е въпрос, отнасящ се за безопасността — каза той. — Ще им позвъня по-късно.

Не си направих труда да споря с него. Честно казано, просто изпитвах облекчение да се махна от хотела, без да се препъна в мъртво тяло. Знам, че това звучи нелепо, но когато сте заедно с Ейдриън Монк, труповете имат начин да се появяват навсякъде. Но, както скоро щях да откроя, това беше само временно облекчение.

Монк живееше в сграда с апартаменти в стил „Арт Деко“ на Пайн — район със средно скъпи жилища, който обхващаше северния

край на Западния район със семейства от горните слоеве на средната класа, и югозападния край на Пасифик Хайтс с неговите отдавна натрупали парите си семейства, украсени със сложни орнаменти викториански сгради и пищни градини високо над града.

В тази слънчева съботна сутрин Монк ме чакаше на хлъзгавия от дъжда тротоар, наблюдавайки как униформените бавачки от Пасифик Хайтс и облечените в дрехи с марка „Джуси“ домакини от Западния район бутат бебета в колички „Пег Прего“ нагоре и надолу по хълма към парка Алта Плаза и разкриващите се от него изгледи към пристанището, залива и Голдън Гейт.

Монк стоеше с два големи, еднакви куфара, по един от двете му страни, с отчаяно изражение на лицето. Носеше кафявото си палто с четири копчета; ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете, което по някакъв начин го правеше да изглежда по-дребен.

Имаше нещо затрогващо в начина, по който изглеждаше — като тъжно, самотно дете, което за пръв път заминава на лагер. Прииска ми се да го прегърна, но за щастие и на двама ни, това чувство отмина бързо.

В този квартал паркирането през уикенда е невъзможно, затова оставих автомобила успоредно до паркираните коли пред неговата жилищна сграда, която беше толкова аеродинамична, че изглеждаше по-аеродинамична от колата ми.

Излязох и посочих към двата му куфара.

— Ще оставете само няколко дни, господин Монк.

— Знам — каза той. — Затова взех малко багаж.

Отворих багажника на своя джип „Чероки“ и след това посегнах да взема един от куфарите му. Едва не си изкълчих рамото.

— Какво носите вътре, кюлчета злато ли?

— Осем чифта обувки — каза той.

— Донесли сте си достатъчно обувки, за да носите различен чифт всеки ден в продължение на повече от седмица.

— Подлагам се на лишения — каза Монк.

— Не е възможно това да е всичко, което носите вътре. — С мъка поставих куфара му в багажника на колата си. — Прекалено е тежък.

— Опаковах също четиринайсет чифта чорапи, четиринайсет ризи, четиринайсет чифта панталони, четиринайсет...

— Четиринайсет ли? — попитах. — Защо четиринайсет?

— Знам, че е на ръба на недостатъчното, но това съм аз. Човек, който живее на ръба. Вълнуващо е — каза Монк. — Мислиш ли, че съм опаковал достатъчно дрехи?

— Имате много — казах.

— Може би е добре да взема още малко.

— Това е достатъчно — казах.

— Може би само още два чифта.

— От кое?

— Всичко — каза той.

— Мислех, че сте човек, който живее на ръба — казах.

— Ами ако ръбът се премести?

— Няма — казах.

— Щом така твърдиш — рече Монк. — Но ако това стане, в този ден ще има да се каем.

Аз вече се каех. А дори не бях сигурна какво означава „да се каеш“.

Монк стоеше там, с другия куфар до себе си. Посочих към куфара.

— Няма ли да го сложите в колата, господин Монк? Или смятахте да го оставите тук?

— Казваш, че искаш аз да сложа куфара в колата ти?

— Мислехте, че ще го направя вместо вас ли?

— Това е твоята кола — каза той.

— Е, и?

Той сви рамене.

— Мислех, че имаш някаква система.

— Моята система е сам да си сложите нещата в колата ми.

— Но ти взе единия ми куфар и го натовари в колата — възрази той.

— Беше проява на учтивост — казах. — Не показвах, че предпочитам сама да натоваря колата.

— Добре е това да се знае. — Монк вдигна куфара си и го плъзна в багажника до другия. — Проявявах уважение към личното ти пространство.

Мисля, че той просто проявяваше мързел, но с Монк човек никога не е сигурен. Дори и да беше така, не бих го упрекнала за това, защото ми е шеф и искам да си запазя работата. Освен това този факт

ми осигури пролуката, която чаках, за да засегна една чувствителна тема.

— Разбира се, че беше така, господин Монк, и това наистина е страхотно. Оценявам го, защото двете с Джули имаме собствен стил на вършене на нещата, който не е точно същият като вашия.

— Например?

О, Боже мой, помислих си. Откъде да започна?

— Ами, първо, ние не изваряваме четките си за зъби всеки ден, след като ги използваме.

Очите му се разшириха.

— Това е толкова неправилно.

— След като си измием ръцете, невинаги използваме нова, стерилна кърпа, за да ги изсушим.

— На *нищичко* ли не са те научили родителите ти по въпроса за личната хигиена?

— Въпросът, господин Монк, е, че се надявам, че докато ни гостувате, ще сте в състояние да уважавате различията ни и да ни приемате такива, каквито сме.

— Хипита — каза той.

Ето една дума, която не бях чувала от десетилетия и която със сигурност никога не се е отнасяла за мен. Направих се, че не съм чула.

— Всичко, което искам, е тримата да се разбираме — казах.

— Не пушиш марихуана, нали?

— Не, разбира се, че не. Що за човек мислите, че съм? Чакайте — недейте да отговаряте на този въпрос. Това, което се опитвам да кажа, господин Монк, е че в моята къща аз съм шефът.

— Стига да не се налага да пуша трева.

— Не се налага — казах.

— Страхотно.

И с тези думи той се качи в колата ми и закопча предпазния си колан.

2.

Г-Н МОНК СЕ НАНАСЯ

Живея в Ной Вели. Този район се намира южно от много по-колоритната и добре известна Кастро Дистрикт, с нейната енергична гей общност, и на запад от населената с представители на всевъзможни етноси Мишън Дистрикт, която със сигурност е следващото място, нарочено за завоюване от неудържимите нашествия на представителите на дребната буржоазия, стиснали в юмрук каталози на „Уилямс-Сонома“.

Ной Вели създава усещането за малък град, далече от градската шумотевица и хаоса на Сан Франциско; а истината всъщност е, че оживеният Сивик Сентър, претъпкан с политици и скитници, е само на двайсетина пресечки, на северната страна на много стръмен хълм.

Когато двамата с Мич купихме къщата си, Ной Вели все още беше работнически квартал. Изглежда, че всички караха „Фолксваген Рабит“, а всички къщи бяха леко занемарени и нуждаещи се от свеж пласт боя и малко специално внимание.

Сега всички карат мини-ванове или камионетки, пред всяка втора къща има издигнато скеле, а Двайсет и четвърта улица — район за пазаруване, от двете страни на който някога се редяха пекарни, закусвални и бръснарници — е претъпкана със сладкарници, бистра и изискани фризьорски салони. Но кварталът не е станал напълно изискан. Все още има много домове, които се нуждаят от грижи (като моя), и достатъчно малки сувенирни магазинчета, антикварни книжарници и семейни пицарии, които кварталът е съумял да запази в духа на своя чудат, бохемски характер (сега съотношението между автентичните и преобразените части от него е равно). Това все още е до голяма степен една кротка, предпочитаща уюта на спалните си общност, пълна с млади, трудно изкарващи хляба си семейства и материално обезпечени пенсионери, в която почти никога не се мяркат туристи.

Докато пътувахме надолу по Дивизидеро към къщата ми, Монк ме помоли да наглася седалката си така, че да се изравни с неговата. Обясних му, че ако направя това, няма да мога да стигам до важни неща, като например педала за газта, спирачките и волана. Когато предложих вместо това да премести седалката си, той не ми обърна внимание и започна да си играе с огледалото до пътническата седалка, така че да бъде под същия наклон като огледалото от страната на шофьора. Сигурна съм, че според него това щеше да компенсира естествената липса на баланс, породена от неравните седалки.

Аз също не разбирам логиката. Ето защо винаги държа в жабката флаконче таблетки за главоболие. Не за него, разбира се. За мен.

Когато стигнахме до малката ми викторианска къща, разположена на общ тротоар с редица други, оставих Монк сам да извади куфарите си от колата. В това време аз се втурнах вътре, за да огледам за последен път за неща, които биха могли да го разстроят. Не че не беше идвал в дома ми преди, но сега за първи път щеше да остане там за повече от час-два. Дребни неща, които може би беше успявал да пренебрегне, призовавайки силата на волята си преди, можеше да станат непоносими сега.

Докато стоях там пред отворената си врата и гледах малката си всекидневна, си дадох сметка, че за Монк къщата ми е истинско минно поле. Интериорът се отличава с това, което обичам да наричам „икономичен шик“; мебелите и лампите са еkleктичен сбор от стилове и периоди. Има малко арт деко тук и малко кретон от седемдесетте там, защото купувах всичко, което случайно ми хванеше окото и което можех да си позволя със скромния си бюджет. Моят подход към вътрешното обзавеждане беше да не притежавам какъвто и да било подход.

С други думи, цялата ми къща — и целият ми живот — беше пълната противоположност на Ейдриън Монк. Сега не можех да направя нищо, за да променя това. Всичко, което можех да направя, беше да разтворя широко вратата, да го посрещна вътре и да се мобилизирам да посрещна най-лошото.

Така че направих именно това. Той пристъпи вътре, огледа внимателно къщата, сякаш я виждаше за пръв път, и се усмихна със задоволство.

— Взехме правилното решение — каза. — Това е много по-добре от някакъв хотел.

Това беше последното, което очаквах да каже.

— Наистина ли? Защо?

— Създава усещането, че е обитавано — каза той.

— Мислех, че не харесвате места, които са били обитавани — казах.

— Има разлика между хотелска стая, която постоянно е била заемана от хиляди различни хора, и дом, който е... — Гласът му заглъхна за миг, а после той ме погледна малко печално и с копнеж и каза: — Ами... дом.

Усмихнах се. По негов собствен начин това можеше да се смята за най-милото нещо, което някога ми беше казвал.

— Нека ви покажа къде ще отседнете, господин Монк.

Поведох го по коридора, покрай затворената врата на Джули, със залепена със скоч на нея голяма, нарисувана на ръка предупредителна табела, която гласеше:

„ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ. НАРУШИТЕЛИ НЕ СЕ
ДОПУСКАТ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. ЧУКАЙТЕ,
ПРЕДИ ДА ВЛЕЗЕТЕ“.

Тъй като обикновено в къщата сме само ние двете, този надпис ме поразил като пубертетско престараване. Аз също бях залепила на вратата си такъв надпис, когато бях на възрастта на Джули, но на мен ми се налагаше да се безпокоя заради набезите на братята ми. Тя имаше само мен. Под този надпис Джули беше залепила също и звездообразен плакат с надпис „Опасност! Опасни отпадъци“, който беше намерила някъде.

Монк хвърли поглед към плаката, после към мен.

— Това е шега, нали?

Кимнах.

— Много е забавно. — Той се опита да се засмее, но прозвуча по-скоро сякаш се беше задавил. — Уверяваш ли се периодично в това?

— В какво да се уверявам?

— Че това е шега — каза той. — Децата могат да бъдат много палави, нали знаеш. Когато бях на осем години, веднъж изкарах цял ден, без да си мия ръцете.

— Имали сте късмет, че сте оцелели.

Монк въздъхна и кимна.

— Когато си млад, мислиш, че си безсмъртен.

Посочих стаята до тази на дъщеря ми.

— Това е стаята ни за гости.

Всъщност до снощи това беше „вехтошарската ни стая“, където складирахме всички вещи, които не можеха да се вместят в останалите стаи от къщата. Сега всичко това беше временно наблъскано в гаража ми.

Монк пристъпи няколко крачки навътре в стаята и огледа обзавеждането. Имаше голямо легло — първото, което си купихме двамата с Мич, — а стените бяха украсени с няколко поставени в евтени рамки скици на лондонски, парижки и берлински забележителности, които купувахме от улични художници, когато избягахме в Европа. Скринът беше находка от гаражна разпродажба, с липсваща дръжка на една от вратичките — недостатък, който се надявах Монк да не забележи, но знаех, че това ще стане. Именно удивителната му наблюдателност го правеше такъв страхотен детектив. Вероятно можеше само като хвърли един поглед на скицата на „Нотр Дам“, да каже дали художникът е бил левак, къде е обядвал и дали е задушил с възглавница старата си баба.

Монк остави куфарите си при краката на леглото.

— Очарователно е.

— Наистина ли?

Нещата вървяха много по-добре отколкото се бях надявала, макар да забелязах, че бе заслонил очите си с ръка, за да не гледа скрина, сякаш той излъчваше ослепителен блясък.

— О, да — каза той. — Пропито е с очарование.

Преди да успея да попитам какво точно иска да каже с това „пропито“, някой позвъни на вратата. Извиних се и отидох да видя кой звъни.

На прага ми стоеше снажен мъж с тефтер в ръка. Зад него видях двама мъже, които сваляха хладилник от паркирал камион пред къщата ми.

— Тук ли живее Ейдриън Монк? — попита мъжът. Миришеше на одеколон „Олд Спайс“ и уиски „Къти Сарк“. Не бях сигурна кое ми действа по-обезпокоително: смесичката от аромати или фактът, че можех да ги разпозная.

— Не, аз живея тук — казах. — Господин Монк просто ми гостува.

— Както и да е — каза той, после се обърна и подсвирна на мъжете на улицата. — Започвайте да разтоварвате камиона.

— Чакайте малко! — възкликнах, като излязох на входа. — Какво разтоварвате?

— Нещата ви — каза той, като тикна в ръцете ми тефтера и химикалката. — Подпишете тук.

Погледнах книжката, прикрепени върху тефтера. Беше фактура на компания за товарни превози, в която бяха изброени всички мебели, съдове, спално бельо и уреди, които те превозваха от къщата на Монк до моята. Това ли беше представата на Монк за живот в лишения?

— Крайно време беше да пристигнете — чух да казва Монк зад гърба ми. Обърнах се и го видях да държи вратата отворена, за да влязат двамата мъже, които вмъкваха вътре хладилника му. — Внимавайте с това.

— Стойте — извиках на хамалите, а след това се обърнах към Монк. — Какво е всичко това?

— Просто няколко необходими вещи.

— Има голяма разлика между гостуването при някого и нанасянето.

— Знам това — каза той.

— Тогава как ще обясните това? — Посочих към хладилника му.

— Имам специални хранителни нужди.

— Затова си донесохте собствения хладилник заедно с всичката храна в него?

— Не исках да създавам проблеми — каза той.

Размахвах тефтера към него.

— Това е всичко, което притежавате, господин Монк — казах. — За да сместя всичките ви вещи, ще трябва да изнеса от къщата всички свои неща.

Монк посочи към хамалите.

— Сигурен съм, че те ще се радват да помогнат. Те са професионалисти.

Поех си дълбоко дъх, тикнах тефтера в ръцете на снажния мъж и се обърнах към него:

— Ще откарате всичко това обратно там, откъдето сте го взели.

— Не могат — каза Монк.

— Защо не?

— Сградата вече е обвита с платнище — каза Монк. — И пълна с отрова.

— Тогава просто ще трябва да го сложите на склад, господин Монк, или да го оставите на предната морава. Защото то няма да влезе в тази къща.

Ядосано влязох обратно вътре, затръшнах вратата и оставих Монк да се разбере с хамалите.

Едва когато вече стоях насред всекидневната си, упорито опитвайки се да овладее гнева си, най-сетне осъзнах, че си бях вкъщи от петнайсет минути, а още не бях видяла или чула дъщеря си. Отидох до вратата на стаята ѝ и почуках.

— Джули? — Притиснах ухо до вратата ѝ. — Вътре ли си?

— Да — пророни тихо тя. — Престани да притискаш ухо до вратата ми.

Виновно отстъпих назад, макар да знаех, че не може да ме е видяла.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— Господин Монк е тук — казах.

— Знам — отвърна тя.

— Затова ли се криеш в стаята си?

— Не се крия.

— Смятах, че харесваш господин Монк.

— Така е — каза тя.

Аз съм човешко същество и самотна майка, и вече бях доста раздражена от Монк и неговите хамали, затова не бях в настроение да търпя капризи.

— Тогава излез, домъкни си задника тук и се дръж учтиво — казах.

— Не мога — каза тя.

— Защо не?

— Защото той ме помисли за бебе — каза тя, а после чух нещо, което прозвуча като приглушено ридание.

Веднага усетих как ме пробужда вина, задето ѝ се бях сопнала, вместо да бъда прозорливата, загрижена, всезнаеща майка, каквато би трябвало да съм. Реших да пренебрегна предупредителните табели на вратата ѝ и да обърна внимание на знака, който долових в гласа ѝ. Отворих вратата на стаята ѝ.

Джули седеше на леглото си, а по бузите ѝ се стичаха струйки сълзи. Беше извадила всички плюшени животни, които беше прибрала дълбоко в килера си преди шест месеца, след като беше решила, че е „твърде пораснала“ за тях. Сега беше събрала всичките около себе си и ги прегръщаше силно.

Седнах на леглото до нея и я прегърнах с една ръка.

— Какво има, съкровище?

— Ти ще си помислиш, че е глупаво. — Тя подсмръкна.

Целунах я по бузата.

— Обещавам, че няма.

— Мади се обади — каза тя: имаше предвид една от приятелките си от училище. — Спарки е мъртъв. Убили са го.

И с тези думи тя се разрида. Напълно объркана, аз я притеглих до себе си и я помилвах по косата. Никак не ми се искаше да питам, но трябваше...

— Кой е Спарки?

Джули повдигна глава, подсмръкна силно и изтри сълзите от очите си.

— Далматинецът от пожарната. Онзи, дето пожарникарят Джо го води в училище всяка година, когато изнася беседата си за противопожарната безопасност.

— О, онзи Спарки значи. — Все още нямах никаква представа за какво говори. — Какво се е случило?

— Някой го ударил по главата с кирка снощи — каза Джули и потръпна. — Кой би искал да убие едно прекрасно, доверчиво, невинно куче?

— Не знам — казах.

Тя отново заплака и ме прегърна здраво.

— Аз ще открия — тихо каза Монк.

И двете с Джули вдигнахме очи и видяхме Монк да стои на прага. Откога ли стоеше там?

— Наистина ли? — попита Джули.

— Това ми е работата. — Монк запристъпва от крак на крак. — Разкриването на убийства е един вид моя специалност.

Джули посегна да вземе от нощното си шкафче една книжна салфетка „Клинекс“, издуха си носа и метна смачканата кърпичка към кошчето си за боклук. Не улучи.

— Наистина ли мислите, че можете да хванете човека, който е убил Спарки? — попита тя.

Монк се взираше в книжната кърпичка на пода, сякаш очакваше тя да се отдалечи пълзешком.

— Да.

Джули се обърна към мен.

— Можем ли да си го позволим?

Това беше добър въпрос. Погледнах отново към Монк, който наблюдаваше кърпичката и кривеше врата си, сякаш имаше шипове.

— Можем ли? — попитах го.

— Ще изправя убиеца пред съда, ако ми направиш една огромна услуга.

— Каква? — попита Джули.

Надявах се, че в тази услуга не влиза да му позволя да внесе в къщата ми всичко, което притежаваше, защото това нямаше да се случи, независимо колко кученца, бебета тюлени или пухкави зайчета бъдат убити.

— Вдигни тази книжна кърпичка, постави я в запечатана найлонова торба и я махни незабавно от къщата.

— Мога да направя това — каза тя.

— Благодаря. — Монк ме погледна и посочи с глава към плаката на вратата ѝ. — Не е шега.

3.

Г-Н МОНК И ПОЖАРНИКАРСКАТА КОЛА

Събота е „денят за мероприятия“ на Джули. Таекуондо. Тренировка по футбол. Урок по хип-хоп. И, разбира се, неизбежното тържество по случай рожден ден. Нека бъдем честни по този въпрос: Няма родители, които да искат да прекарват уикендите си, разкарвайки децата си с кола насам-натам. Затова уговорих с останалите майки от квартала (това досадно задължение се пада винаги на майките) разписание, според което да се редуваме да караме децата. Случи се така, че точно тази събота беше един от свободните ми от разкарване на децата дни, така че на друга, претрупана с работа, уморена до смърт майка се падаше да кара куп неуправляеми хлапета на техните часове, тренировки и празненства за рождени дни.

Винаги имам намерението да прекарам това специално „лично“ време, като се погледея с някоя хубава книга, или дълга разходка, или пък като си позволя лукса да кисна в гореща вана. Накрая обаче неизбежно става така, че търча да изпълнявам поръчки и наваксам с всичко, с което съм изостанала — например пране, пазаруване в бакалницата, чистене на къщата и плащане на сметки.

Така че в този съботен следобед бях свободна да помогна на Монк, когото дъщеря ми нае да разследва убийството на далматинеца от пожарната.

Първата ни спирка беше пожарната, която се намираше на Северния плаж — районът между Китайския квартал и Рибарския кей. Там няма плаж, разбира се — той беше затрупан под заровени в земята отпадъци, а преди десетилетия бреговата линия се е простирала много по на север, затова името е донякъде подвеждащо. Сега мястото е може би по-известно сред местните жители като Малката Италия, макар тук да живеят колкото италианци, толкова и китайци, така че може би това име също е подвеждащо.

Северният плаж е известен също и заради писателя битник Джак Керуак и стриптийзьорката Карол Дода, чиито огромни гърди бяха

показани на плакат пред клуба „Кондор“. Останали са твърде малко следи от битническото минало на квартала, запазени най-вече заради туристите. Няколко стриптийз бара все още се мъчат да оцелеят на Бродуей, но повехналата им привлекателност е почти комично остаряла, и те бързо губят позиции за сметка на кафенетата и художествените галерии.

Оеснафяването, разкрасяването и обновяването са навсякъде. Това се случва не само със сградите и кварталите. Идете в Ел Ей и можете да видите, че сега и там оеснафяват, разкрасяват и обновяват хората.

Улиците още бяха мокри от дъжда, който валеше на пресекулки в петък, но небето беше чисто и ясно, а от увенчания в бяло залив подухваше остър, студен вятър. Усещах мириса на морето, съчетан с лек мирис на пържена храна, носещ се откъм Китайския квартал.

Пожарната се намираще на билото на един хълм, откъдето се разкриваха невероятни изгледи към Трансамериканската пирамида и Коит Тауър. Беше червена тухлена сграда от началото на 20-и век, с изработена от камък емблема на пожарната на Сан Франциско — орел, сграбчил в ноктите си кръстосани брадви над пълзящи пламъци, — поставена над сводестите врати на гаража.

— Като дете — каза Монк — исках да стана огнеборец.

— Наистина ли? — попитах.

— Обожавах всичко, свързано с това — каза той. — С изключение на онази част с огнеборството.

— Какво тогава ти е харесвало в професията на огнеборца?

— Това.

Монк се обърна към пожарната и разтвори ръце, сякаш за да прегърне гледката пред себе си. И двете врати на гаража бяха отворени, позволявайки на лекия ветрец да нахлуе в сградата, където дузина пожарникари търкаха и лъскаха двете блестящи пожарникарски коли: искрящият хром и излъсканият червен метал отразяваха слънчевите отблясъци.

— Не е ли страхотно? — въздъхна той.

Проследих погледа му, докато той поглъщаше с очи пожарникарските маркучи, спретнато навити един върху друг на пожарникарските коли; безупречно чистите, без нито едно петънце по тях бетонни подове на гаража, изтъркани и измити с парцал така, че

блестяха като мраморни; спретнатите редици от пожарникарски шапки, куртки и каски, подредени върху открити рафтове от блестяща стомана; кирките, лопатите и другите инструменти, закачени на стената, подредени по размер, форма и предназначение. Красотата на чистотата, ефикасността и реда.

Очите му бяха широко отворени в израз на детинско благоговение и одобрение. Той отново беше на десет години — макар че, трябва да призная, в много отношения не съм убедена дали някога е пораснал напълно.

Монк се приближи до капитана, който стоеше зад отрупана със спретнато сгънати хавлиени кърпи и кош с пране количка и наблюдаваше как работят хората му. Синята му униформа с къси ръкави беше идеално изгладена и колосана, значката му блестеше толкова ярко, че от нея не се виждаше почти нищо друго, освен светлина. Беше петдесетинагодишен, с онези сурови, издялани черти, каквито обикновено притежават единствено войниците, героите от комиксите и статуите.

— Мога ли да ви помогна? — попита капитанът.

— Всъщност, ние бихме искали да ви помогнем — каза Монк. — Аз съм Ейдриън Монк, а това е асистентката ми Натали Тийгър.

— Аз съм капитан Мантуут. — Той подаде ръка на Монк. — Вие сте детективът, нали?

Монк се ръкува с него, после протегна към мен разтворената си длан, за да му дам мокра кърпичка. Дадох му една. Дори да се беше обидил, Мантуут не го показа.

— Бях нает да разследвам убийството на Спарки — каза Монк, докато си бършеше ръцете.

— За Джо ли работите? — попита Мантуут.

— Кой е Джо? — попита в отговор Монк и ми върна кърпичката.

— Огнеборецът Джо — обясних аз, натъпквайки мократа кърпичка в едно пликче в дамската си чанта.

Към края на деня чантата ми обикновено преливаше от малки найлонови пликчета, пълни с мокри кърпички. — Двамата със Спарки са били екип.

— Бяха много повече от това, госпожице Тийгър — каза Мантуут. — Джо Кокран спаси това куче от изолатора преди десет години, и оттогава бяха неразделни. Спарки не беше мое куче, но все

още се чувствам, сякаш сноши сме изгубили един от нашите хора. Всички се чувстваме така.

Монк вдигна една от сгънатите хавлиени кърпи от количката и посочи към пожарникарската кола.

— Може ли?

Мантуут сви рамене.

— Разбира се.

Монк се приближи до пожарната кола и почука по един от искрящите хромирани фарове. Когато се обърна отново към нас, на лицето му беше изписана голяма момчешка усмивка.

— Леле — възкликна той.

Двамата с капитана наблюдавахме как Монк лъска една врата. Останалите пожарникари, които работеха по колата, също го наблюдаваха. Виждах, че може да се позабавим там доста време, затова реших да действам нататък.

— Можете ли да ни кажете какво се случи снощи?

— Отзовахме се на повикване за пожар в жилищна сграда на четири пресечки оттук. Сигурно е било към десет часа, но мога да проверя в работния дневник за точното време. Някаква жена заспала на канапето си, докато пушела цигара. Това е най-честата причина за смърт при пожар в целия свят, и вероятно най-предотвратимата — каза Мантуут. — Потушихме пожара и се върнахме тук около два сутринта. Разбрахме, че нещо не е наред, в мига щом спряхме в гаража. Обикновено Спарки изтичва навън да ни посрещне, размахвайки опашка. Но този път не го направи...

Монк се приближи към нас, но не да зададе някакъв въпрос или да вземе някакво съществено участие в разговора ни, а за да пусне използваната хавлиена кърпа в един кош и да вземе нова.

— Това е толкова страхотно — каза той, после се ухили замаяно и на двама ни и се залови да търка безупречно чистата дръжка на една врата. Мантуут не можеше да спре да се взира в него.

— Имаше ли следи от влизане с взлом? — попитах.

— Не — отговори той, като откъсна поглед от Монк и отново погледна към мен. — Сградата на пожарната не беше заключена.

— Беше ли необичайно да оставяте пожарната отворена, а кучето — само?

— Съвсем не — каза Мантуут. — В исторически план това е една от причините да имаме далматинци. Те охраняват сградата на пожарната. Джо знае безброй такива факти. Може да ви разкаже всичко за далматинците.

— Опитвал ли се е някой да открадне нещо от пожарната преди?

— Не преди, не и снощи — каза Мантуут. — Доколкото мога да преценя, нищо не липсва. Кварталът е безопасен, или поне някога беше.

Не знаех какво още да питам, затова се обърнах към Монк, който, в края на краищата, беше легендарният детектив тук.

— Господин Монк? — казах.

Той продължаваше да лъска.

— *Господин Монк* — повторих, този път по-твърдо. Той се обърна. — Не искате ли да попитате нещо капитан Мантуут?

Монк щракна с пръсти.

— О, разбира се. Благодаря, че ми напомни.

Той метна мръсната хавлиена кърпа в коша и погледна капитана.

— Имате ли някоя от онези значки с надпис „Почетен пожарникар“?

— Имате предвид онези, които даваме на децата?

— Не, онези, които дават на почетните пожарникари — каза Монк.

— Мисля, че да — каза Мантуут. — Искате ли една?

Монк кимна. Мантуут се върна в офиса. Монк ме погледна.

— Леле.

— Само това ли ще кажете?

— Юпиинии.

— Не искате ли да зададете някакви въпроси относно убийството? Например, какво се е случило тук тази нощ?

— Вече знам.

— *Знаете?*

— Разбрах го, веднага щом влязохме — каза той.

— Как?

Той начерта с ръце триъгълник във въздуха.

— Проста геометрия.

Нищо просто няма в геометрията. Провалих се по този предмет в гимназията, а понякога се будя от кошмара, в който господин Рос,

учителят ми по математика в десети клас, ме проследява, открива ме и ме кара отново да държа матурата.

— Има ли начин да не забъркваме геометрията в това? — попитах.

— Кучето е било ето там. — Монк посочи към далечната дясна страна на сградата на пожарната. — Първият връх на триъгълника. Тук най-много е обичало да лежи, когато пожарникарските коли ги е нямало.

— Откъде знаете?

— Виждат се драскотините от лапите му по стените — каза Монк.

Проследих погледа му и примижях. Наистина, имаше няколко леки драскотини, които кучето сигурно беше направило, докато се е протягало или търкаляло, или когато е лежало, притиснато към стената.

— Когато пожарникарските коли не са били тук, това място е позволявало на Спарки да вижда ясно вратите на гаража — каза Монк. — Когато пожарникарските коли са били тук, те са блокирали изгледа оттук, затова той е спял в кошчето си в кухнята, където е можел да получава остатъци от масата, а също и да се наслаждава на повече движещи се крака.

Той наклони глава към кухнята и аз видях крайчето на кошницата, в която спеше кучето, в очертанятия на отворената врата. Забелязах в кошницата гумена кучешка играчка във формата на хот-дог.

Не проумявах как, или кога, Монк е забелязал драскотините и кучешкото легло. Струваше ми се, че от момента, в който стигнахме там, цялото му внимание беше съсредоточено върху пожарните коли. Но грешах.

Монк изправи глава и се огледа из сградата на пожарната, после пристъпи няколко крачки напред, сякаш поставяше стъпалата си в чифт отпечатъци от стъпки в пясъка.

— Убиецът се е промъкнал вътре през отворения гараж и е стигнал до тази точка, вторият връх на нашия триъгълник, когато кучето го е видяло и го е нападнало — каза Монк. — Той се е огледал за нещо, с което да се защити, и ги е забелязал.

Монк се завъртя и застана с лице към брадвите, лопатите и греблата, спретнато подредени покрай стената вляво от нас — всеки инструмент на подходящото място. Поне знаех защо това беше привлякло вниманието му.

— Дотичал е дотук, когато кучето вече го е достигало. Сграбчил е кирката от стената и е замахнал с нея към кучето в последния възможен миг. — Монк пристъпи няколко крачки напред и спря близо до откритите рафтове с куртки, пожарникарски шлемове и ботуши. Потропа с крак по пода. — Спарки е умрял точно тук. Третият връх на нашия триъгълник.

— Как можете да сте сигурен?

— Проста геометрия — повтори Монк.

— Той е прав, госпожице Тийгър — каза капитанът, като се приближи и застана зад мен. — Точно тук намерихме горкото куче, когато се върнахме, точно тук пред екипировката.

— Пред кое? — попитах.

— Така наричаме огнеборското си оборудване — каза той. — Всички онези неща, които взимаме, когато влизаме да гасим пожар.

Монк плъзна поглед покрай мен.

— О-хо.

— „О-хо“, какво? — попитах.

Той се приближи към рафта с тежки пожарникарски куртки, до една подредени отпред назад в спретната права редица. Една от куртките висеше от закачалка, обърната в различна посока от останалите.

Естествено, Монк свали куртката от закачалката, завъртя закачалката и отново окачи куртката, като внимателно се увери, че раменете са на една линия с тези на куртките, закачени отпред и отзад.

Мантуут удивено поклати глава.

— Той е по-голям маниак на тема ред дори от мен.

— От всички — казах.

— Ще ми се всичките ми момчета да бяха като него.

— Внимавайте какво си пожелавате — казах.

Монк се върна и размаха ръце пред мен, за да му дам няколко мокри кърпички. Бръкнах в чантата си и му дадох две.

— Напълно ли сте сигурен, че нищо не е откраднато от пожарната? — попита Монк, докато си чистеше ръцете.

— Цялата екипировка се води на отчет, и никой от пожарникарите не е съобщил нещо да липсва от шкафчето му — каза Мантуут.

— А нещо, което не би ви се сторило важно? — попита Монк. — Нещо толкова незначително, невзрачно и незабележително, че никой не би почувствал липсата му?

— Тогава откъде ще знаем, че е изчезнало?

— Веднъж разкрих едно убийство, при което се оказа, че единственото, което убиецът е търсел, е било парче хартия, заседнало в копирна машина.

— Ние нямаме копирна машина.

— Веднъж разкрих убийство, при което се оказа, че единствената цел на убиеца бил един камък в аквариум със златни рибки.

— Ние нямаме никакви златни рибки.

Монк ме погледна.

— Това ще е трудна работа.

— Сега, като се замисля — каза Мантуут, — липсват ни две хавлиени кърпи.

— Какви хавлиени кърпи? — попита Монк.

— Онези, които използваме за чистене и лъскане на пожарникарската кола — отвърна Мантуут. — Имахме трийсет и четири в деня преди пожара и трийсет и две след това. Знаем, че звучи глупаво, но съм малко вманиачен да следя какво става с хавлиените кърпи.

— На мен ми звучи напълно естествено — каза Монк. Беше открил сродна душа.

— Наистина ли мислите, че някой би влязъл тук, за да открадне две хавлиени кърпи? — попита капитанът.

Монк сви рамене.

— Къде ги държите?

— В мазето, при пералнята и сушилнята.

Ситуацията ставаше нелепа. Нямахме начин някой да е убил куче заради две хавлиени кърпи. Така че, за да сложа край на тази лудост, се намесих, задавайки въпрос.

— Капитан Мантуут — попитах, — сещате ли се за някаква причина, поради която някой би искал да навреди на Спарки?

— Ще трябва да попитате Джо — каза Мантуут. Той беше поблизък с това куче, отколкото с който и да било от нас. Когато дежурството му свършваше, вземаше Спарки вкъщи със себе си.

— Къде можем да намерим Джо сега?

— Още е дежурен, но не искаше да бъде тук — не и днес, не и без Спарки — каза Мантуут. — Затова го изпратих обратно в къщата, където беше пожарът, за да надзирава разчистването и да помага на хората, разследващи пожара. Би трябвало още да е там.

— Благодаря ви, капитане — каза Монк. — Беше чудесно.

— Добре дошъл сте да се върнете по всяко време, господин Монк.

Монк понечи да си тръгне, когато Мантуут му извика:

— Чакайте, не бива да си тръгвате без това.

Капитанът закрепил на ревера на Монк една значка.

Значката представляваше червен пожарникарски шлем върху емблема, съставена от пожарна кола, обкръжена от златист пожарникарски маркуч и думите „младши огнеборец“ с умалени главни букви. Напряко върху най-долния ѝ край пишеше: ПОЖАРНА НА САН ФРАНЦИСКО.

Монк сведе поглед към нея и се усмихна.

— Страхотно.

4.

Г-Н МОНК И ПРОВАЛЕНИЯТ УИКЕНД

Тъй като мястото на снощния пожар се намираше само на четири пресечки, а денят беше толкова прекрасен, помислих си, че би било хубаво да вървим пеша, макар това да означаваше стръмно изкачване на връщане към колата. Нямах нищо дори против това, че Монк броеше и потупваше всички уреди за отчитане на времето по паркинга, който подминавахме по пътя си. Бях прекалено заета да се опитвам да проумея онова, което току-що бяхме научили в пожарната.

Ако онзи тип е възнамерявал да убие Спарки, защо не си е донесъл оръжие? Ако беше дошъл да открадне нещо и беше убил Спарки при самозащита, как така не липсваше нищо?

Задах на Монк същите въпроси. Между отброяването на уредите за отчитане на времето — това ще ви го спестя — той отговаряше на тях. В известен смисъл.

— Може от дни да е следял какво става в пожарната, очаквайки пожарникарите да тръгнат да гасят пожар, за да може да убие кучето — каза Монк.

— Защо би искал да го направи?

— Може би кучето се е изпикало върху розите му.

Разбрах защо това би се струвало на Монк напълно основателен мотив за убийство.

— Следователно, ако предположим, че този луд градинар е бил така твърдо решен да убие Спарки — казах, — защо е изчакал кучето да тръгне след него? Защо просто не се е приближил към кучето и не го е халосал с бейзболна бухалка или нещо от този род?

— Би му се наложило да носи бейзболната бухалка със себе си — каза Монк. — А освен това е трябвало да се отърве от нея по-късно. После, съществува риск тя да бъде намерена и по нея биха могли по някакъв начин да стигнат до него.

— А ако я задържи, това би могло да го свърже с престъплението по-късно — казах.

Монк кимна.

Звучеше логично. В крайна сметка случаят не беше толкова озадачаващ.

— От друга страна — заяви Монк, — може би той не е очаквал Спарки да е там.

— Но Спарки винаги е бил там — казах.

— Само когато Джо е бил дежурен — рече Монк. — Иначе Джо е вземал кучето при себе си вкъщи.

Капитан Мантуут ни беше казал това само преди няколко минути, а аз вече го бях забравила. Очевидно не бях създадена за детективска работа.

— Значи смятате, че убийството на Спарки е било случайност — казах. — Смятате, че убиецът е търсел нещо друго, а кучето го е изненадало.

— Не непременно — каза Монк. — Все още е възможно да е отивал там, за да убие Спарки.

Отново започвах да се чувствам напълно объркана.

— Как може да убиеш куче, което не е там?

— Можеш да му сложиш отрова в храната.

Замислих се за това. Убиецът е наблюдавал пожарната в ден, когато е знаел, че Джо няма да бъде на работа, изчакал е всички да тръгнат да потушават пожар, след това се е промъкнал вътре да отрови храната. Вместо това обаче убиецът е бил нападател от кучето, което бил дошъл да убие — куче, което не трябвало да е там, — и трябвало да се защити с кирката.

Можеше да е станало по този начин.

Или по другия.

И по двата начина не беше твърде сложно. Можех да се справя с това.

— Или пък кучето е било убито случайно — каза Монк, и отново ме хвърли в пълно объркване. — А онзи тип е бил в пожарната по напълно различна причина.

— Например? — попитах. С този въпрос се отказах от опитите да схвана логиката на случая. Това беше работа на Монк, не моя.

— Не знам — каза Монк. — Но веднъж разкрих убийство, извършено само заради едно пени...

Горялата къща все още си стоеше на мястото, но първият етаж беше овъглен и изтърбушен, а прозорците — изпочупени и почернели по краищата, където ги бяха близали пламъците. Имотът беше ограден и отцепен с жълта полицейска лента и неколцина огнеборци ровеха из отломките, докато други поливаха разни неща с маркучи.

Въздухът беше наситен с тежкия мирис на пушек, улиците и канавките — залети с почерняла от сажди вода, а допълнителните предпазни решетки срещу буря — задръстени с изгорели отпадъци. Пред къщата бяха паркирани една пожарна кола, черно-бяла кола, един седан на Пожарната команда на Сан Франциско, и полицейска кола без отличителни знаци.

Хората от квартала бяха наизлезли по праговете на къщите си и се мотаеха по тротоарите, като гледаха към къщата и оживено разговаряха помежду си. Нищо не сплотява една общност така, както един пожар.

Опожарената къща беше една от общо шест еднакво сладникави, скучни градски къщи, построени една до друга през петдесетте години на двайсети век. Сигурно са били проектирани от някой, който е бил наистина добре запознат с „международния модерен стил“, популяризиран от Ле Корбюзие, Рихард Нойтра и Майлс Ван Дер Рое, само че изпълнени непохватно и евтино (както вероятно се досещате, посещавала съм няколко архитектурни курса и чаках подходяща възможност да изтъкна малкото, което си спомням). Градските къщи не бяха украсени с корниз, въздържайки се от показването на стил за сметка на функционалността, а вратите и прозорците бяха изравнени със заобикалящите ги отвесни стени, и по този начин постройките изпъкваха в рязък (и, ако питате мен, обиден) контраст с кулите, корнизите и еркерните прозорци на невероятно очарователните викториански домове отсреща.

Зачудих се колко ли от съседите си мислеха същото като мен: От архитектурна гледна точка беше жалко, че пожарът не беше унищожил и шестте грозни градски къщи от тази страна на улицата. В пълна противоположност с тях, домовете на съседите бяха построени в стил Ийстлейк — викториански къщи с дървена дограма, разположени плътно една до друга, тесни и високи. Всички къщи имаха нужните еркерни прозорци, за да влиза повече светлина, декоративни кулички,

за да се добави малко индивидуален подход, и миниатюрни гаражи, които едва побираха и една кола.

Униформеният служител, който охраняваше мястото на пожара, позна Монк, повдигна жълтата полицейска лента и ни кимна да минем.

Вътрешността на всекидневната представляваше изтърбушен, обгорял скелет на онова, което бе представлявала някога: овъглените мебели и разтопеният телевизор все още стояха зловецко на местата си. Една афро-американка в светлосиньо яке от плътна материя на Пожарната команда на Сан Франциско, върху гърба на което с жълти букви бяха изписани думите „разследване на пожари“, оглеждаше отломките в далечния ъгъл. В косата ѝ бяха вплетени живописни бели и розови мъниста. Джули ми врънкаше да ѝ позволя да направи така с косата си, и аз не бих имала нищо против, ако това не струваше сто и двайсет долара.

Монк пристъпи вътре предпазливо, като се опитваше да не се изцапа със сажди, което беше невъзможно. Едва бяхме прекрачили прага, когато ни посрещна познато лице.

Капитан Лелънд Стотълмейър стоеше встрани и пушеше дебела пура, а широката му вратовръзка беше разхлабена при отворената му яка. Той беше вечно уморен човек, с мустаци, които, изглежда, ставаха по-буйни, докато косата му оредяваше. Не изглеждаше доволен, че ни вижда.

— Какво правиш тук, Монк? — попита.

— Дойдохме да говорим с един от огнеборците — каза Монк. — Кучето от пожарната е било убито снощи.

— Сега убийства на домашни любимци ли разследваш? — попита Стотълмейър.

— За много специален клиент е — каза Монк.

Не можах да сдържа усмивката си, и Стотълмейър забеляза. В този миг разбра, че клиентът съм аз, или някой мой близък. Все пак Стотълмейър също е детектив.

— Казаха ни, че пожарът бил случаен — казах.

— Вероятно да — каза Стотълмейър. — Но тъй като една жена е умряла, трябва да третираме това като местопрестъпление, докато жената от отдел „Разследване на пожари“ не направи преценката си. Затова имаме нужда някой да стои наблизо дотогава. Нещо обичайно е.

— В такъв случай, защо не изпратихте лейтенант Дишър?

Стотълмейър сви рамене.

— Вали цяла седмица, а днешният ден е слънчев. Искан да изляза. Това ми дава възможност да си изпуша пурата.

Монк кихна. После кихна още веднъж.

— Който и да е живял тук, е има котки — каза Монк.

— Как разбра? — попита Стотълмейър.

— Алергичен съм към котки.

— Ти си алергичен към пластмасови плодове, глухарчета и кафяв ориз, и това е само началото — каза Стотълмейър. — Как можеш да си сигурен, че причината за кихането ти е именно котешката козина?

Монк кихна.

— Това кихане определено беше предизвикано от алергията ми към котки.

— Можете да определите разликата между киханията си? — попитах.

— Естествено — каза Монк. — Не могат ли всички?

Стотълмейър дръпна силно от пурата си, после изтръска пепелта на пода.

Монк го зяпна.

— Какво? — попита Стотълмейър.

— Няма ли да вдигнете това?

— Това е пепел, Монк. Огледай се. Цялото място е в пепелища.

— Тази пепел е от пура — каза Монк.

— О. — Стотълмейър кимна разбиращо. — Не е съвместима с другата пепел.

Монк се усмихна.

— Знаех си, че ще ви се стори смислено.

— Не точно. — Стотълмейър отново изтръска пурата си. Монк се хвърли напред, улавяйки пращинките пепел в свитите си и подложени ръце, преди да паднат на земята.

Монк облекчено вдигна поглед. А после кихна, но успя да не издуха пращинките пепел от ръцете си.

— Някой да има херметична найлонова торбичка за отпадъци?

Стотълмейър го изгледа гневно, размаза пурата си в почернялата стена и пусна угарката в разтворените в очакване ръце на Монк.

— Можеш да заличиш удоволствието от всичко, Монк. Знаеш ли? Говори с Гейл, жената от отдел „Разследване на пожари“. —

Стотълмейър кимна към афро-американката с плътното яке на Пожарната команда на Сан Франциско. — Сигурен съм, че тя може да ти помогне.

Монк си проправи път до жената: вървеше като човек, който носи колба с нитроглицерин през минно поле. Движеше се внимателно и предпазливо, като внимаваше да не изцапа дрехите си със сажди или да не изтърси дори едничка прашичка пепел от ръцете си.

Двамата със Стотълмейър наблюдавахме бавното му придвижване. Гледката беше странно запленяваща.

— Как издържаш с Монк като квартирант? — попита ме Стотълмейър.

— Минали са само няколко часа.

— Няколко часа с Монк може да изглеждат като десетилетия — каза той. Извади от джоба си химикалка, надраска нещо на гърба на една визитка и ми я подаде. — Това е домашният ми номер. Ако имаш нужда да си отдъхнеш, звъни ми. Мога да го заведа до автомивката.

— Благодаря, капитане — казах. — Много мило от ваша страна.

— Ние с теб сме единствените, които се грижат за него. Трябва да се подкрепяме.

— Ние сме нещо като партньори.

— Нещо от този род — каза Стотълмейър.

— На него му харесва автомивката, така ли?

— Обожава я — рече Стотълмейър.

Монк най-сетне стигна до жената от отдел „Разследване на пожари“, която се беше навела с гръб към него, разглеждайки нещо на пода. Чух го как се прокашля, за да привлече вниманието ѝ. Гейл се изправи и се обърна.

— Здравей, Гейл. Аз съм Ейдриън Монк. Консултант съм на полицията. — Монк повдигна едното си рамо, за да привлече вниманието ѝ към значката с надпис „Младши огнеборец“ на ревера си. — И съм един от твоите хора.

Тя повдигна вежда.

— Така ли?

— Може ли една херметична найлонова торбичка?

Тя извади от джоба на якето си прозрачна найлонова торбичка, в каквито събират доказателствата.

— Би ли ми я отворила?

Тя го направи. Той изсипа в торбичката пепелта и угарката от пурата, които държеше, и плесна с ръце, за да изтръска всички евентуално останали микроскопични следи. А след това ги изтръска още шест пъти за завършеност.

— Благодаря — каза Монк и я остави да държи торбичката: вниманието му беше привлечено от масичката за кафе. Плътната ѝ стъклена повърхност и металните ѝ крака бяха оцелели от пожара почти невредими. Масата се намираше пред купчина пружини и пепелища, която, предположих, някога бе представлявала дивана. Още пружини и пепел — останките от две кресла — се виждаха от другата страна на масата.

Гейл запечата торбичката и, тъй като нямаше къде другаде да я сложи, неохотно я пхна в джоба си, за да я изхвърли по-късно. Знаех точно как се чувства.

— Къде е намерено тялото? — попита Монк, като клекна до масичката за кафе и погледна с присвити очи пепелника, една чаша и безформена буца пластмаса, която наподобяваше дистанционно за телевизор.

Гейл погледна Стотълмейър в търсене на одобрение, и той кимна.

— На дивана — каза тя.

Жената от отдела за разследване на пожари посочи към края на дивана най-далече от Монк.

— Седяла е в онзи ъгъл, с ръка върху страничната облегалка. Цигарата е паднала от пръстите ѝ и се е приземила върху купчина вестници на пода, при което ги е подпалила. Огънят се е разпространил оттам, поглъщайки дивана, завесите, а накрая и цялата стая. Тя е имала купища стари вестници. Навсякъде беше пълно с кибритени клечки и с цигари. Беше като подклаждане, като пожар, който просто е чакал да избухне.

Монк си проправи път до телевизора, като погледна от него към дивана, после към останките от креслата.

— Открихте ли някакви следи от вещество, което да е ускорило процеса? — обърна се Стотълмейър към жената от отдел „Пожари“.

— Не — каза Гейл. — Този пожар определено е бил предизвикан от цигарата. Прилича на нещастен случай.

Монк кимна в знак на съгласие.

— На това прилича.

— Страхотно — каза Стотълмейър. — Тази вечер мога да успея да се прибера рано и да се наслаждавам на свободната си неделя.

— Но не е — каза Монк.

— Моля? — запита натъртено Гейл, с ръце на хълбоците.

— Не е нещастен случай — каза Монк. — Убийство е.

— О, по дяволите — рече Стотълмейър.

— Той греши — каза Гейл.

— Не, не греши — нещастно рече Стотълмейър. — Когато става въпрос за убийство, той никога не греши.

— Върша тази работа от десет години. — Гейл разтвори връхната си дреха, за да покаже на Монк закачената на униформата ѝ значка. — Това е истинска значка на служител от пожарната команда, господин Монк. И мога да ви кажа, че няма абсолютно никакви доказателства за умишлен палеж.

Монк си проправи път до онова, което някога е представлявало ръбът на дивана.

— Казахте, че е умряла точно тук.

— Да — каза Гейл. — Казвала се е Естер Стовал, шейсет и четири годишна, вдовица. Съседите казват, че палела цигарите една от друга. Винаги била с цигара в устата или в ръката.

— Сама ли е живеела тук? — попита Монк.

— Заедно с около дузина котки — каза Гейл. — Избягали по време на пожара и продължили да се връщат през целия ден. Оставихме ги отзад в очакване на хората от Службата за контрол на животните.

— Проклятие — промърмори Стотълмейър, после ме погледна. — Можеш ли да правиш разлика между едно свое кихане и друго?

— Не — казах.

— Нито пък аз — каза той с облекчение. — Значи не съм само аз.

— Не сте само вие — казах.

— Ако е била сама, защо е седяла тук? — каза Монк. — В този край на дивана?

— Защото е било удобно? — предположи Гейл. — Какво значение има?

— Чашата ѝ с кафе, дистанционното за телевизора и пепелникът ѝ са върху масичката за кафе на другия край на дивана — каза Монк.

Проследих погледа му. Дистанционното представляваше разтопена буца пластмаса върху стъклото, но чашата и пепелникът бяха невредими.

— Ако е седяла там, е можела да вижда телевизора — каза Монк, като посочи към другия край на дивана.

— Но ако е седяла тук, където е намерено тялото ѝ, онова кресло блокира телевизора. За какво ѝ е било да гледа към едно празно кресло?

Стотълмейър погледна напред и назад между дивана и телевизора и останките от креслото.

— Не би го направила, не и ако в него не е седял някой — каза Стотълмейър. — Тук е имало още някой.

Гейл погледна Монк.

— По дяволите.

Беше впечатлена.

Аз също бях доста впечатлена. Вече два пъти в един и същи ден бях видяла Монк да възстановява цяла поредица от събития въз основа на това, къде по някаква случайност е седял човек — или куче.

Кой е знаел, че обстановката може да е толкова важна?

Стотълмейър извади клетъчния си телефон, отвори го с бързо и леко движение и позвъни на някого.

— Ранди? Аз съм. Слез до моргата. Кажете на медицинските експерти да изместят аутопсията на Естер Стовал напред в разписанието. Това е убийство. Ако имаш някакви планове за неделя, отмени ги.

Той рязко затвори капачето на клетъчния си телефон и погледна към Монк.

— Радвам се, че намина, Монк. Това можеше да ни се изплъзне.

И точно тогава си спомних защо, преди всичко, бяхме наминали.

5.

Г-Н МОНК СЕ НАУЧАВА ДА СПОДЕЛЯ

Открихме огнеборца Джо Кокран, седнал върху преобърнатата кофа в задния двор, да налива прясно мляко в купички и да оставя котките да се катерят до премаляване по цялото му тяло. Беше едър мъж в началото на трийсетте, който излъчваше сила и издръжливост — качества, които изглеждаха несъвместими с нежността, която проявяваше към котките. Той ги галеше, притискаше муцунките им към покритите си с набола брада страни и им мъркаше. За миг се улових, че ми се иска да можех да си сменя мястото с някоя от тези котки.

Тази мисъл ме сепна. Имала съм връзки с няколко мъже, откакто Мич почина, но нито една от тях — сериозна, и нито една — напоследък. Бях успяла дълго време да не мисля за мъже, и бях малко смутена от откритието колко близо до повърхността всъщност са били тези чувства. Само един поглед към недодялан и суров, но същевременно мил и нежен пожарникар, беше достатъчен, за да ги върне обратно до едно.

Боже мой, кого баламосвах? Всяка жена би се почувствала по същия начин. Той приличаше на оживяла рисунка от корицата на любовен роман. Само се надявах, че когато заговори, няма да има висок, писклив глас или да фъфли ужасно.

Отвратен, Монк се закова на място.

— Как може да прави това?

— Очевидно е човек, който обича животните — казах.

— Аз не съм такъв — каза Монк.

— Наистина ли? — възкликнах с престорена изненада.

— Ти иди да говориш с него — каза Монк. — Аз ще стоя тук.

— Не искате ли да му зададете някакви въпроси?

— Мога да чета по устните.

— Наистина ли? — попитах.

— Този момент е толкова подходящ, колкото и всеки друг, за да се науча — каза Монк.

Както вече доказах, едва ли можеше да се твърди, че притежавам естествена дарба за тази детективска работа. От друга страна, нямаше ли да е хубаво да говоря с Джо, без Монк да е там?

— Мога да го помоля да се приближи — предложих несигурно.

— Не — каза Монк. — Котките биха могли да го последват. Мога да умра от кихане. Това е ужасен начин да умреш.

— Чудесно — казах, поглеждайки отново към Джо. Сърцето ми пърхаше. Струваше ми се, че преживяванията от гимназията отново се повтарят. — Ще ме посъветвате ли нещо?

— Не забравяй да изговаряш ясно думите.

Поех дълбоко въздух и се отправих към готиния пожарникар. Готин. Ей такива работи си мислех. Как щях да задавам изпитателни, проникателни въпроси на огнебореца Джо, когато умствено се бях превърнала в пубертет?

— Джо Кокран?

Той вдигна поглед към мен.

— Да, мадам.

Мадам. Беше мускулест и вежлив. И, Боже Господи, каква усмивка.

— Аз съм Натали Тийгър — казах. — Работя за Ейдриън Монк, детектива.

Посочих към Монк, който ми помахаше.

Джо се изправи на крака и помахаше на Монк. Котките отскочиха от него.

— Защо не дойде тук?

— Това е дълга история — казах. — Причината, поради която сме тук, е че дъщеря ми Джули е ученичка в един от класовете в средното училище, които посещавате всяка година. Чула за случилото се със Спарки.

Щом споменах името на кучето му, очите на Джо се навлажниха. От това ми стана още по-мил.

— На децата им е толкова мъчно? — попита той.

— Толкова много, че тя нае господин Монк да открие убиеца му.

— Извинете. — Той ми обърна гръб и се отдалечи на няколко крачки, след което изтри сълзите от очите си. Не мога да ви опиша

колко много ми се искаше да го прегърна, и да го утеша, и да избърша сама тези сълзи.

Преглътнах с мъка и зачаках. След миг той отново застана с лице към мен.

— Простете, госпожице Тийгър.

— Няма нищо. Наричайте ме Натали, моля ви.

— Стига вие да ме наричате Джо. — Той преобърна друга кофа, сложи я до своята и ми предложи да седна. Приех.

Монк подсвирна и раздвижи пръсти във въздуха. Схванах посланието.

— Имаш ли нещо против да се обърнем? — попитах, обръщайки се така, че да съм с лице към Монк.

— Защо? — попита Джо.

— Господин Монк трябва да вижда лицата ни — казах. — Той чете по устните.

— Глух ли е?

— Не — казах.

— Добре — каза Джо. — Добър детектив ли е?

— Най-добрият — казах. — Но е ексцентричен.

— Ако успее да намери кучия син, който е убил Спарки, не ме е грижа дали обича да тича гол из парка Голдън Гейт, припявайки си мелодия от някое телевизионно шоу. — Той веднага се овладя и бузите му се зачервиха от смущение. — О, Боже мой. Той наистина ли може да чете по устните?

— Съмнявам се — казах и помахих на Монк.

Той направи знак на одобрение. Джо въздъхна шумно, изпълнен с облекчение, и вдигна една от котките.

— Какво имаш нужда да узнаеш, Натали?

Харесваше ми да чувам как изрича името ми. Споменах ли, че гласът му изобщо не беше писклив?

— Познаваш ли някого, който би искал да нарани Спарки?

Лицето му се изопна, но той продължи да гали нежно котката.

— Само един човек, Грегорио Дюма. Живее през няколко къщи от пожарната. Така със сигурност би му било по-лесно да знае кога отрядът се е отзовал на повикване за пожар и дали сградата е празна.

— Какво има той против Спарки?

— Любов — каза Джо. — Спарки беше влюбен до уши в Летиша, френския пудел на Грегорио.

— А господин Дюма не одобряваше връзката?

— Летиша е куче, което участва в изложби — каза Джо. — Грегорио се боеше, че Спарки ще ѝ провали кариерата. Предупреди ме, че ако отново хване Спарки в двора си, ще го убие.

— Някой друг има ли проблем с кучето ти?

Джо поклати отрицателна глава.

— Спарки беше умно, мило, доверчиво животно. Водех го в раковото отделение на детската болница и той беше толкова добър към децата, към най-мъничкото, най-беззащитното дете. Всички го обичаха.

— Някой не го е обичал — казах, и веднага съжалих за думите си.

Очите на Джо отново започнаха да се наливат със сълзи, но този път той не се опита да ги скрие от мен.

— За мен той не беше просто едно куче, Натали. Той беше най-добрият ми приятел. Знам колко сантиментално звучи това — „момче с кучето си“. Но тази работа, и многочасовите смени, не се отразяват добре на поддържането на връзки, ако разбираш какво искам да кажа.

За нещастие, разбирах. Да бъда самотна майка, която работи за детектив с обсесивно-натрапчиво разстройство, също не спомага за воденето на кой знае какъв социален живот.

— Прекарвам много време сам. Но не бях истински сам, не и със Спарки — каза той. — А сега съм. Той беше всичко, което имах. Чувствам се празен и напълно изоставен. Познато ли ти е това усещане?

Взех ръката му, стиснах я и кимнах.

— Да, познато ми е.

Внезапно изпитах смущение. Отдръпнах ръката си и се изправих.

— Господин Монк ще открие онзи, който е извършил това, Джо.

— Откъде можеш да си сигурна?

— Защото той е Монк.

— Казаха ми, че той има дълга история — рече Джо. — Бих искал да я чуя някой път.

— Това са телефонните ми номера — казах, като ги записах на лист хартия. — Моля те, обади ми се, ако по-късно се сетиш за нещо, което би могло да помогне на господин Монк в разследването. — Поех си дълбоко въздух. — Или ако искаш да чуеш тази история.

— Ще го направя — каза той с усмивка.

Не знаех какво друго да кажа, затова просто му се усмихнах в отговор и се отправих обратно към Монк, който не се беше отделил и на една крачка от мястото, където стоеше.

— Колко от разговора разбрахте? — попитах.

— Само онази част за клизмите, Астротърф, и косата на Уейн Нютън...

— Не е станало дума за нито едно от тези неща.

— Разбирам — каза Монк. — Сигурно съм чел подтекста.

Определено имаше подтекст, но със сигурност не беше такъв.

За вечеря приготвих за Джули, Монк и себе си пилешки гърди по дижонски, дребен грах и картофено пюре. Монк ми помогна, като преброи грахчетата върху чиниите ни (в порцията на всеки имаше точно по двайсет и четири зрънца) и ги подреди в редици. Освен това сервира картофеното ни пюре с формичка за сладолед, така че то беше с формата на изящни топки, които той внимателно заглади с нож за масло.

Джули наблюдаваше всичко това с внимание, примесено с възторг. Гледката отвлеche ума ѝ от тъгата, това поне е сигурно.

Докато се хранехме, я осведомих какво сме научили досега: на мен не ми звучеше особено съществено, но тя, изглежда, се заинтересува. Прегърна Монк и се върна в стаята си да изпраща онлайн съобщения на приятелите си.

Веднъж ѝ казах, че когато съм била на нейните години, не сме можели да контактуваме с приятелите си онлайн, а сме използвали нещо, наречено телефон. Знаете ли какво ми каза?

— Радвам се, че живея в съвременната епоха.

Почувствах се като динозавър.

Монк настоя да измие съдовете след вечеря, и аз не му възразих. Докато той работеше, аз седнах на масата и се отпуснах с чаша вино в ръка. Реших, че определено има известни ползи от това, да имаш

наемател, който е маниак на тема чистота. Зачудих се какво ли ще ми струва да го накарам да изпере нещата ни. После обаче си го представих как се опитва да отдели сутиените и бикините ни, без да ги докосва, или дори без да ги гледа, и разбрах, че никога няма да се получи. От друга страна, може би щеше да е забавна гледка.

Телефонът иззвъня. Какво ли щеше да се опита да ми продаде тази вечер някакъв анонимен тип от Бангладеш? Изкушавах се да оставя Монк да вдигне телефона и да подложи Раджид на адския тормоз, който заслужаваше, но се показах милостива и сама вдигнах слушалката.

— Ало? — казах.

— Натали Тийгър? Обажда се Джо Кокран. Надявам се, че не те безпокоя.

Безпокоеше ме, но в добрия смисъл. Посегнах към чашата си с вино и отпих обезсилваща глътка вино, за да накарам сърцето си да бие по-бавно. Не подейства.

— Ни най-малко — излъгах.

— Чудех се дали би те заинтересувала една покана за вечеря с мен някой път — каза той.

— Би било хубаво — казах, като се опитвах да звуча небрежно, когато, всъщност, ми идваше да закрепця от радост.

— Утре твърде рано ли е? Свободен съм от дежурство чак след два дни.

— Утре ме устройва. — След десет минути също би ме устройвало, но не исках да изглеждам твърде нетърпелива. Уговорихме се за часа и му дадох адреса си.

Когато затворих телефона, Монк подсушаваше съдовете и ме гледаше.

— Какво? — попитах.

— Излизаш на среща с огнеборца Джо?

— Така изглежда — казах, като се усмихвах дяволито.

— Кой ще се грижи за Джули?

Не бях толкова загрижена за това, колкото кой щеше да се грижи за него. Трябваше да дам на Джули подробни указания.

— Надявах се, че вие ще я държите под око вместо мен — казах. После излъгах: — Ще бъде трудно да намеря детегледачка толкова бързо. Имате ли нещо против.

- Ще има ли някакви подвеждащи действия?
— Не мисля — казах.
— Ще трябва ли да организирам някакви мероприятия?
— Вероятно тя просто ще си стои в стаята — казах. — На такава възраст е.
— Аз също — каза Монк.

* * *

В неделя сутрин двете с Джули обичаме да навлечем най-размъкнатите си стари пуловери, да грабнем метнатия на прага брой на Кроникъл и да отидем до кварталната пекарна, където си поръчваме маслени кексчета с пълнеж от боровинки, кафе за мен и горещ шоколад за нея и прелистваме вестника.

Джули, разбира се, обича да чете комиксите и кратките обзори на филми в „Книгата за срещи“, позната също като „розовия раздел“ заради пъстрите си страници. Всеки обзор се придружава от рисунка, изобразяваща дребен мъж с цилиндър, седнал в кресло като тези в кината. Когато филмът е страхотен, той скача от креслото си, пляскайки с ръце, с ококорени очи и политнала от главата му шапка. Ако филмът не струва, той се е свлякъл в креслото си, дълбоко заспал.

Понякога, с течение на седмицата, си представям как този тип седи в креслото си и разглежда живота ми, който се движи като на филмова лента пред него. През повечето време той седи напълно изпънат в креслото си, доста заинтригуван, което обозначава филма като посредствен. В редки случаи си го представям как изскача от стола си, обзет от екстатична радост след наблюдаване на моите преживявания.

След закуска си правим дълга разходка нагоре по един много стръмен хълм до парка Делорес, откъдето разкриващият се изглед към Кастро Дистрикт, Сивик Сентър и Финансовия район е забележителен. Не този изглед обаче отиваме да видим. Обичаме да седим под една палма върху тревистото възвишение и да наблюдаваме хората. Виждаме всякакви хора от всички раси, във всички възможни съчетания.

Да вземем двойките, например. Виждаме мъже и жени, мъже и мъже, жени и жени, и хора, които са някъде по средата. Виждаме мимове, изнасящи представления, играещи деца, семейства, които си устройват пикници, свирещи оркестри, протестиращи групи — и всичко това на фона на живописния панорамен изглед от търговската част на града. Това е най-хубавото представление в града.

Обикновено стоим в парка около час, разговаряйки за изминалата седмица и за тази, която идва, а после, поели си дъх и напълнили очите си с гледката, започваме лесното слизане. Щом се приберем, около обяд, си вземаме душ, преобличаме се в чисти дрехи и се заемаме със задълженията и поръчките, които трябва да свършим.

Тази неделя обаче обичайното ни всекидневие беше разтърсено от две неща. Първо — времето. Градът беше обвит в гъста мъгла и подгизнал от ситен дъжд. А после, тук беше и Монк.

Той ме събуди в шест сутринта, с неспирното си търкане. Измъкнах се от леглото по тениска и шорти и го намерих в банята в края на коридора.

Монк, с пъхнати в ръкавици ръце, стоеше на колене във ваната и лъскаше канала за оттичане на водата. Беше с пижама от две еднакви части и пантофи от овча кожа, които щяха да са възхитителни, ако не беше възрастен.

Естествено, бях почистила банята преди пристигането му, но не до такава степен, че да са ви нужни слънчеви очила, за да издържите на блясъка на линолеума. Той бе направил именно това. На мивката имаше калъп сапун, все още неразопакован, чисто нова четка за зъби, запечатана в найлон, и нова туба паста за зъби. Електрическата му самобръсначка беше включена в контакта.

— Шест часът сутринта е, господин Монк — прошепнах, за да не събудя Джули.

— Не знаех, че ставаш толкова рано.

— Не ставам — казах. — Какво правите?

— Подготвям се да взема душ — каза той.

— Преди всеки душ ли правите това?

— И след него — каза той.

Поклатих глава и се затътрих към кухнята. Два часа по-късно той още беше в банята. Дотогава Джули вече беше станала и седеше на масата по хавлия, ядеше купа овесени ядки и поклащаше крака си.

— Ужасно ми се ходи до тоалетната, мамо.

— Сигурна съм, че господин Монк ще излезе след минутка — казах.

— Каза същото преди час — възрази тя. — Оттогава изпих две чаши портокалов сок.

— Това не беше много умно от твоя страна, нали?

— Не мислех, че ще стои вътре цяла вечност — каза тя. — Не можеш ли да почукаш?

— Толкова ли е сериозно?

— Толкова е сериозно — каза тя.

Така че и двете станахме и отидохме до вратата на банята. Почуках.

— Господин Монк? — казах. — Наистина имаме нужда да използваме банята.

— Налага ли се да е точно тази? — попита той иззад вратата.

— Тя е единствената в къщата — казах.

Той отвори вратата, все още с четката си за зъби в ръка. Банята блестеше по същия начин, както и в шест сутринта. По абсолютно нищо не личеше, че я е използвал. Джули подскачаше и пристъпваше от крак на крак.

— Колко добре познаваш съседите? — попита Монк.

— Не много добре — казах. — Ще трябва да си делим тази баня.

— Не виждам как ще стане тази работа — каза той.

Джули изпъшка раздражено, промъкна се покрай Монк и тръгна право към тоалетната. Той забързано излезе от помещението, обзет от ужас, и затръшна вратата зад себе си, още преди Джули да успее да повдигне капака на тоалетната чиния.

Монк стоеше там и ме гледаше. Погледнах го.

— Има само една баня, а ние сме трима — казах.

— Това е варварщина — каза той. — Отделът по здравеопазването знае ли за това?

— Просто ще трябва да свикнете с този факт.

— Как можете да живеете така? — попита той.

— Ако ми плащате повече — казах, — нямаше да ми се налага. Това му затвори устата. Знаех си, че така ще стане.

Единственото нещо, по-силно от манията на Монк за чистота и ред, е стиснатостта му по отношение на парите.

6.

Г-Н МОНК СЕ СРЕЩА С КРАЛИЦАТА

В продължение на час играх ролята на секретар по връзките с обществеността на Джули, уреждайки ѝ среща за игра в дома на нейна приятелка, така че да е под родителско наблюдение през деня, докато аз помагах на Монк в разследването му.

Тъй като, технически погледнато, Монк работеше за Джули, тя нямаше нищо против, че я стоварих в къщата на приятелката ѝ. Не беше болка за умиране и фактът, че приятелката ѝ имаше „Екс-Бокс“, „Плей-Стейшън“, „Гейм Бой“ и всяко друго приспособление за компютърни игри, изобретено от човека. По-неприятният аспект на нещата за мен беше, че Джули се прибираще у дома, настоявайки, за стотен път, да купя и на нея всички тези неща.

Двамата с Монк излязохме в десет сутринта. Първото място, където Монк искаше да спрем, беше домът на Грегорио Дюма — мъжа, който живееше срещу пожарната и беше, според огнеборца Джо, единственият враг на Спарки и поради тази причина нашият заподозрян номер едно.

Почукахме на вратата на Грегорио Дюма половин час по-късно. Той изглеждаше така, сякаш посещаваше същия фризьор като кучето си. Пухкавата му грива от златиста коса беше оформена в огромна, буйна прическа. Силуетът му ми напомняше на френски пудел — каквато, между другото, беше породата на притежаваното от него животно.

Съвпадение? Не мисля.

Мъжът беше нисък и дебел, със златни пръстени на всеки пръст и окачени по врата колиета и медальони. Във всичките му дрънкулки имаше някакъв сладникав кучешки мотив, като например огромният, инкрустиран с диаманти кокал на златната верижка около врата му. Стоеше на входната врата, облечен в копринено кимоно, усмихвайки се надменно и с превъзходство на своите застанали на прага гости,

които, по една случайност, бяхме Монк и аз. Зад двама ни се намираше пожарната, където беше убит Спарки.

— Очевидно обичате кучета — каза Монк, след като съобщи кои сме и обясни причината за посещението ни.

— Наистина сте голям детектив — каза Грегорио с глас, който напомняше еднакво за Рикардо Монталбан и Фран Дрешър. — Всичките ви умозаклучения ли са толкова блестящи?

Той се дръпна встрани, за да ни пусне вътре. Изглеждаше, сякаш беше наследил мебелировката на дома си от някой възрастен роднина, който е правел доста покупки в „Левиц“ през 1978 година. Тапицерията ми напомняше за комбито, което едно време имаха родителите ми.

Цяла стена с рафтове преливаше от трофеи от кучешки изложби, ленти от награди и рамкирани снимки на Летиша и гордия ѝ собственик. След като видях снимките, се убедих, че съм права: наистина ходеха при един и същи фризьор.

— Ако толкова много обичате кучетата — каза Монк, — сигурно сте сломен заради случилото се със Спарки.

— Той беше изнасилвач — заяви Грегорио. — Сексуален престъпник в кучешки образ.

— Е, хайде сега — казах. — Тук става дума за кучета.

— Летиша не е куче: тя е символ на съвършенство и красота, властващата кралица на кучешкия свят — заяви Грегорио. — Или поне беше, докато Спарки не ѝ провали живота.

Той описа широк жест с ръка пред стената с отличията.

— Тя е спечелила стотици състезания на американския „Кенъл Клъб“, включително отличието *Най-добра* в изложбите на Турнира на шампионите. Само миналата година Летиша спечели сумата от шейсет хиляди долара от награди и поощрения.

— Значи живее на гърба на кучето си — каза Монк.

— Тя се наслаждава на плодовете на успеха си — каза Грегорио. — Живее по-добре от мен.

— Не би могла да живее по-зле — промърмори Монк.

Грегорио ни поведе през кухнята. Пералното помещение беше приспособен килер, и Монк спря, за да погледне в купчина току-що изпрани дрехи, долно бельо и хавлиени кърпи, сгънати върху сушилнята.

— Господин Монк — казах, отвличайки вниманието му, преди да е започнал да разгъва всичко, или още по-лошо, да е подхванал лекцията си за това колко е важно дрехите да се разделят на отделни купчини според типа облекло.

Грегорио отвори вратата към задния двор, в който най-забележителното нещо беше миниатюрна викторианска вила с покрив от кедрови летви, кули, купол, еркерна прозорци и панорамна стъклена веранда със сандъчета за цветя. На верандата имаше купчинка гумени играчки за дъвчене, сред които кокал, топка, издаваща писклив звук, хот-дог и котка. Дворът беше заобиколен от висока ограда, увенчана с остра като бръснач бодлива тел.

— Човек трябва да се отнася подобаващо с кралските особи — каза Грегорио.

— Всичко това — възкликнах — заради едно куче? Та аз бих могла да живея тук вътре.

— Колко бани има? — попита Монк.

— Изложбените кучета се оценяват по зъбите, мускулния тонус, костната структура, гъстотата на козината и, най-важното, осанката. Походката, умението да балансират, общото съотношение на всички елементи. Куче, което живее в замък, има походка на кралица. Ето такава беше тя — кралица.

— Непрекъснато говорите за Летиша в минало време — каза Монк. — Какво е станало с нея?

— Похотта на Спарки — каза Грегорио. Подсвирна на кучето.

Летиша изскочи от разкошното си жилище. Френският пудел все още имаше удивително бялата си, пухкава козина и царствена осанка, но беше закръглена почти колкото собственика си.

— Спарки я забремени — каза Грегорио.

Тя тръгна право към Монк и тикна нос в чатала му. Монк ѝ препречи пътя с ръце и изскимтя, когато носът ѝ докосна кожата му.

— Улучен съм — простена той, като се върна в дневната, докато кучето го побутваше, опитвайки се да провере носа си покрай ръцете му.

— Сега е просто една бременна кучка — каза Грегорио, когато се върна във всекидневната. Последвах го. — Скоро ще надебелее, коремът ѝ ще се издуе, а цицките ѝ ще наедреят и ще увиснат. Но това

не е нищо в сравнение с начина, по който ще изглежда, след като роди няколко кученца.

Монк грабна една възглавница от дивана и я сложи пред слабините си, за да се защити, така че ентусиазираното куче заобиколи, промъкна се и започна вместо това да души задника му. Той се свлече в един стол, покои скута си с възглавницата и притисна коленете си плътно едно до друго.

Можех да помогна на Монк, разбира се. След сутрешното изпитание с банята обаче се наслаждавах на малко възмездие.

— Със сигурност тя може да влезе отново във форма — казах. В края на краищата, помислих си, аз бързо се върнах към предишната си форма след бременността, нали така?

— Провиснали цицки, набръчкана кожа, кървясали очи — ето какво я чака — каза той. — Една спаружена обвивка на предишното й „аз“. Предупредих онези пожарникари, че нещо ще се случи, ако пускат петнистото си чудовище да тича из квартала, когато те не са в сградата на пожарната.

На стената имаше огледало. Погледнах отражението си, чудейки се дали това бе гледката, която Джо щеше да види тази вечер на вечеря — провиснали, набръчкана кожа, кървясали очи.

— И не е като да се е съешила с изложбено куче. Спарки беше обикновен уличен помияр — каза Грегорио. — Можете ли да си представите на какво ще приличат тези чудовищни мелези? Няма да лея сълзи за Спарки.

Летиша скочи на дивана до Монк и започна да го ближе по бузата.

— Помощ — изскимтя Монк.

— Звучи така, сякаш сте мразели Спарки достатъчно, за да го убиете — казах.

— Само дете не съм — каза Грегорио.

— Това ли е най-доброто, на което сте способен? — попитах.

— Помощ — изскимтя отново Монк.

Хванах Летиша за нашийника и я издърпах от Монк, който изхвърча като мълния през входната врата и я затвори зад гърба си.

— Ако смятах да го убивам, щях да го направя, преди да забремени Летиша — каза Грегорио, като взе Летиша от мен. — Каква полза бих имал от това сега?

— Какво ще кажете за отмъщение? — попита Монк от отвън: гласът му беше заглушен от вратата.

— Няма да твърдя, че не ми мина през ума — каза Грегорио.

— Какво? — попита Монк.

— *Мина ми през ума* — извика Грегорио. — Но вместо това подадох срещу Пожарната команда на Сан Франциско иск заради изгубения потенциал за печалби на Летиша.

— Къде бяхте снощи между десет вечерта и два сутринта? — попитах Грегорио.

— Тук — каза Грегорио. — Сам.

— Това не е много убедително алиби — казах.

— Не ми е нужно алиби — каза Грегорио. — Защото не съм го извършил.

— Можете ли да говорите по-високо? — провикна се Монк.

— *Не съм го извършил* — изкрещя Грегорио в отговор. — *Питайте пожарникаря.*

Монк откряна вратата съвсем мъничко, точно колкото да промуши лицето си вътре.

— Какъв пожарникар?

— Онзи, когото видях да излиза от пожарната около десет и половина — каза Грегорио.

— Но те всички са излезли в десет да гасят пожар — казах.

— Известно ми е. Не мислите ли, че имам уши? Да ви призная, истинска радост е да живееш срещу пожарна. Както и да е — ревящите сирени в десет; после, половин час по-късно оная тяхна отвратителна хрътка от ада започва да лае. Погледнах през прозореца си и го видях как дотичва дотук, за да продължи с обезчестяването на Летиша, но лаят престана и не видях нищо. Пет минути по-късно Летиша започва да лае, затова поглеждам отново през прозореца, смятайки, че Спарки се кани да направи нещо, и виждам да излиза един пожарникар.

— Откъде разбрахте, че е пожарникар? — попита Монк.

— Видях каската му и плътната му куртка — каза Грегорио.

— Но не и лицето му — казах.

— Беше с гръб съм мен — каза Грегорио. — А беше нощно време, и той беше от другата страна на улицата. Сега, ако ме извините, имам работа.

Той ме отведе до вратата. В мига щом излязох навън, Монк бясно размаха ръце пред мен, сякаш по тях пълзяха пълчища мравки.

— Кърпичка, кърпичка, кърпичка — рече той.

Дадох му трийсетина мокри кърпички, докато вървахме към колата, която беше паркирана пред пожарната.

— Имам нужда да взема душ — каза Монк. — И да остана под душа една година.

— Кого си мисли, че баламосва? — попитах. — Да не очаква от нас да повярваме, че някой пожарник е убил Спарки? Що за неубедително твърдение? Просто се опитва да отклони вниманието от себе си.

— Не е той — каза Монк.

— Как можете да твърдите това? Спарки е забременил доходоносната му крава — или доходоносен пудел — или каквото е там. Въпросът е, че Грегорио е загубил шейсет хиляди долара годишен доход. Това е сериозен мотив за убийство, а той живее точно срещу пожарната, затова знае точно кога идват и си отиват пожарниците.

— Не е той — каза Монк.

— Ще спрете ли да повтаряте това, моля ви? — казах. — Видяхте ли косата му? Трябва да е той. Откъде разбрахте, че не е той?

— Той е прекалено дебел — каза Монк. — Никога не би могъл да се добере до кирката, преди Спарки да го повали. Обаче лъже.

— За какво?

— Бил е в пожарната в нощта на убийството на Спарки.

— Откъде знаете?

— Прането му — каза Монк. — Видях двете липсващи кърпи от пожарната, сгънати заедно с чорапите му. Можеш ли да повярваш? Заедно с чорапите му.

— Защо не казахте нищо?

— Бях зает да се защитавам от онова ужасно куче и лигавите му смъртоносни челюсти.

Подозирах, че именно онази част с лигавенето го мъчи най-много. В крайна сметка, той ме обвинява, че се лигавя дори когато просто си облизвам устните.

— Все пак остава фактът, че Грегорио Дюма притежава откраднатото имущество — казах. — Макар че човек трябва да се позачуди защо изобщо е взел кърпите.

— Аз се чудя — каза Монк. — Чудя се също и как Спарки е забременил Летиша.

— Бих могла да ви го обясня — казах. — Но наистина ли се налага?

— Нямам предвид как го е направил, а как е бил *в състояние да го направи*.

— Той е куче, тя е куче. Мисля, че това е всичко, което наистина има значение за кучетата — казах. — Затова ги наричат кучета.

— Това, което имам предвид е, че задният двор е защитен с ограда, върху която има остра като бръснач тел. Как е влязъл Спарки в двора?

— Може би оградата е поставена след извършването на деянието?

Не ни се удаде възможност да размишляваме по въпроса, защото клетъчният ми телефон иззвъня. Обаждаше се Стотълмейър. Искаше веднага да види Монк в кабинета си.

Кабинетът на Стотълмейър беше нещо повече от обикновен служебен кабинет. Той беше негово убежище. Тук можеше да върши всички неща, които жена му не му позволяваше да върши вкъщи. Можеше да пуши пури. Да яде вредна, но вкусна храна. Да си чопли носа. Можеше да си събуе обувките, да опъне обутите си в чорапи крака върху бюрото и да прелиства посветения на банските костюми брой на „*Спортс Илюстрейтид*“. Овен това кабинетът беше пълен с всички неща, които тя не му позволяваше да излага на показ из къщата им — например спомените от дните му като играч на бейзбол, плакатът от филма Серпико, сбирката му от етикети на пури, и куршумът, изваден от рамото му преди няколко години.

Така че, независимо колко много и колко често, Стотълмейър се оплакваше, задето трябва да работи до късно, а също и през уикендите, знаех, че извлича повече удобство и утеха от стоенето в кабинета си, отколкото беше готов да признае.

— Никак не ми е приятно да идвам тук в почивния си ден — каза Стотълмейър, когато се събрахме в кабинета му. В тясната будка отвън едва ли имаше повече от трима-четирима детективи.

Стотълмейър носеше суичър, джинси и обувки за тенис, за да напомня както на себе си, така и на всеки, който го видеше, че би трябвало да е вкъщи и да си почива.

За разлика от него, лейтенант Рандъл Дишър беше с обичайния зле изглеждащ, с вид на току-що свален от закачалката, костюм и вратовръзка, сякаш беше кой да е ден от седмицата. Стотълмейър бе негов кумир, затова той никога не се чувстваше напълно спокоен в негово присъствие. Всяка негова дума и действие се подчертаваха от трепетно нетърпение да му угоди.

— Би ни дошла добре помощта ти в този случай, Монк — каза Стотълмейър. — И тъй като именно ти привлече вниманието ни към това неразрешимо убийство, мисля, че си длъжен да го разкриеш вместо нас.

— Неразрешимо ли? — попита Монк. — Няма такова нещо.

— Така те искам — рече Стотълмейър. — Кажи му какво знаем, Ранди.

Дишър погледна бележника си.

— Обикновено при тези нещастни случаи, когато някой заспи, докато пуши, причината за смъртта е не огънят, а димът.

— Медицинският експерт откри ли в дробовете или дихателните пътища на жертвата дим или сажди? — попита Монк.

— Не — каза Стотълмейър. — Което означава, че Естер Стовал е била мъртва, преди да започне пожарът.

— Ето — каза Монк. — Убийство е. Вие го разрешихте. Коя е неразрешимата част?

— Ще стигнем до това — каза Стотълмейър. — Продължавай, Ранди. Кажи му останалото.

— Медицинският експерт откри късчета плат в дихателната тръба на жертвата и точковидни кръвоизливи в конюнктивите на очите ѝ, причинени от повишеното налягане във вените, когато...

— Да, да, да — прекъсна го Стотълмейър. — С други думи, била е удушена с възглавница.

— Но така и няма да открием оръжието на убийството, защото е било изпепелено в пожара — каза Дишър. — Заедно с всички отпечатъци или други доказателства под формата на следи, които убиецът може да е оставил в стаята.

— Нямаме и свидетели — каза Стотълмейър. — Огледахме квартала. Никой не е видял или чул нищо.

— Значи твърдите, че можете да докажете, че е било убийство, но не и кой го е извършил — рече Монк. — И никога няма да можете да го докажете, защото всички доказателства са били погълнати от пламъците.

— Схвана положението — рече Стотълмейър. — Изправени сме пред перфектното убийство.

Монк накланяше глава ту на една, ту на друга страда. Виждаше как си прави така преди. Изглежда, все едно се опитва да разкърши схванатия си врат: мисля обаче, че това, което всъщност става, е че умът му отказва да приеме някой факт, който е видял или чул.

— Не мисля — каза Монк.

— Вече си видял грешката, която убиецът е допуснал? — попита Стотълмейър.

Монк кимна.

— Не е бивало да убива Естер Стовал.

— Можеш ли да ни кажеш нещо по-съществено? — попита Стотълмейър.

— Все още не — каза Монк. — Но работя по въпроса.

— Хубаво е да чуя това — каза Стотълмейър. — Все е някакво начало.

— Какво знаете за жертвата? — попитах.

— От разговори със съседите знаем, че Естер е била една ужасна, пушеца като комин вещица, която никой не е харесвал — каза Стотълмейър. — И още по-лошо, пречела е на всички, живеещи на тази пресечка, да станат червиви с пари.

Той обясни, че Лукас Брийн — предприемач, известен с подмладяването на овехтели квартали с нови сгради, предназначени и за живеене, и за бизнес, искал да разруши грозните градски къщи и да създаде проект за съвместно владение, с апартаменти за продажба и за даване под наем във викториански стил. Естер Стовал била единствената собственичка на жилище в блока, която не искала да продава, предизвиквайки с това гнева на съседите си, които вече били продали жилищата си на Брийн и чиито сделки зависели от това, дали тя също ще се съгласи на продажба.

— Изглежда, че не можем да се оплачем от недостиг на заподозрени — казах.

— Всеки от тях може да е извършителят — каза Стотълмейър. — Можели са да се наредят на опашка и да се редуват да притискат възглавницата към лицето ѝ. Но няма как да докажем, че някой от тях е бил в къщата в нощта, когато е изгоряла.

— Може би защото извършителят не е никой от тях — каза Дишър.

— Накъде биеш с това изказване, Ранди? — попита Стотълмейър.

— Имам теория — каза Дишър. — Малко е необичайна.

— Няма проблем — каза Стотълмейър.

— Ами ако са котките? — каза Дишър.

— Котките — рече Стотълмейър. — Как може да са го направили котките?

— Имаше един страхотен филм с Робърт Кълп. Някакви учени в отдалечена лаборатория в Арктика проучват как се отразява изолацията върху маймуните. Учените биват убивани един по един, и никой не знае кой е убиецът. Оцелелите учени се страхуват да си обърнат гръб един на друг — каза Дишър. — Съвсем скоро остават само Робърт Кълп и още един човек, и...

— Маймуните са — каза Монк. — Те си разменили ролите с учените и ги манипулирали, за да ги накарат да се избиват помежду си.

— Как разбра? — попита Дишър.

Стотълмейър въздъхна.

— Защото ти започна да ни разказваш тази безкрайна история в подкрепа на теорията си, че котките са убили Естер Стовал.

— Ами ако котките нарочно са обърнали възглавницата върху лицето ѝ и докато една от тях е седяла отгоре, друга е съборила цигарата върху вестниците? — попита Дишър. — Ами ако това е било акт на бунт от страна на котките срещу жестоката им господарка?

— Това не е необичайно мислене, Ранди — каза Стотълмейър. — Това е откачено мислене.

— Котките са много умни, капитане — каза Дишър.

— Престани — каза Стотълмейър.

Дишър понечи да заговори отново, но Стотълмейър вдигна ръка да го възпре.

— Още една дума и ще те застрелям — каза Стотълмейър, после погледна умолително към Монк. — Виждаш ли сега колко много се нуждаем от теб за работата върху този случай?

7.

Г-Н МОНК И КОПЧЕТАТА

Мъглата се вдигна в неделя следобед, но над града се събраха тъмни облаци, носени от студен вятър, от който изпокъсаната, жълта полицейска лента пред обгарялата къща на Естер Стовал се поклащаше и танцуваше във въздуха като празничен гирлянд.

Макар че всъщност не се провеждаше истинско празненство, младата двойка, която живееше в съседство — Нийл и Кейт Фини — определено пристъпваха по-весело, докато товареха на ремарке готови за пренасяне сандъци. Те живееха в една от петте големи градски къщи, които предстоеше да бъдат съборени, за да отворят място за предложения от Лукас Брийн комплекс от жилища за продажба и даване под наем.

— Жилището ни беше съвсем малко повредено от дима и водата, но сега, когато госпожа Стовал е мъртва, няма истинска причина да стоим тук дори ден повече. — Кейт изтика до товарния камион ръчна количка, натоварена с купища кутии. — Сега къщата принадлежи на компанията на Лукас Брийн, което означава, че ние най-после ще си получим чека.

— Хонолулу, ето ни, идваме — обади се Нийл от вътрешността на камиона. Носеше хавайска риза в крещящо ярки цветове и къси моряшки панталони въпреки мразовитото време. Толкова ентузиазирани бяха.

— Дори не се опитвайте да скриете колко сте щастливи, че е мъртва — каза Монк.

— Не — рече Нийл.

— Живеели сте врата до врата с нея. Тя е била пречката между построяването на новия комплекс от жилища съвместно владение и големия ден, в който сте щели да си получите чека. Сега е мъртва, а вие се качвате на следващия самолет за Хавай — каза Монк. — Не се ли безпокоите какво впечатление създава за вас този факт?

— Непременно ще оставим на полицията новия си адрес. — Кейт изтика кутиите до съпруга си, внимателно измъкна количката изпод купчината, и се отправи обратно към къщата за нов товар.

— Имате възможно най-добрия мотив да я убиете, а дори не си правите труда да го скриете — каза Монк.

— Това е най-добрата ни защита — каза Нийл, докато подреждаше кутиите в камиона. — Като се има предвид всичко, което трябваше да постигнем, трябваше да сме абсолютни глупаци, за да подпалим дома ѝ.

— Това може да е бил хитрият ви план — каза Монк. — Да е толкова очевидно, че извършителите сте вие, та никой да не може дори да си го помисли, макар наистина да сте го извършили.

— Бяхме излезли на вечеря в ресторант „Ругерои“ с още две двойки, когато е станал пожарът — каза Нийл. — Ако знаех какво става, щях да поръчам още две бутилки и да взема чека от името на всички.

— В този пожар е загинала една самотна стара жена — казах. — Това нищо ли не означава за вас?

— Не знаете нищо за Естер Стовал или за това, какво беше да живееш в съседство с нея. Така че не ме съдете, госпожо.

Не харесвах тези хора, нито егоизма им и неподправената им алчност. Да не бяха продали на Лукас Брийн и душите си заедно с дома си?

Помислих си за собствената си къща и какво означаваше тя за мен. Двамата с Мич я открихме, влюбихме се в нея и я купихме заедно. Дъщеря ни се роди под този покрив. Още чувствам присъствието на Мич в стените, във въздуха, в светлината, която струи през прозорците. След Джули това е последното нещо, свързващо ме истински с него, което ми е останало. Не бих могла да я продам, независимо колко силен натиск оказват върху мен съседите ми.

— Хрумна ли ви дори за миг, че тя може да е отказала да продава не просто от инат, или дори заради злобното удоволствие да ви лиши от богатство? — попитах. — Може би за нея къщата ѝ е имала дълбока, сантиментална стойност. Може би ѝ е харесвало да живее тук и не е искала да се мести.

— Тя можеше да остане — каза Кейт и изкара с количката още кутии от къщата. — Предприемачът предложи да ѝ даде един от

апартаментите в новия комплекс без наем до края на живота ѝ, в добавка към хубавата сума, която щеше да ѝ плати за къщата ѝ. Невъзможно е да се прояви по-голяма щедрост. И въпреки това тя отказа.

— Не е същото. — Отвратена, аз се отдалечих, докато вече не можеха да ме чуят, но така, че все още да виждам Монк, ако имаше нужда от мен. Не можех да понеса да остана в близост до тези хора нито минута повече.

Монк се позавъртя наоколо и зададе още няколко въпроса. Не знам какви. Може би ги питаше какво е да живееш без душа. Може би ги питаше какво е да цениш парите повече от правото на друг човек на щастие. Но, доколкото познавах Монк, вероятно искаше от тях да подредят отново кутиите в камиона в равни купчини от по осем кутии, с една и съща страна, обърната навън.

Обри Бръдник беше професионален интелектуалец около четирийсетте, който работеше в една организация, осигуряваща съвети по разни въпроси в Сан Франциско и живееше в съседство с покойната Естер Стовал.

— Плащат ми за мислите ми — каза той, като говореше носово и дъвчеше лулата си. — Ако не съм в състояние да мисля, гладувам, и точно заради това ненавиждах Естер Стовал.

Ако се съдеше по двойната му брадичка и шкембето, малко гладуване нямаше да му навреди. Носеше син, плетен на една кука пуловер над бяла тениска, кафяви работни панталони от рипсено кадифе, и черни спортни обувки от еко кожа. Беше вдигнал крака върху отрупаното си с книги бюро, поставено срещу прозорец, от който се разкриваше изглед към овъглените останки от къщата на Естер Стовал.

— Не можехте да мислите, когато тя беше наблизо ли? — попита Монк.

— Проблемът беше не толкова тя, колкото котките ѝ — каза Бръдник.

— Разбрахме, че прибирала много бездомни котки — казах.

— Бяха десетки. И не бяха просто бездомни котки — каза Бръдник. — Бяха екзотични създания. Тя обикаляше приютите в търсене на редки породи. Само преди няколко дни доведе една котка от

порода турски ван — порода, известна също и под имената Бяла пръстеноопашата и Руска дългокосместа.

Той посегна към голяма книга на бюрото си, намери страницата, която търсеше, и ми я подаде. Беше книга за котешките породи, а той беше отворил на страницата, където се изброяваха белезите на турския ван — бяла котка с подобна на кашмир козина.

— Следили сте какви котки има тя? — каза Монк.

— Това е моя слабост. Ако прелети птица, трябва да разбере каква е. Ако отпред е паркирана кола, трябва да знам нейната история. Ако чуя някого да си подсвирква мелодия, трябва да науча името и пълната биография на композитора — каза Бръдник. — Интелектуалното ми любопитство е както моя голяма дарба, така и голям мой недостатък.

— Познато ми е това чувство — каза Монк.

— Това е една от причините, поради които намирах котките й за толкова влудяващи. Всеки път, когато видех някоя, трябваше да проуча проклетото животно — каза Бръдник. — Другото нещо, разбира се, беше миризмата. Къщата й приличаше на огромна боклукчийска кофа, а във ветровитите дни миризмата се носеше наоколо, заедно с всичките онези люспички и малки косъмчета.

— Направихте ли нещо по въпроса? — попита Монк.

— Говорих с нея — каза Бръдник. — Тя обаче ми заяви да си гледам работата — което, изречено от нея, ми се стори твърде иронично.

— Защото дъртата сврака винаги надничаше в прозорците ми, ровеше из пощата в кутията ми, и ми четеше списанията — каза Бръдник. — Започнах да се разхождам гол из къщи само за да мога да си осигуря малко уединение.

Монк потръпна при тази мисъл. Аз също.

— Никога ли не сте си помисляли да предприемете по-директни действия? — попита Монк.

— Имате предвид, например, да й подпаля къщата?

Монк кимна. Бръдник се усмихна.

— Мислех си за това всеки ден — каза Бръдник. — Вместо това продадох мястото си на Лукас Брийн, и с нетърпение очаквах в близкото бъдеще да се сдобия с нов дом, далече от Естер и котешката й менажерия.

— Значи Естер не просто е превръщала живота ви в истински ад — казах, — а освен това е стояла между вас и придобиването на цяло състояние.

— Не беше любимата ми съседка от пресечката, вярно е. Но не съм искал да стане жертва на каквото и да е насилие.

— Къде бяхте между девет и десет часа в петък вечерта? — попита Монк.

— Наслаждавах се на гореща вана и последния брой на *Американ Спектейтър* — каза.

Този образ щеше да ме преследва.

— Сам ли бяхте? — попита Монк.

— За жалост, да — каза Бръдник. — От доста време не съм намирал дама, която би се съгласила да сподели с мен една вана и брой на *Американ Спектейтър*.

Той ме погледна и се усмихна. Мисля, че само благодарение на себе си и на удивителната си способност за самоконтрол в този миг не повърнах или не побягнах с писъци от къщата му.

— Да сте видели или чули нещо необичайно онази нощ? — попита Монк.

— Не, докато къщата ѝ не избухна в пламъци — каза Бръдник. — Това със сигурност беше необичайно.

Беше потискащо. Останалите съседни на Естер от онази страна на улицата, на която живееше тя, имаха същото отношение към нея като семейство Фини и Бръдник. Никой не беше видял нищо, никой не беше чул нищо, и никого не го беше грижа. Всички до един с нетърпение очакваха чековете си и разрушаването на къщите.

Отидохме отсреща да видим какво имат да кажат останалите съседни — онези, на които не предстоеше да продават домовете си, и които нямаха чак такава пряка полза от смъртта на Естер.

Открихме Бъртън Джойнър — мършав, безработен софтуерен инженер — в гаража му, работещ под гюрука на стар „ЕйЕмСи Пейсър“ — кола, която приличаше на бременен „Форд Пинто“. Това, между другото, беше марката на най-първата ми кола, докато баща ми чу, че тези коли можели да експлодират, ако в предното стъкло се удари бръмбар, и вместо това ми купи „Плимут Дъстър“. Освен това Джойнър имаше и „ЕйЕмСи Гремлин“ и „ЕйЕмСи Амбасадор“, паркирани на бордюра.

— Ще бъда честен с вас, господин Монк. Радвам се, че тя си отиде — каза Джойнър, докато затягаше нещо с гаечния си ключ.

— Не си е отишла — казах. — Правите го да звучи така, все едно се е преместила в Палм Спрингс. Тя е била убита.

— Естер стана жертва на лошата карма, която създаде — каза Джойнър. — Тя беше злобна, отмъстителна личност, която правеше неприятен живота на всички в квартала. На тази улица вече се чувства разликата. Нивото на стреса се понижи.

— А цените на имотите ще се покачат — каза Монк. — Веднага щом бъде построен новият проект.

— Проектът не е истински важен за мен. Той няма да промени положението ми кой знае колко, затова не се включих. Аз съм човек, който обича да се спогажда с хората. — Джойнър се облегна назад и избърса ръце в джинсите си, при което ги изцапа с петна от машинно масло. — Живей и остави и другите да живеят — така казвам аз.

— Аз също — рече Монк. — Избърсахте си ръцете в панталоните.

— Естер не беше като вас и мен. Седеше на прозореца си с бинокъл, водеше си бележки и правеше снимки, месеше се в неща, които въобще не й влизаха в работата. Видя ме да гледам бейзболен мач по ESPN, затова се обади до кабелната телевизия и ме натопи, че им крада сигнала с незаконно поставен разклонител.

— Вярно ли беше? — попитах.

— Не е там въпросът — каза Джойнър. — С какво ѝ пречеше това, че си седя в люлеещия се стол във всекидневната и гледам бейзболен мач по телевизията?

— Лекъосахте си панталоните — каза Монк.

— Няма проблем: тези панталони са ми за работа — каза Джойнър. — Ще ви дам друг пример. Хобито ми е да събирам и поправам стари коли с марка ЕйЕмСи. Наложих се да продам няколко от тях, за да създам някакъв паричен поток, докато успея да си намеря друга работа. Естер засне хора, които купуваха коли от мен, и подаде оплакване до градския съветник, който ми наложи две хиляди долара глоба за това, че съм ръководел бизнес от дома си без разрешително.

— Какво имаше тя против вас? — попита Монк.

— Абсолютно нищо. Никога нищо не съм ѝ сторил. Тя се държеше така с всички. Имаше си определен миروглед и очакваше

всички да се съобразяват с него. Това не е ли откачено?

— Свърхоткачено — каза Монк. — Можете да отидете да си смените панталоните. Ние ще чакаме тук.

— Не искам да си сменям панталоните.

— Наистина би трябвало да го направите — каза Монк.

— Добре съм си с тези.

— По-късно ще ми благодарите.

— Не, няма — каза Джойнър. — Имате ли още въпроси? Бих искал да се върна към работата си.

— Къде бяхте в петък вечерта, между девет и десет часа? — попита Монк.

— Бях си тук вкъщи, перях.

— Разбирам — каза Монк. — Значи не отричате, че имате чифт чисти панталони, в които бихте могли да се преобуете?

— Какво ви става? — попита Джойнър.

— Помислете за кармата, която създават панталоните ви — каза Монк. — Видяхте ли някой да идва при Естер в петък вечерта?

Джойнър поклати глава.

— Не шпионирам съседите си; не следя кой влиза и излиза или какво гледат по телевизията.

Той избърса ръце в ризата си — според мен нарочно, — взе гаечния си ключ и отново се залови за работа.

— Защо направихте това? — попита го Монк. — Сега ще трябва да си смените и ризата.

— Да вървим, господин Монк — каза. — Имаме да говорим и с други съседни.

— Но не можем просто да го оставим така — каза Монк.

— Да вървим. — Дръпнах го за палтото и го отведох.

Монк ме последва, но не беше доволен от това.

Продължаваше да гледа назад към къщата, която току-що бяхме напуснали.

— Не знам как можеш да си затваряш очите за страданието на другите хора.

— Той не страда — възразих.

— Аз страдам — каза Монк.

След като чух разказа на Джойнър и тези на неговите съседи, започвах да се чудя дали не съдех твърде сурово Нийл и Кейт Фини. Изглежда, че Естер Стовал не се беше старала особено да насърчи проявите на топлота и разбиране у хората около нея. Зачудих се какво ли щях да изпитвам към Естер, ако трябваше да живея на една улица с нея в продължение на години. Може би и аз щях да танцувам от радост заради смъртта ѝ.

Имаше един последен съсед, когото Монк искаше да разпита, дори причината да бе само в това, че от всяка страна на пресечката имаше по шест къщи, а той не можеше да понесе мисълта да приключи на нечетно число.

Лизи Дрейпър живееше във викторианската къща на ъгъла — къщата ѝ изпълняваше и двойната функция на нейно ателие. Беше ярко, открито и просторно място, пълно с пъстри букети цветя: тя използваше един от тях като модел за натюрморта, който рисуваше. Можех да разбера защо. Букетът представляваше зашеметяваща смесица от зелени орхидеи, сини хортензии, червени и жълти лилии, оранжеви рози, коралови божури, пурпурен трахелиум, жълта целозия и червен амарилис.

Тъжното беше, че тя не притежаваше нужния талант, за да улови живите цветове или естествената красота на букета. Навсякъде имаше други нейни картини, скици и скулптури, и трябва да кажа, че съм виждала по-добри произведения на изкуството в откритото ателие в училището на Джули.

Единствените скулптури, които си заслужаваше да се разгледат по-подробно, бяха гърдите ѝ — огромни импланти, подобни на две баскетболни топки, напъхани в провисналата ѝ дънкова риза. Беше си разкопчала три копчета, за да откриват предизвикателен изглед към дълбоката гънка между гърдите ѝ.

— Аз съм Ейдриън Монк, а това е Натали Тийгър — каза той. — Помагаме на полицията да разследва убийството на Естер Стовал.

Монк зяпаше гърдите ѝ. Тя явно беше поласкана; аз обаче знаех, че това, което го вълнуваше, бяха не гърдите ѝ, а трите копчета. Ако не разкопчаеше още едно копче, или не закопчаеше едно, той можеше да получи удар.

— Бих искал да ви задам около три въпроса — каза той.

— Три ли? — попита тя.

— Мисля, че иска да каже „три въпроса“ — казах. — Нали, господин Монк?

— Да сте видели или чули нещо необичайно в петък вечерта? — обърна се Монк към копчетата ѝ.

— Не си бях вкъщи — каза тя. — Бях на работа. Барманка съм във Флакс.

Познавах мястото — моден клуб на Маркет Стрийт. Там ходят красивите, млади и богати хора, за да се възхищават на това колко красиви, млади и богати са. Веднъж се опитах да си намеря работа там, но не притежавах подходящите квалификации. Монк зяпаше нейните.

— Не сте ли художничка? — попитах.

— Такава съм, но това не е професията ми. Това е нещото, което ме крепи, но не е работата, с която си изкарвам хляба. Това е...

— Мисля, че разбирам — казах, прекъсвайки я.

Тя погледна отново към Монк, чието внимание още беше приковано върху копчетата ѝ.

— Кога се върнахте от работа? — Ставаше му все по-трудно да се съсредоточава. Или да диша.

— След полунощ — каза Лизи. — Цялата улица беше отцепена. Навсякъде беше пълно с пожарникари. Не можех да повярвам на случилото се.

Постоянно прикованото в гърдите ѝ внимание на Монк най-сетне започна да се струва прекалено дори на нея. Тя сви колене, за да го погледне в очите, но той повтори движението ѝ, навеждайки се така, че погледът му да остане съсредоточен върху копчетата ѝ.

— Господин Монк, изобщо не сте ме погледнали в очите, откакто влязохте в къщата ми.

— Съжалявам, заради копчетата ви е — каза Монк. — Много ме разсейват.

— Копчетата ми — колко мило — каза Лизи. — Не исках да ви карам да се чувствате неловко. Нови са, и предполагам, че ми харесва да ги излагам на показ.

— Би трябвало да са две — каза Монк.

— Така е решил Бог.

— Или четири — продължи Монк.

— Четири ли?

— Но това не е естествено — каза Монк, като сочеше към процепа между гърдите ѝ. — Наистина е добре да ги оправите.

— Какво ми казахте току-що? — Усмивката ѝ се преобрази в разгневена озъбена гримаса. Не беше красива гледка.

— Мисля, че има недоразумение — казах. Това беше като да се опитвам да спра дерайлирал влак, след като вече беше излязъл от релсите и се беше врязал в някое сиропиталище. — Той няма предвид това, което вие си мислите, че има предвид.

— Няма причина да се разстройвате: много е лесно да се поправи — каза Монк. — Можете и сама да го направите.

Тя измарширува до вратата, отвори я и я задържа.

— Изчезвайте. Веднага.

Монк вдигна ръце в знак, че се предава, погледна ме и излезе. Опитах се да се извиня, но тя припряно ме изблъска навън и затръшна вратата зад гърба ми.

— Можеш ли да повярваш какви са някои хора? — Той поклати невярващо глава. — Ядосват се толкова много за едното нищо.

8.

Г-Н МОНК ОПРАВЯ ЖИЛИЩЕТО

Джули седеше на ръба на ваната и ме наблюдаваше, докато аз стоях пред огледалото, гласях си косата и слагах малко грим за срещата си с огнеборца Джо. Вратата на банята беше затворена, затова знаех, че няма вероятност Монк да наруши усамотението ни. Джули също го знаеше.

— Няма наистина да ме оставиш сама с него, нали? — попита Джули.

— Господин Монк е много мил човек — казах.

— Странен е.

— По-странен от госпожа Тропхамнър ли? — попитах, имайки предвид жената, която обикновено я гледаше. — Господин Монк поне няма да си извади зъбите и да ги сложи в чаша, докато гледа телевизия.

— Мамо, той не ми позволяваше да си завържа връзките на обувките тази сутрин, защото двата края на връзките ми не бяха равни. А после, след като нанизах отново връзките на обувките, той ги премери, за да е сигурен, че са както трябва.

— Това е начинът му да покаже колко много е загрижен за теб.

— Това не е всичко. Настоя да ми завърже обувките, защото панделките, които направих, не били симетрични.

— Всичко ще е съвсем наред довечера, ако следваш прости правила. Не го карай да избира. Не създавай какъвто и да е безпорядък. И каквото щеш прави, само не приготвяй пуканки.

— Защо не?

— Няма две еднакви пуканки. Това го влудява.

— Божичко, как ги различава? — възкликна тя. Наскоро беше открила сарказма — идеалния начин да изразява нарастващото си раздражение, често срещано сред всички хлапета на нейната възраст, при положение, че се налага да понася родителския авторитет.

— Той харесва „Уийт Финс“. Те са с квадратна форма. Има неотворена кутия в килера.

— Защо не мога да дойда с теб?

— Това е среща — казах.

— Кой казва, че не можеш да вземеш дъщеря си със себе си, когато отиваш на среща?

— Не си ме представяш да се самопоканя да дойда с теб, когато преспиваш у някоя приятелка, нали?

— Смяташ да преспиш с него довечера?!

— Не, разбира се, че не — казах. — Не това имах предвид. Просто исках да кажа, че понякога имам нужда от малко време за себе си. Ти би ли искала да те придружавам, когато излизаш на срещи с момчета?

— Аз не излизам на срещи с момчета — каза тя. — Ти още не ме пускаш.

— Е, добре де, ако излизаше, щеше ли да искаш и аз да съм там?

— Чудесно. — Тя въздъхна, и звукът приличаше повече на болезнен стон. — Какво се предполага да правим ние, докато ти си навън и се забавляваш?

Започнах да чистя оплесканата мивка.

— Прави каквото правиш винаги. Гледай някой филм. Чети книга. Изпращай мейли на приятелите си.

— Ами господин Монк?

Погледнах мокрите хавлиени кърпи, окачени върху корниза на завесата на душа, самобръсначката, с която си бях бръснала краката, и всичките памучни тампони на пода, които не бях успяла да метна в кошчето за боклук... и замислих зъл, пъклен план: реших да ги оставя.

— Не се тревожи за господин Монк — казах и я целунах по бузата. — Той ще е зает да започне рано с утрешния си душ.

За последен път се погледнах преценяващо в огледалото, реших, че съм направила всичко, което би могло да се постигне без скъпи козметични операции, и излязох от банята. Бях разчела идеално времето си, защото огнеборецът Джо вече чукаше на вратата.

Монк я отвори, държейки носна кърпа — навярно в случай, че някой, заразен с бубонна чума, беше докоснал дръжката, докато не гледахме.

Огнеборецът Джо изглеждаше точно толкова добре в късо кожено пристегнато с колан яке, риза с висока яка и кафяви панталони от рипсено кадифе, колкото и в униформа. Предположих, че изглежда

добре във всякакво облекло. Държеше хубав букет от рози, карамфили и грамофончета в едната си ръка и малка луксозна кутийка за подарък в другата.

— Съвсем точен сте. — Монк почука по часовника си. — До секундата. Това е много впечатляващо.

— Господин Монк? — възкликна Джо и челото му се сбърчи смутено. — Нямах представа, че двамата с Натали сте...

— Не сме — намесих се. — Господин Монк отседна при нас, докато дезинфекцират сградата, в която живее. Изглеждаш страхотно, между другото. Не че съм го забелязала впоследствие. Искам да кажа, забелязах го веднага, което не означава...

— Мамо — каза Джули. Тя знае, че имам навика да бръщолевя безсмислици, когато съм нервна, и прави всичко по силите си, за да ме спре, главно за да спаси по-скоро себе си, отколкото мен, от неловко положение.

— Тези са за теб — каза Джо, като подаде цветята на мен, а луксозната кутийка — на Джули.

— За какво е това? — попита Джули.

— Отвори го и виж — каза той.

Джули леко ахна, когато видя какво има в кутията. Извади малка червена значка, подобна на онази, която капитан Мантуут даде на Монк, само че на тази имаше емблема във формата на кокал.

— Това е пожарникарската значка на Спарки — каза Джули. — Не мога да я приема.

— Искам да ти я подаря — каза Джо. — Задето обичаше Спарки толкова много, че нае най-добрия детектив в Сан Франциско да открие убиеца му.

Нямаше значение какво можеше да каже или да направи Джо по време на срещата: той вече ме беше спечелил. А също и Джули. Тя го прегърна.

— Мама каза, че мога да дойда с вас.

— Не, не съм — казах бързо, преди Джо да успее да отговори. — Оставах тук с господин Монк.

— Ще бъде забавно — каза Монк. — Можем да играем с конструктор „Лего“.

— Аз съм на дванайсет — възмутено заяви Джули. — Нямам никакви конструктори „Лего“.

— В такъв случай, добре, че донесох моя — каза Монк.

— Играете с конструктори „Лего“? — възкликна удивено Джули.

— Шегуваш ли се? Аз съм страхотен в сглобяването на „Лего“.

Много запален строител съм.

Джули ме погледна умолително, сякаш я оставях да я разкъса глутница вълци.

— Мамо, моля те. Този човек има конструктори „Лего“.

— Положението може да стане доста оживено — каза Монк. — Но ще започнем с някои прости конструкции, преди да увеличим вълнението.

— Не я подлагайте на твърде голямо вълнение — каза на Монк. — Утре е на училище.

Целунах Джули и измъкнах Джо от къщата възможно най-бързо.

В тази история не се говори за мен и любовния ми живот: в тази история става дума за Ейдриън Монк и за това как той разкри две озадачаващи убийства, затова няма да ви отегчавам с много подробности относно срещата си с огнеборца Джо. О, кого ли баламосвам? Това си е моята книга и ще говоря за каквото си искам. Ако не ви харесва, прелистете няколко страници напред.

На първа среща някои мъже се опитват да ви впечатлят, като ви заведат или в изискан ресторант, или в моден такъв, или пък на някакво изобретателно пътуване. Според мен обаче основната цел на една среща е да запознаеш човека с истинското си „аз“, с това, какво има значение за теб, и какъв е подходът ти към живота. Предполагам, че в известен смисъл разбираш това, когато един мъж се опита да те изуми с екстравагантност или остроумие. Той ми казва, че не е човекът за мен.

Джо ме заведе в любимия си ресторант в Китайския квартал — семеен ресторант с десет маси, на чиято витрина висяха мъртви патици като примамка да влезете и да опитате менюто. Монк би избягал оттам с писъци.

Там всички познаваха Джо, затова почти имах чувството, че отивам на вечеря със семейството му. Храната беше добра, и беше евтина. Друга жена може би щеше да си тръгне с впечатлението, че Джо е скъперник. Не и аз. Това ми показа, че Джо е уверен, сговорчив

човек, който се харесва на останалите и е доволен от живота си. Освен това, като самотна майка с ограничен доход, винаги търся ресторанти с цени, които мога да си позволя. Това ми подсказа също и че той е стабилен и надежден — мъж, който бяга от връзки и задължения, не посещава един и същи ресторант в продължение на години и не се сприятелява с персонала.

Говорихме за обичайните неща, които се разискват на първа среща. Разказахме си един на друг съкратени версии на житейските ни истории. Опитах се да разкажа моята, без да се съсредоточавам прекалено върху смъртта на Мич, за да не потисна себе си или Джо. Научих, че е израснал в Бъркли, че баща му е поет, а майка му — служителка в парк, и че никога не се е женил.

После разговорът се насочи към огнеборството. Той разказа няколко вълнуващи истории за пожари и колоритната история на пожарната, в която работеше. Тя беше построена след земетресението през 1906-та, на мястото на къща с мебелирани стаи под наем, която била последното скривалище на разбойника Родерик Търлок — прочутия влаков обирджия, който обърквал служителите на детективска агенция „Пинкертън“ с дръзките си кражби на злато.

В разговора относно пожарната, разбира се, изникна въпросът за разследването на смъртта на Спарки. Осведомих Джо какво сме научили: как Грегорио Дюма твърдеше, че в нощта на убийството на Спарки е видял някакъв пожарникар да излиза от сградата на пожарната половин час след като останалата част от отряда била заминала да потушава пожара в къщата на Естер Стовал.

Джо каза, че Грегорио сигурно лъже, тъй като всички дежурни по това време пожарникари присъствали на мястото на събитието. Никой не бил останал в сградата на пожарната, нито пък бил изпратен обратно там по-късно, по каквато и да е причина.

Разбрах, че разговорите за Спарки го сломяват, затова му разказах няколко истории за Монк, който ме удивява, защото може да разплете дори най-озадачаващите и сложни загадки относно убийствата, но се бои да влезе в телефонна кабина.

Излязохме от ресторанта и известно време се разхождахме безцелно из Китайския квартал, после се отбихме в една книжарница от веригата „Сети Лайте“ на ъгъла на Бродуей и Кълъмбъс Авеню да поразгледаме. Харесваше ми, че можем взаимно да се наслаждаваме на

компанията си дори без да казваме нищо, като просто стояхме един до друг и разглеждахме книги.

Часовникът показваше почти полунощ, когато той ме откара вкъщи. Бяхме само на няколко пресечки, когато той спря в парка Делорес, на ъгъла на Чърч Стрийт и Двадесета улица. Нощно време паркът беше страховито място, пълно със скитници и дилъри на дрога.

— Защо спираме? — попитах.

— Бих искал да засвидетелствам почитта си — каза Джо.

Той спря, излезе от колата и се приближи до един пожарен кран, боядисан в златисто. Излязох и отидох при него, като се оглеждах, за да се уверя, че към нас не гледат никакви убийци, изнасилвачи или наркомани.

— Какво правим тук? — попитах.

— Това е малкият пожарен кран, спасил Сан Франциско след земетресението през хиляда деветстотин и шеста — каза той, като се взираше замислено в него.

Хвърлих поглед към пожарния кран. Никога не ми е правил впечатление като нещо специално, макар че със сигурност съм го забелязвала през годините, обикновено когато го е препоказвало някое куче.

— Този ли? — попитах. — Изглежда толкова отдалечен от търговската част на града.

— Земетресението изкъртило всички останали пожарни кранове. Именно водата от този обаче накрая укротила огнения ад. Всяка година след това, в пет сутринта на осемнайсети април, оцелели от земетресението идвали тук и нанасяли върху него нов слой златиста боя. Някои още го правят, но най-вече от членовете на Пожарникарското общество „Свети Франциск“ зависи да продължат традицията. Пропуснах последните две годишнини.

Помислих си, че може би ще отдаде чест на пожарния кран или нещо от този род: той обаче само му кимна и се върнахме в колата. Зачудих се дали всички пожарникари са така добре запознати с фолклора и легендите на огнеборците от Сан Франциско, както Джо.

След около две минути той ме отведе от парка до прага на къщата ми, и ме придружи до вратата. Искях да избегна каквито и да било неловки моменти, затова поех инициативата и приятелски го целунах по устните.

— Прекарах страхотно — казах. — Наистина невероятна вечер.

— Аз също — отвърна Джо. — Надявам се, че можем скоро пак да го направим.

Нямах намерение да размотавам нито него, нито себе си.

— Кога е следващият ти свободен ден?

Той ми се усмихна широко.

— В сряда.

— Значи се разбрахме — казах. — По същото време?

— По същото време. — Той ме целуна, малко по-приятелски, отколкото го бях целунала аз.

Отключих вратата и влязох. Мигновено застинах. Нещо не беше наред. Искам да кажа, определено бях в своята къща — това бяха моите вещи, — но имаше нещо, което не беше наред. Нещо неизправно. Странно. Все едно бях прекрачила прага на алтернативна вселена. Чувствах се, сякаш стоях не в къщата си, а в някаква блестящо направена възстановка, като филмов декор.

Примигнах силно и отново се огледах. Какво беше това, което ми създаваше усещането, че се намирам в друго измерение?

От кухнята излезе Монк с чаша мляко в ръка.

— Добре ли изкара на срещата?

— Той е много мил човек — казах.

Разказах на Монк историята за пожарната и влаковия обирджия и причините, поради които Джо смяташе, че Грегорио Дюма лъже, че е видял пожарникар в сградата на пожарната. За момент Монк обмисляше всичко това, като разкършваше онзи несъществуващ шип във врата си.

— Как изкарахте вечерта двамата с Джули? — попитах.

— Известно време се занимавахме с конструктора „Лего“.

Монк посочи към кухнята. Плъзнах поглед покрай него и видях масивен и сложно построен замък от елементи на „Лего“, който завършваше с подвижен мост, кулички и крепостен ров, издигнат върху масата ни. На мен щеше да ми е нужна цяла година да го построя.

— Тя има усет — гордо каза той.

— Наистина ли?

— Не обичам да говоря празни приказки.

— Е, какво правихте през останалата част от вечерта? — попитах, все още чувствайки се несигурна и нестабилна.

Монк сви рамене.

— Пооправих малко.

Значи това беше.

Огледах се отново из стаята и видях онова, което само бях регистрирала подсъзнателно преди. Монк беше направил точно каквото каза. Буквално беше изправил мястото. Сигурно беше измерил с линеал и нивелир всичко в къщата. Всичките ми вещи още си бяха там, само че бяха натъкмени. Изравнени. Мебелите бяха поставени в центъра и местата им бяха разменени, така че всяка отстояше на равно разстояние от останалите. Всички картини по стените бяха окачени по нов начин, така че празните пространства между тях да са еднакви. Дребните украшения и рамкираните фотографии по масите и полиците бяха групирани по височина и форма и поставени на равни разстояния едни от други. Списанията бяха подредени по заглавия и струпани на купчина в хронологичен ред. Беше препоредил книгите ми по азбучен ред, по големина и, както можех да се досетя от всичко, което знаех за него, по дата на издаване.

Всекидневната — а, предполагам, и цялата къща — беше чиста, подредена и напълно стерилна. Приличаше на идеален дом. Мразех я.

— Господин Монк, всичко тук е изравнено, центрирано и идеално подредено.

— Благодаря. — Той засия от гордост, което само ме раздразни и разгневи още повече.

— Не, това е погрешно. Нима не разбирате? Отнели сте на къщата ми цялата индивидуалност и очарование.

— Всичко си е още тук — каза Монк. — С изключение на мръсотията, праха, и половин печен сандвич със сирене, който намерих под дивана.

— Но вече няма безпорядък — казах. — Изглежда, сякаш тук живеят работи.

— И това е лошо, така ли?

— Тук живеят хора, господин Монк. Осем години брак, дванайсет години откакто съм майка, аз и дъщеря ми, с която живеем заедно — всичко това оставя някаква следа. Харесва ми тази следа. Тя ме утешава. Тя се състои от хаотично сложените снимки на полицата,

наполовина прочетената книга, оставена незатворена на някое кресло, и, да, дори от забравения печен сандвич със сирене. Безпорядък и хаос — това са признаци на живот. Това е животът.

— Не и моят — каза той.

В тези две думи се съдържаше безкрайна тъга, която ме накара да изпитам физическа болка и, за миг, да забравя собственото си раздражение и да помисля за неговото.

Животът на Монк представляваше постоянен стремеж към ред. Сигурна съм, че именно затова е станал детектив и е толкова добър в разкриването на убийства. Той забелязва всички неща, които не си пасват както трябва, и ги поставя на правилните им места, като по този начин създава разрешението. И възстановява реда.

Единствената загадка, която не е успял да разреши, е тази, която е в сърцевината на личния му проблем.

Убийството на съпругата му.

Всичко останало, което правеше — например да организира подреждането на къщата ми или да се уверява, че връзките за обувки на дъщеря ми са с еднаква дължина — беше жалък заместител на идеалния ред, който беше изгубил заедно с Трудите. Това никога не можеше да бъде възстановено.

Аз обаче не можех да му кажа всичко това. Вместо това взех ръката му в своята.

— Животът ви е много по-объркан, отколкото си мислите. Аз съм много неподредена, а аз съм част от него, нали?

— Ти и Джули — каза Монк. — И аз съм щастлив, че сте част от него.

— Аз също, господин Монк.

— Всъщност, доста съм се поотпуснал.

— Така ли?

— Невинаги съм бил сговорчивият човек, когато познаваш днес — каза Монк. — Имаше време, когато бях много раздражителен.

— Не мога да си го представя. — Стиснах ръката му и я пуснах. — Моля ви, не оправяйте повече къщата ми.

Той кимна.

— Лека нощ, господин Монк.

— Лека нощ, Натали.

Отидох в стаята си. Едва след като си легнах и бях почти заспала, осъзнах, че го бях държала за ръката, а той не беше поискал кърпичка. Дори и да си беше дезинфекцирал ръцете по-късно, поне не го стори пред мен. Това сигурно означаваше нещо, и каквото и да беше, бях сигурна, че е нещо добро.

9.

Г-Н МОНК И ТРИДЕСЕТИЯТ ЕТАЖ

Оправянето на къщата сигурно бе изтощило Монк, защото в понеделник сутринта Джули се събуди преди него и успя да го изпревари с няколко секунди и да влезе в банята. Едва не се сблъскаха на вратата в шест часа.

— Имам нужда да използвам пръв банята — каза Монк.

— За голяма или за малка работа?

— Мисля, че имам конституционно право да не отговарям на този въпрос.

— Трябва да знам колко дълго ще се бавите — каза Джули, като хвана собственически вратата с едната си ръка, преметнала отгоре върху ръката си дрехите си за училище.

— Не по-дълго от обикновено.

— Не мога да чакам толкова време — каза Джули. — Учебните занятия започват в осем и петнайсет, а не по обед.

Тя затвори вратата под носа му. За миг той се взря във вратата, после ме погледна. Стоях пред спалнята си, без да си правя труда да крия колко ми е забавно.

— Налага ли се да използва банята толкова често? — каза Монк.

— Бихте ли предпочели тя да не се къпе изобщо?

— Но банята беше готова за мен. Почистих я снощи.

— Снощи почистихте *всичко* — отбелязах аз, подминах го безшумно и влязох в кухнята.

Построеният с „Лего“ замък беше изчезнал. Монк сигурно го беше разглобил и беше върнал всички части обратно в определените им кутийки, преди да си легне. Нищо чудно, че се беше успал. Отворих килера да си взема един бейгъл, и забелязах, че Монк е препоредил всички опаковани в кутии и консервирани храни по хранителни групи и срок на годност.

Монк влезе и се пресегна покрай мен за своята кутия с „Чекс“. Зърнената закуска беше направена от почти идеални квадратчета,

напомнящи кадаиф. Той винаги отделяше несъвършено оформените квадратчета, преди да налее млякото в купичката.

Отворих бюфета да му дам купа и бях шокирана, когато открих, че е празен. Вътре нямаше нито една купа, плато или чиния, само оголени рафтове.

Обърнах се и погледнах Монк, който седеше на масата, внимателно избираше парченцата „Чекс“ от кутията едно по едно, и ги ядеше.

— Какво е станало с всичките ми съдове?

Той не вдигаше поглед към мен, преструвайки се, че вместо това се е съсредоточил върху трудната задача да подбира квадратчетата „Чекс“.

— Малко е сложно.

— Не виждам какво му е сложното, господин Монк. Снощи имах куп кухненски съдове, а сега нямам. Къде са?

— Ти имаше седем купи, което не е правилно. Би трябвало да имаш шест или осем, но не и седем. Така че една купа очевидно трябваше да се махне. Но пък имаше осем плоски чинии. Виждаш проблема.

— Виждам, че нямам никакви съдове: *това* е проблемът.

— Всеки знае, че не може да имаш шест купи и осем плоски чинии, затова две плоски чинии трябваше да се махнат. После обаче забелязах, че някои от купите и чиниите са нацърбени, и то не всички на едно и също място. Ти имаше комплект еднакви съдове, които изобщо не си пасваха. Бях изправен пред ситуация, която шеметно излизаше от контрол и преминаваше в пълен хаос. Единственото разумно нещо, което можех да направя, беше да се отърва от всички тях.

После Монк вдигна очи към мен, очевидно очаквайки съчувствие и разбиране. Дяволски сигурно бе, че нямаше да го получи от мен.

— Разумно ли? Изхвърляте всичките ми съдове и наричате това *разумно*?

— Хрумнаха ми също и определенията „грижливо“, „добросъвестно“ и „отговорно“ — каза Монк. — Но си помислих, че „разумно“ отразява най-добре характера на постъпката ми.

— Ето какво ще направим днес, преди да се заемете да разкривате убийства или да хващате лошите — заявих. — Веднага щом

вземете душ и се облечете, отиваме в „Потъри Барн“ и вие ще ми купите нов комплект съдове, иначе може да ядете следващото си ядене в тази къща от пода.

Посегнах към чекмеджето за прибори да извадя нож, за да разрежа бейгъла си, но спрях, преди да го отворя.

— Смя ли да отворя това чекмедже? — попитах.

— Зависи какво търсиш.

— Един нож би ми свършил чудесна работа — казах. — Всъщност, какво ще кажеш за сребърни прибори като цяло?

Монк се размърда в стола си.

— Не ти трябва да отваряш чекмеджето.

— Можете да добавите приборите към списъка на нещата, които ще ми купите днес — казах и отидох до хладилника. Взех картонената кутия с портокалов сок и отпих от нея.

Монк се сви ужасено, както и знаех, че ще направи.

— Наистина не бива да пиеш от кутията.

— Чудесно. — Обърнах се и приковах в него най-студения, най-жестокия, най-обвинителния поглед, който съумях да докарам. — Притежавам ли все още някоя стъклена чаша, от която бих могла да пия вместо от кутията?

Той се размърда в стола си.

— И аз така си помислих. — Взех картонената кутия със себе си и затръшнах вратата на хладилника. — Надявам се, че сте изплатили вноските по кредитната си карта, господин Монк, защото днес ѝ предстои изтощително пазаруване.

С тежки стъпки се отправих обратно към спалнята си с портокаловия сок и бейгъла в ръка, и оставих Монк сам в моята тотално лишена от чинии, ножове и чаши кухня.

Улиците бяха мокри, а мъглата изцяло закриваше хоризонта в тази понеделнишка сутрин, но градът кипеше от живот. Тротоарите в търговската част бяха претъпкани с млади професионалисти, които носеха най-новия моден аксесоар — някаква електронна джаджа в ухото.

Не се виждаше нито едно голо ухо.

Изглежда, че всички носеха или чифт бели слушалки за iPod, или някое от онези „блу туут“ устройства за клетъчни телефони, които приличаха на слушалката с извито крайче, която стърчеше от ухото на лейтенант Ухура в оригиналната версия на филма *Стар Трек*.

Вече минаваше дванайсет, когато свършихме с пазаруването на съдове, прибори и чаши в „Потъри Барн“.

Никога няма да призная това пред Монк, но щом превъзмогнах първоначалния си гняв, се зарадвах, че е изхвърлил старите ми притежания. Срамувах се да каня хора на обяд или вечеря вкъщи, защото имахме нацърбени съдове и обезформени от употреба прибори. Аз обаче не можех да си позволя да сменя нито едните, нито другите. Сега Монк ми купуваше нови неща за кухнята, и аз тръпнех от вълнение. (Едва след като предложи да разгледаме готварските съдове, разбрах, че беше изхвърлил също тенджерите и тиганите ми.) Ето колко съм ужасна: на практика започнах да си играя с идеята — „случайно“ да го оставя да види бъркотията в дрешника ми, за да ми купи и нов гардероб.

За да направя пазаруването възможно най-мъчително и за двама ни, избрах съдове без никакви шарки и го накарах да отвори всички кутии в магазина, за да провери всеки съд поотделно за евентуални недостатъци. От време на време, докато ставаше това, ме пробождаше чувство на вина, сякаш се възползвах от него или нещо от този род. После обаче си припомнях, че именно той беше влязъл в *моята* кухня и беше изхвърлил всички *мои* съдове. И тогава гневът ми се връщаше и заличаваше чувството ми за вина и аз отново бях в мир със себе си.

Тъкмо бяхме свършили с товаренето в багажника на моя джип „Чероки“ всичките ми покупки, когато се обади Стотълмейър. Капитанът отиваше да разпита Лукас Брийн — предприемача, който планираше да разруши къщите на пресечката, където живееше Естер Стовал, — и попита дали искаме да го придружим. Искахме.

Предприемаческа корпорация „Брийн“ се намираше в трийсет и пет етажна сграда, наподобяваща кубчето на Рубик, която едва се бешеместила между други две сгради във Финансовия район, за да се добере до изглед към залива. Фоайето представляваше остъклено преддверие, разполагащо със собствен цветарски магазин, магазин за шоколадови изделия и малък филиал на веригата пекарни „Будин“,

която прави най-хубавия хляб от подквасено тесто в града, а може би дори в света.

Стотълмейър, който отпиваше от чаша кафе, купено от „Будин“, ни чакаше пред „Цветните дизайни на Фло“. Мирисът на пресен хляб от подквасено тесто ме замаиваше.

— Добро утро, Натали, Монк. Разбрах, че сте говорили с всички в квартала на Естер. Да сте открили някакви улики, които ние да сме пропуснали?

— Не — каза Монк.

— Това е потискащо — каза Стотълмейър. — Ами другият ти случай, онзи с кучето? Той как върви?

— Мисля, че попаднах на следа — каза Монк.

Това беше новина за мен. Но Монк невинаги споделя с мен какво става в ума му, и, трябва да призная, през повечето време съм дълбоко благодарна за това.

— Искаш ли да си разменим случаите? — попита Стотълмейър.

— Не мисля — каза Монк. — Макар че бихте могли да ми направите една услуга. Възможно ли е да помолите лейтенант Дишър да открие всичко, каквото може, за прочут обирджия на влакове на име Родерик Търлок?

— Това е най-малкото, което мога да направя. С какво е прочут Търлок?

— С ограбването на влакове — казах.

— Хората още ли правят такива неща?

Не сметнах, че ще бъде от полза за случая да споменавам, че Търлок е бил заловен през хиляда деветстотин и шеста. Очевидно Монк беше съгласен с мен, защото и двамата приехме въпроса на Стотълмейър като реторичен. Сигурно сме били прави, защото Стотълмейър не изчака да му отговорят.

— Е, Монк, готов ли си за това? — обърна се към него Стотълмейър.

Монк вдигна очи, опитвайки се да открие с поглед за какво говори капитанът.

— За кое?

— Да се срещнеш с Брийн — каза Стотълмейър. — Той е богат, могъщ човек. Няма да му хареса, ако който и да било от нас намекне, че той може да е бил замесен в убийството на Естер Стовал.

— Той е горе, така ли?

— На тридесетия етаж — каза Стотълмейър. — Богатите типове обичат да гледат всички отвисоко.

Стотълмейър се приближи до охранителя — мускулест тип със сплескан като на боксьор нос, застанал зад гише с мраморен плот пред асансьорите. Стотълмейър показа бързо значката си, съобщи кои сме и каза, че идваме да се срещнем с Лукас Брийн. Охранителят се обади в офиса на Брийн, след това кимна на капитана.

— Господин Брийн ще ви приеме сега — каза охранителят.

— Страхотно — каза Монк. — Кога ще слезе?

— Няма да слезе — каза Стотълмейър. — Ние ще се качим.

— По-добре би било той да слезе.

Стотълмейър издаде стон и се обърна към охранителя.

— Бихте ли попитали господин Брийн дали ще има нещо против да се срещне с нас на чаша кафе във фойето? Аз черпя.

Охранителят се обади, говори в продължение на минута, после затвори.

— Господин Брийн е много зает и не може да излезе сега от кабинета си. Ако искате да се видите с него, трябва да отидете в кабинета му.

— Опитах се, Монк — рече Стотълмейър. — Е, да вървим.

Тръгнахме към асансьорите, но Монк изоставаше.

— Имам идея. Хайде да се качим по стълбите.

— Трийсет етаж? — казах.

— Ще бъде забавно.

— Ще бъде фатално — каза Стотълмейър. — Мога да говоря с Брийн и без теб. Наистина не е нужно да присъстваш.

— Искам да присъствам — каза Монк.

— Аз се качвам с асансьора — заяви Стотълмейър. — Идваш ли, или не?

Погледнах Монк. Той погледна към асансьора, пое си дълбоко дъх и кимна.

— Добре — каза.

Тримата влязохме в асансьора. Стотълмейър натисна копчето за трийсетия етаж. Вратите се затвориха. Монк покри пръст с ръкава си и натисна копчето за втория етаж. А после за четвъртия. А след това за

шестия. Натискаше копчето за всеки четен етаж, чак докато се изкачихме до трийсетия.

Стотълмейър забели очи и въздъхна.

В мига щом вратите се отвориха на втория етаж, Монк излезе навън, пое си дълбоко въздух няколко пъти, после отново влезе вътре.

— Мисля, че върви много добре — каза той.

На четвъртия етаж той се втурна навън с крясък, стряскайки хората в чакалнята на рекламна агенция „Крокър“.

— Това е истински ад — каза им той.

Монк жадно си пое въздух няколко пъти и след това скочи обратно в асансьора, все едно се гмуркаше в дълбока вода.

В минутата щом асансьорът стигна до шестия етаж, той изхвърча във фойето на „Ернст, Фрок и Филибъртън, адвокати“, и изпищя нещо за това, колко „несправедливо и нечовешко“ било всичко.

Когато стигнахме осмия етаж, двамата със Стотълмейър вече се бяхме примирили със съдбата си: стояхме облеgnати на поставките за ръце и правехме всичко възможно да се отпуснем. Играехме „Тетрис“ на екранчето на клетъчния телефон на Стотълмейър, докато Монк крачеше, стенеше и викаше, и ровеше из въображаемите въшки в косата си.

Тъй като спирахме на всеки втори етаж, ни бяха нужни четирийсет минути да стигнем до кабинета на Стотълмейър на трийсетия. Спечелих шест игри, а Стотълмейър спечели осем: той обаче се е упражнявал много повече, работейки по техниката си по време на продължителното следене на престъпници. Когато вратите на асансьора се отвориха, Монк излезе със залитане навън, като се задъхваше, с плувнало в пот лице, и рухна върху черното кожено канапе в чакалнята.

— Пресвета майко Божия — изхленчи той. — Най-послед се свърши.

Дадох му бутилка минерална вода „Сиера Спрингс“ от чантата си — която, между другото, е горе-долу с размерите на чантата с бебешки принадлежности, която мъкнех със себе си, когато Джули беше малка. Пълна е с вода, мокри кърпички, херметични найлонови торбички, дори пшеничена зърнена закуска „Уийт Финс“ в случай, че огладнее. Единственото нещо, което носех със себе си тогава, а не нося сега, са пелените.

Стотълмейър се приближи до служителката на рецепцията — обзоръжаващо привлекателна азиатка, седнала зад огромно бюро, което я правеше да прилича на водещата на новините в единайсет. Само дето зашеметяващият изглед от града зад гърба ѝ не беше декор, а съвсем истински.

— Капитан Стотълмейър, Ейдриън Монк и Натали Тийгър. Тук сме да се срещнем с господин Брийн — каза той.

— Очаквахме да сте тук почти час по-рано — каза тя.

— И ние — каза Стотълмейър.

Монк изпи жадно водата и метна празната бутилка през рамото си. Цветът започваше да се връща в страните му. Той попи чело с кърпичката си и след това метна и нея към кошчето.

— Слизането ще бъде много по-лесно — казах успокояващо.

— Да, защото ще тръгна по стълбите.

Служителката на рецепцията проговори.

— Господин Брийн ще ви приеме сега.

Тя посочи към масивна двойна врата, която ми напомни за портите на Изумрудения град в страната на Оз, само че без дребничкия пазач. Вместо това Брийн беше поставил на рецепцията супермодел от азиатски произход, и съм напълно сигурна, че магьосникът също би предпочел така.

Вратите безшумно се плъзнаха и се отвориха сами, когато се приближихме, което беше малко плашещо. Разбира се, вратите в „Уол-Март“ правят същото, но е някак различно, когато не тикаш пазарска количка.

А там, в огромен, подобен на пещера офис от стъкло, махагон и неръждаема стомана, стоеше предприемачът Лукас Брийн, с отворени обятия и гостоприемна усмивка на лицето, а покритите му с коронки зъби блестяха като полирана слонова кост.

10.

Г-Н МОНК КУПУВА ЦВЕТЯ

Всичко в кабинета на Лукас Брийн натрапчиво внушаваше мисълта за пари и власт. Високите му от пода до тавана прозорци предлагаха завладяваща гледка към града и залива. Украсените със сложни подробности и детайли модели на най-дръзките в архитектурно отношение, проектирани от него, високи сгради с офиси бяха осветени с прожектори и изложени върху мраморни поставки. Дизайнерските мебели бяха подредени като скулптури. На стената имаше снимки, на които той и величествената му, окичена с бижута жена се ръкуваха с президенти, крали, кинозвезди и местни политици.

А дори и ако офисът на Брийн не внушаваше натрапчиво мисълта за пари и власт, ушитият му на ръка жакет, ризата с монограм, елегантният ръчен часовник и скъпите обувки определено успяваха да постигнат това внушение. Бих ви накарала да ахнете от почуда, ако спомена марките, но експертните ми познания относно модата и бижутата не се простират отвъд онова, което може да се намери в „Марвин’с“, „Джей Си Пени“ и „Таргет“.

Брийн беше към четирийсетгодишен, в забележително добра форма, и с естествен тен — типът тяло и наситен тен, които се получават, когато играеш тенис в имението си в Марин Каунти, размотаваш се мързеливо по разни яхти на Карибите и правиш тантрически секс.

Добре де, не съм сигурна за онази част с тантрически секс, но той приличаше на човек, който би се хвалил, че го прави, дори и ако това не отговаряше на истината.

— Благодаря, че отделихте време да се срещнете с нас, господин Брийн — каза Стотълмейър, като се ръкува с предприемача.

— Удоволствието е мое, капитане. Доволен съм да направя всичко по силите си, за да помогна на полицията на Сан Франциско — каза Брийн. — Именно затова смятам за такава голяма чест да съм член на Полицейската комисия.

Направо е възхитително колко бързо Брийн успя да вмъкне тези думи, сякаш на Стотълмейър не му беше вече известно, че началникът на полицията и отдела се отчитат пред надзорната комисия на Брийн.

— Вие сигурно сте Ейдриън Монк. От доста време съм ваш почитател. — Брийн подаде ръка на Монк, който я разтърси, а после веднага се обърна към мен да му дам кърпичка. — Моля, господин Монк, позволете ми.

Брийн извади от джоба си дезинфекционна кърпичка и я даде на Монк, който внимателно огледа пакетчето. Беше „Меджик Фреш“.

— Не, благодаря — каза Монк.

— Това е влажна кърпичка — каза Брийн.

— Това е „Меджик Фреш“.

— Всичките са еднакви.

— Това е все едно да кажете, че всички марки корнфлейкс са еднакви — каза Монк.

— Те наистина са.

— Предпочитам кърпичките с марка „Ует Уанс“ — каза Монк и протегна ръка към мен. Дадох му един пакет. — Не вярвам на нищо, в което има магия.

Брийн се насили да се усмихне и метна пакета на бюрото си. Някой щеше да бъде уволнен, задето не е снабдил Брийн с подходящия вид влажни кърпички за Монк.

— Разследваме убийството на Естер Стовал — каза Стотълмейър. — И по очевидни причини изникна вашето име.

— Вие, разбира се, си давате сметка, че всъщност никога не съм се срещал с Естер Стовал, нито пък съм стъпвал в дома ѝ. Други членове на моята компания говориха с нея и се опитаха да успокоят тревогите ѝ — каза Брийн. — Но доколкото разбрах, тя е била жена с доста труден характер.

— Това ли е проектът? — попита Стотълмейър, като кимна към някакъв модел.

— Да, това е — каза Брийн, като ни заведе до мащабно умален модел на пресечката, където живееше Естер Стовал.

Триетажната сграда беше хитроумна смесица от стилове — викториански, испански ренесанс, стила, наподобяващ този на френските замъци, и дузина други, — която я правеше да изглежда едновременно прекрасна и нова. В очарованието на постройката обаче

имаше нещо пресметнато, комерсиално и напомнящо за Дисни. Знаех, че ме манипулират с подсъзнателни намеци в дизайна, целящи да събудят представата за възжени железници и мъгливи улици, за Рибарския кей и за Голдън Гейт, и мразех факта, че тази тактика действаше. Може би Естер Стовал също я е мразела.

Докато двамата със Стотълмейър се възхищавахме на макета, Монк разглеждаше всички окачени по стените снимки на Брийн и жена му в компанията на знаменитости и политици.

— Каква е продажната цена на апартаментите в съвместните владения? — попитах; не че си търсех жилище или нещо от този род.

— Шестстотин хиляди и нагоре. Без да навлизам в подробности и да соча конкретни цифри, именно това е цената, която платихме на собствениците за имотите им. Те обаче не бяха единствените благодетелствани. Щом съживиш едно кътче от някой квартал, то създава верижна реакция на дейности за разкрасяване, която обхваща цялата общност. Всички печелят. За нещастие, във всеки квартал има по някоя Естер Стовал.

— Всичките ли умират накрая? — попита Монк.

Стотълмейър го стрелна с поглед.

— Това, което господин Монк има предвид, е, че...

Брийн го прекъсна:

— Знам какво има предвид. Независимо каква полза допринасят проектите ми за дадена общност, господин Монк, винаги има опозиция. Групи за защита и опазване на околната среда, исторически общества, асоциации на собствениците, и от време на време по някой твърдоглавец. Прекарвам по-голямата част от дните си в съчиняване на компромиси, които обединяват хората и освежават кварталите.

— Не сте постигнали такъв компромис с Естер — каза Монк.

— Предложихме ѝ добра сума за имота ѝ, както и да ѝ плащаме до края на живота ѝ наема за избран от нея апартамент от проекта — каза Брийн. — Невъзможно е да проявим по-голяма отговорност от това. Тя отказа дори да преговаря. Накрая обаче нейната съпротива престана да бъде фактор.

— Защото е била мъртва — рече Монк.

— Защото планирахме да продължим без нея.

— Как бихте могли? — попитах. — Нейната къща се е намирала точно в средата на пресечката.

— Не съм стигнал толкова далече в предприемаческия бизнес, госпожице Тийгър, без да проявявам изобретателност. — Брийн отиде до бюрото си и разгъна един архитектурен план на сграда, който много приличаше на макета. — Смятахме да строим около нея.

На преработените планове се виждаше как сградата заобикаля къщата на Естер от три страни, обгръщайки я в почти пълна тъмнина и отнемайки ѝ почти всякаква възможност за уединение. Така, както беше планирана сградата обаче, къщата на Естер съвсем не изглеждаше не на място, а вместо това приличаше на причудлив, умишлено нелеп елемент от архитектурния замисъл. Това беше противен начин да се справят с Естер, макар да предполагам, че беше далеч по-мил от убийството.

— Тя никога не би се съгласила на това — казах.

— Тя нямаше да има избор — каза Брийн. — Гласуването на проекта от комисията по планирането беше определено за следващата седмица, а единствено тя беше против. От надежден източник знам, че е имало вероятност да получим единодушно одобрение от комисията. Проектът щеше да бъде построен, независимо дали с нея, или без нея.

— Щяхте да я прогоните, като превърнете живота ѝ в истински ад — каза Монк.

— Точно обратното — щяхме да бъдем дружелюбни съседи, уверявам ви — обясни Брийн. — Тя и котките ѝ можеха да останат там колкото искат. Иначе казано, планирахме сградата по такъв начин, че когато Естер накрая умре, щяхме да имаме избор или да оставим дома ѝ където си е, или да го съборим, за да построим на негово място търговски комплекс.

— Значи твърдите, че за вас убийството на Естер Стовал не е променяло нищо — каза Стотълмейър.

— Не и по отношение на проекта — каза Брийн. — Като жител на Сан Франциско обаче, и като човешко същество, съм истински ужасен от случилото се с тази клета старица. Не мисля, че убийството ѝ е имало нещо общо с нашата сграда. Вероятно е убита от някой изперкал наркоман, който е търсел да открадне нещо, за да си плати следващата доза.

Не си спомнях да съм видяла някакви наркомани, изперкали или не, на улицата, когато Монк разпитваше съседите, но поне тази теория

беше по-смислена от теорията на Дишър, че няколко изперкали котки са задушили старата дама с възглавница и са подпалили къщата.

— Е — каза Стотълмейър, — мисля, че това покрива всичко. Не смяташ ли и ти така, Монк?

— Къде бяхте в петък вечерта между девет и десет часа? — попита Монк.

— Мисля, току-що установихме, че нямам какво да спечеля, било то пряко или непряко, от смъртта ѝ — каза Брийн. — Какво значение има къде съм бил, когато е била убита?

— Всъщност Монк е прав: това един от онези процедурни въпроси, които винаги сме длъжни да зададем — каза Стотълмейър. — Би ми било ужасно неприятно някой като вас, който е в Полицейската комисия ѝ така нататък, да си помисли, че не си върша работата.

— Много добре — каза Брийн. — Присъствах на благотворителната сбирка под надслов „Спасете залива“ в хотел „Екселсиор Тауър“ от осем вечерта до полунощ.

— Със съпругата си? — Монк посочи към снимките на стената. — Това е съпругата ви, нали?

— Да. Бях там заедно със съпругата си, и с кмета, и с губернатора, и още около петстотин загрижени граждани — каза Брийн. — Сега, ако няма други въпроси, моля да ме извините. Днес съм много зает.

Той извади от джоба си дистанционно с размери на ключодържател, насочи го към вратите на кабинета си и те отново се плъзнаха и се отвориха — истински изтънчен намек, че срещата ни е приключила.

— Благодарим ви за помощта — каза Стотълмейър, докато излизахме от кабинета. Монк изостана, за да погледне Брийн за последен път.

— Има голяма разлика между видовете корнфлейкс със стафиди — каза Монк. — Доверете ми се по този въпрос.

Едва когато вече бяхме при асансьорите, където не можеше да ни чуе нито служителката от рецепцията, нито някой друг, Стотълмейър се обърна към Монк, който тъкмо е отправяше към вратата към стълбите.

— Можеш ли да ми обясниш защо дразнеше Брийн? — Стотълмейър натисна копчето за повикване на асансьора така силно,

сякаш беше нечие лице. — И по-добре причината да не е в това, че използва не онзи вид дезинфекционни кърпички, който трябва, или в това, че не е слязъл във фоайето да се срещне с теб.

— Той е. — Монк спусна ръкава върху долната част на ръката си и отвори вратата, която водеше към стълбите.

— Той е какво?

— Убиецът на Естер Стовал — каза Монк. — Той е бил.

При тези думи дойде асансьорът и Монк изчезна в стълбищната клетка. Стотълмейър понечи да го последва, но аз го подръпнах лекичко за ръкава, за да го спра.

— Наистина ли искате да го гоните до долу цели трийсет етажа? — попитах. — Това може да почака.

Той ме погледна, въздъхна примирено, и влезе в асансьора.

— Понякога ми идва да го убия — каза. — И това убийство щеше да е оправдано.

След като Стотълмейър се обади в службата, за да нареди на Дишър да се заеме с потвърждаването на алибито на Брийн и изравянето на биографични данни за влаковия обирджия Родерик Търлок, двамата се насладихме на бавен и спокоен обяд в пекарната от веригата „Будин“ във фоайето.

И двамата си поръчахме задушени миди по бостънски със сланина, лук и подправки в кошнички от заквасен хляб и се настанихме на маса до прозореца, където можехме да наблюдаваме всички преминаващи счетоводители, борсови агенти и бездомници.

Разговаряхме за децата си и за посещаваните от тях училища, и как децата вече не излизат да играят вън, а вместо това си уговарят срещи за игра. Знам, че това звучи като ужасно обикновена, отегчителна тема за разговор, и именно затова ще ви спестя самия разговор.

Ето обаче защо изобщо го споменавам: За пръв път двамата водехме истински разговор, и макар този разговор да не беше точно това, което бихте нарекли особено забавен или задушевен, поне в него не ставаше дума за Монк, за убийства или за прилагане на закона. А за живота.

Мисля, че именно докато седяхме там, ядохме супата си и късахме зальци от хлебните си кошнички, за пръв път видях Лелънд Стотълмейър като човек, вместо като ченге от отдел „Убийства“.

Седяхме на такава маса, където Монк със сигурност щеше да ни види, когато най-сетне стигнеше до фойето — което, в крайна сметка, стана около половин час след като го бяхме оставили на трийсетия етаж.

Монк се показва, залитайки, от стълбищната клетка, с такъв вид, сякаш току-що беше прекосил пеша пустинята Мохаве. Разкопча двете най-горни копчета на яката си и, без дори да покаже, че ни е забелязал, се мушна в цветарския магазин на Фло.

— Мислиш ли, че ни видя? — попита Стотълмейър.

— Не знам — казах.

Никой от нас не стана да провери. Не бяхме свършили със супата, а и двамата знаехме, че Монк ще трябва да мине покрай нас, ако иска да излезе от сградата. Случката обаче се отрази пагубно на разговора ни. И двамата мълчахме. Наблюдавахме цветарския магазин и чакахме да видим какво ще последва.

След няколко минути той излезе, като държеше красив букет цветя, и се свлече в един стол на нашата маса.

— Вода — изграчи той.

Извадих от чантата си бутилка „Сиера Спрингс“ и му я подадох. Той я изгълта жадно и се отпусна в стола си.

— Как беше разходката? — попитах.

— Освежаваща — отвърна Монк.

— За кого са цветята? — попита Стотълмейър.

— За вас.

Монк подаде цветята на капитана, който ги пое с объркано изражение на лицето. Съмнявам се, че оценяваше красивата смесица от лилии, рози, орхидеи и хортензии. Букетът беше зашеметяващ.

— Това някакъв вид извинение ли е?

— Това е доказателство, че Лукас Брийн е виновен в убийство.

Стотълмейър погледна цветята, после отново погледна Монк.

— Не разбирам. Какво общо имат цветята с каквото и да било?

Именно тогава ги разпознах. Бях ги виждала преди, и си спомних къде.

— Говорих с Фло. — Монк посочи към цветарския магазин. — Този букет е един от оригиналните ѝ модели. Много е горда с него.

— Браво на Фло — каза Стотълмейър.

— Лукас Брийн е купил точно такъв букет от Фло в четвъртък — каза Монк.

— Е, и?

— Били са за любовницата му Лизи Дрейпър каза Монк. — Видях същия букет в къщата ѝ вчера.

Не знам как Монк е забелязал букета, тъй като погледът му беше прикован в процепа между гърдите на Лизи Дрейпър през цялото време, докато бяхме там. Монк сигурно притежава удивително периферно зрение. Лизи използваше същия необикновен букет като модел за картината, върху която работеше.

— Дори това да е вярно — каза Стотълмейър, — какво общо има то с убийството на Естер Стовал?

— Естер Стовал е шпионирала съседите си. Надничала е с бинокъл в домовете на съседите си и е правела снимки — каза Монк. — Веднъж издала на кабелната телевизия някакъв съсед, задето гледал ESPN с незаконен разклонител.

— Изненадан съм, че е доживяла дори до тази възраст — каза Стотълмейър. — Никой не бива да се изпречва между един мъж и спорта, който гледа.

— Мисля, че Естер е разполагала с уличаващи снимки на Лукас Брийн и Лизи Дрейпър и е заплашила да ги покаже на жена му, ако той не спре проекта за изграждането на сградата с апартаменти. Един развод е можел да му струва десетки милиони долари. Ето защо Брийн е убил Естер.

Стотълмейър поклати глава.

— Това е твърде смело предположение дори за теб, Монк.

— Именно това се е случило — каза Монк.

Бях сигурна, че е прав. Стотълмейър също беше сигурен. Защото, ако има едно нещо, по отношение на което Монк винаги е прав, това са убийствата. И Монк знаеше, че това ни е известно. Което правеше положението още по-дразнещо за капитана.

Стотълмейър вдигна букета.

— И това е всичко, с което разполагаш, така ли?

— Имаме също и копчетата ѝ — каза Монк.

— Копчетата й ли?

— Нямахте как да не ги забележа — каза той.

Това вероятно беше най-недообмисленото изказване за деня.

— Върху тях бяха изписани буквите „ЛБ“ — каза Монк. —

Тогавата си помислих, че е някакво търговско име, но не е било това. Било е монограм. Ризата, с която беше облечена, е била ръчно ушита за Лукас Брийн.

11.

Г-Н МОНК И ПОДОЗРИТЕЛНАТА МИРИЗМА

Събрахме се отново в кабинета на Стотълмейър, където той сложи букета в една голяма празна чаша и я напълни с вода. Намирането на ваза в отдел „Убийства“ в полицията на Сан Франциско не е лесна работа.

Дишър влезе и удивено се втренчи в Монк.

— Какво става? Добре ли сте?

— Чувствам се чудесно — каза Монк.

— Сигурен ли сте?

— Напълно сигурен — каза Монк. — Защо питате?

— Просто никога не съм ви виждал толкова, толкова... — Дишър търсеше подходящата дума. — Незакопчан.

— Незакопчан? — каза Монк.

Дишър посочи към яката му.

— Двете ви най-горни копчета са разкопчани.

— О, Боже мой. — Монк незабавно се изчерви от смущение и си закопча яката. — Откога съм гол? Защо не казахте нищо?

— Това бяха просто две копчета, господин Монк — казах.

— Вероятно точно в този момент мълвата вече се разнася из цялото управление! — възкликна Монк.

— Сигурен съм, че никой не е забелязал — каза Стотълмейър.

— Разхождал съм се тук полугол. Те не са слепи. — Той зарови лице в ръцете си. — Толкова се срамувам.

— Намираш се сред приятели, Монк. — Стотълмейър заобиколи бюрото си и успокоително стисна Монк за рамото. — Никой няма да каже нищо. Имаш думата ми.

Монк поразено вдигна поглед.

— Можете ли да говорите с тях от мое име?

— Разбира се — каза Стотълмейър. — С кого?

— С всички — каза Монк. — С всички полицаи в сградата.

— Добре, мога да направя това — каза Стотълмейър.

— Но може ли да изчакам, докато обсъдим как ще докажем, че Лукас Брийн е убил Естер Стовал?

— Това няма да е лесна работа — каза Дишър. — Не съществуват веществени доказателства, че е бил в къщата по време на убийството на Естер.

— Нито пък, че там е бил който и да е друг човек.

— Той го е направил — каза Монк. — Ако започнем по обратен ред, изхождайки от това твърдение, ще открием нещо.

— Той има желязно алиби. — Дишър се приближи до компютъра на Стотълмейър и натисна няколко клавиша. — Изтеглих от интернет десетки публикувани в пресата снимки, на които Брийн и съпругата му пристигат в осем вечерта и си тръгват в полунощ. Говорих с фотографите и разбрах приблизително кога са направили снимките.

— Добра работа — каза Стотълмейър.

Дишър завъртя монитора на Стотълмейър под ъгъл, за да можем да видим снимките на екрана. И наистина, на него имаше направени от различен ъгъл снимки и от различни фотографи снимки на Брийн и съпругата му по дъждобрани, сгушени под един чадър и бързащи да влязат във фоайето, за да се скрият от дъжда. Имаше и снимки, на които семейство Брийн си тръгнаха в полунощ заедно с губернатора и съпругата му.

— На събирането са присъствали петстотин гости. Съмнявам се дали някой би могъл да си спомни точно всичко, което е правил през цялата вечер — каза Монк. — „Екселсиор“ разполага с десетки изходи. Могъл е да излезе от хотела и да се върне, и никой не би забелязал.

— Изтегли снимката от охранителната камера на хотела — обърна се Стотълмейър към Дишър. — Може би там има нещо. И разговаряй с някои от гостите и персонала на хотела, разбери дали някой го е забелязал да си тръгва.

— Брийн е построил „Екселсиор“. Сигурен съм, че знае как да влезе и излезе, без да го видят — каза Дишър. — Освен това фактът, че е напуснал хотела, не означава, че е отишъл в къщата на Естер и е притиснал възглавница към лицето ѝ.

— Да правим нещата едно по едно — каза Стотълмейър.

— Добре — каза Дишър. — Е, какво общо има някакъв обирджия на влакове, умрял през хиляда деветстотин и шеста, с всичко това?

— Нищо — каза Монк. — Това има нещо общо с убийството на едно пожарникарско куче.

— Опитваш се да разкриеш извършено преди сто години убийство на куче?

— Спарки беше убит в петък вечерта — казах.

— От призрак ли? — попита Дишър.

— Чакайте малко. — Стотълмейър вдигна ръка. — Моля ви, може ли някой да ми каже какво става?

— В края на деветнайсети век Родерик Търлок и бандата му ограбвали влакове, които возели запечатани вагони, пълни със златни монети — каза Дишър.

— Служителите на агенция „Пинкертън“ най-сетне го проследили до един пансион в Сан Франциско, където бил убит в престрелка, отнасяйки тайната със себе си.

— Каква тайна? — попита Монк.

— Какво е направил с откраднатото злато — каза Дишър. — По-голямата част от него така и не била открита. Легендата твърди, че го е заровил някъде.

— Това е много интересно, но може ли да обсъждаме богатата и колоритна история на Сан Франциско някой друг път? — каза Стотълмейър. — Имаме да разкриваме убийство, а не разполагаме с каквито и да било доказателства.

— Забравяте за копчетата — каза Монк. — И за цветята.

— О, да, разбира се. Цветята. — Стотълмейър грубо измъкна цветята от огромната чаша. — Слушай, Ранди, веднага ще ги занеса на районния прокурор, докато вие с Монк отидете да арестувате Брийн.

Стотълмейър измарширува към вратата на кабинета си. Дишър остана на мястото си, несигурен как да постъпи.

— Искате от мен да... искам да кажа, трябва ли...? — Дишър погледна Монк. — Той сериозно ли говори?

— Не, не говоря сериозно. — Стотълмейър се завъртя на пети и размаха букета, докато говореше, при което няколко от венчелистчетата паднаха. — Лукас Брийн е член на Полицейската комисия, за Бога. Това, което ни трябва, е неговата ДНК да е пръсната

навсякъде из мястото на престъплението, двайсет и двама свидетели, които да са го видели там с очите си, и видеозапис, на който задушават старата вещица. И тогава може би, може би, ще разполагаме с нещо, за да продължим.

Стотълмейър изблъска Дишър от пътя си, тръшна букета обратно в огромната чаша и седна зад бюрото си. Пое си дълбоко въздух, после погледна към Монк.

— Кажи ми как според теб го е направил.

— Мисля, че е излязъл от хотела, убил е Естер, подпалил е къщата ѝ, а след това се е върнал на празненството.

— Това не е особено хитър план — каза Дишър.

— Проработил е, нали? — каза Стотълмейър. — Провери ли алибито на Лизи Дрейпър?

Дишър кимна.

— В момента във „Флакс“ правят представление, нещо от рода на „Койотът грозник“. Сто мъже са я видели как танцува по мокра тениска на бара, като наливала питиета и жонглирала с бутилки до полунощ.

Това, между другото, беше втората причина, поради която не получих работата във „Флакс“. Нито жонглирам, нито танцувам жига.

— Да предположим, че сте прав, господин Монк... — започнах, после млъкнах, когато видях укорителното му изражение. — Извинете, като знаем със сигурност, че сте прав, Брийн не би могъл да вземе колата си, не и без портиерът на хотела и пресата да го видят, че си тръгва. И не би могъл да махне на някое такси и да поеме риска някой таксиметров шофьор да го запомни. Така че как е стигнал Брийн до къщата на Естер и се е върнал?

Стотълмейър ми кимна.

— Започваш да схващаш тънкостите на тази професия, Натали.

— Сигурно е вървял пеша — каза Монк.

— Възможно ли е това? — зачудих се. — Искам да кажа, би ли могъл да направи всичко това за час, ако върви пеша?

Монк сви рамене.

— Има само един начин да открием.

Докато напускахме полицейското управление, Монк се извиняваше на всеки полицай, покрай когото минавахме, за „одевешната си голота“, вината за която приписваше на лошата ориентация, предизвикана от лекарството, което вземал заради синусите. Не че някой питаше или се интересуваше.

— Алергии — обясни им той. — Упойващите лекарства са виновни.

Отидохме с кола до „Екселсиор“, който се намиреше на Монтгомъри Стрийт, на няколко пресечки североизточно от Юниън Скуеър. Макар че сградата беше относително нова, построена в последното десетилетие, изпълнението беше в стила на изящните изкуства, предпочитан от елита на Сан Франциско в началото на двайсети век. Луксозните елементи, които недвусмислено говореха за богатство, бяха там до един: величествените входи, монументалните каменни колони, изваяните балюстради и сводестите прозорци, украсени с венци от издялани листа и централни камъни с орнаменти на арките.

Неохотно оставих джипа си „Чероки“ в подземния гараж на „Екселсиор“, където е по-скъпо да паркираш колата си за един ден, отколкото да наемеш кола. Както предрече Дишър, дори при едно небрежно оглеждане открих десетки изходи от сградата, включително врати на всеки етаж на паркинговото съоръжение и сервизен изход, който извеждаше към тъмна алея.

Освен това изгледът към улицата от сервизния изход, извеждащ на алеята, беше удобно препречен от няколко големи контейнера за боклук. Ако Брийн се беше измъкнал от сградата през тази врата, можеше да е изминал цяла пресечка по алеята, преди да му се наложи да излезе на улицата, и така да е бил на безопасно разстояние от хотела и евентуални представители на пресата, събрали се отпред. Монк предположи, че е най-вероятно Брийн да е тръгнал точно по този маршрут, затова ние също тръгнахме по него. Оттам обаче можеше да е поел в какви ли не различни посоки. Монк избра да започне с най-пряката, като тръгне право нагоре по Монтгомъри.

Когато тръгнахме, беше почти тъмно, и започна да ръми. Пътят ни отведе покрай високите административни сгради на Финансовия район, от които вече се стичаха навън бизнесмени и чиновници, нетърпеливи да се впуснат стремглаво в трафика през пиковия час.

Нощната смяна от бездомници пък тепърва започваше да пристига, като търсеше подслон в нишите и входовете, тършуваше в кофите за боклук и просеше пари от минавачите.

Монк не им даваше пари, но раздаваше отделни пакетчета с кърпички „Ует Уанс“ от чантата ми на всички просяци, покрай които минавахме. Те, изглежда, не оценяваха жеста — особено един тип, който спеше върху парче картон и носеше неприлягащо му, опърпано палто върху няколко ката мръсни ризи.

Когато Монк му подхвърли пакетче с мокра кърпичка, бездомникът се надигна от постелката си.

— Какво, по дяволите, се предполага, че трябва да правя с това? — запита възмутено той, като държеше отвратено кърпичката. Косата и брадата му бяха сплъстени, а кожата му — силно потъмняла и покрита с полепнала мръсотия. Миришеше на пот и кисело, все едно спеше в някой контейнер. Вонята играеше ролята на невидимо силово поле, което принуждаваше Монк да стои поне на три стъпки от него.

— Имате право — обърна се Монк към мъжа. — Не беше много обмислено от моя страна.

Монк бръкна в чантата ми, извади две шепи мокри кърпички и ги пусна в краката на мъжа.

— Една е абсолютно недостатъчна — каза Монк и забързано се отдалечи, като кихаше. Бездомникът крещеше цинизми зад нас.

Подадох на Монк книжна салфетка „Клинекс“. Монк си издуха носа, после сложи използваната книжна салфетка в херметична найлонова торбичка, която запечата и прибра в джоба си.

— Този човек спи с котки — каза Монк.

— Мисля, че това е най-малкият му проблем.

Погледнах през рамо и видях как бездомникът събра мокрите кърпички и ги сложи в джоба на палтото си. Видя ме, че го гледам и ядосано ми махна с ръка да изчезвам. Приятен ден и на теб, помислих си.

Тръгнахме на север, като следвахме Монтгомъри там, където пресичаше Кълъмбъс Авеню и се изкачваше към Телеграф Хил. Офис-сградите и ресторантите скоро отстъпиха място на луксозни и натруфени галерии и жилища. Криволичейки по страничните улици, навлязохме в застроения с жилища триъгълник от викториански домове и сгради с апартаменти, пред които имаше място с градинска

площ пред тях, грубо граничещи с Кълъмбъс Авеню, Монтгомъри Стрийт и Филбърт Стрийт. Изкачването беше стръмно — не и наполовина толкова стръмно, колкото онова, което правех до Делорес парк всяка неделя, но все пак дишахме доста тежко, когато стигнахме до билото на хълма и се озовахме, за голяма моя изненада, срещу пожарната, където работеше огнеборецът Джо.

— Имате ли нещо против да се отбием да кажем „здрассти“ на Джо? — попитах. Помислих си, че досега Брийн сигурно вече щеше да има нужда от почивка, дори и да е бързал. Бяхме поне на осем или десет пресечки от „Екселсиор“, а вървахме вече от двайсетина минути.

— Добра идея — каза Монк. Той също изглеждаше така, сякаш една почивка щеше да му се отрази добре.

Това беше също и възможност да се поизсушим. Ситният дъждец не е толкова страшен, докато не се напласти и внезапно осъзнаеш, че си мокър до кости, какъвто беше случаят и с двама ни.

Освен това в известна степен бяхме доказали, че Брийн е могъл да стигне пеша от „Екселсиор“ до дома на Естер, който се намираше само на няколко пресечки от пожарната, на половин час път.

Разбира се, всичко в пожарната блестеше. Дори екипировката, пожарникарските въжета, окачени на откритите рафтове, до едно бяха чисти, а закопчалките и циповете блестяха.

Всички пожарникари бяха в кухнята и ядяха пица. Не можех да не забележа, че кошчето, в което спеше Спарки, и пискливата му гумена играчка във форма на хот-дог още бяха там. Монк също го забеляза. Предполагам, Джо все още не беше готов да приеме, че Спарки вече го няма. Познавах това чувство. Оставих дрехите на Мич да висят в дрешника в продължение на повече от година след смъртта му. И знам, че Монк още пази възглавницата, на която е спяла жена му, в найлонова торба в дрешника си.

Когато Джо ме видя, на лицето му разцъфна широка усмивка, той скочи от мястото си и се втурна да ни посрещне. Щом стигна до мен обаче, не беше съвсем сигурен как да постъпи. Да ме целуне? Да се ръкува с мен? Накрая се прегърнахме приятелски.

— Натали, господин Монк, каква приятна изненада. Идвайте тъкмо навреме да хапнете пица с нас. — Джо погледна назад към капитан Мантуут, който подаде на Монк едно парче пица, сложено върху салфетка.

— Не, благодаря — каза Монк. — Само се отбихме да ви зададем няколко въпроса.

Отново се обърках. Мислех, че само по някакво щастливо съвпадение в крайна сметка се озовахме пред пожарната.

— Капитан Мантуут, забелязали ли сте да са изчезвали хавлиени кърпи преди петък вечерта?

— Разбира се, непрекъснато изчезват — каза Мантуут. — Те са като чорапите. Знаете как е с тях, господин Монк.

— Не, не знам. — Монк изглеждаше истински озадачен.

— Всички си губят чорапите — каза Мантуут. Всички мъже около него кимнаха в знак на съгласие. Аз също. — Никога ли не сте губили чорап?

— Как бих могъл? Те са или на краката ми, или ги разнасям в коша между коша с дрехи за пране, пералното помещение и чекмеджето за чорапи — каза Монк. — Не проумявам как човек може да губи чорапи.

— Това е една от великите загадки на живота — каза Джо. — Къде отиват всичките тези чорапи?

— На същото място като нашите хавлиени кърпи — засмя се Мантуут.

— И моите бикини — добавих. Усмивката на Мантуут помръкна. Огледах се. Всички ме бяха зяпнали. — Хайде, момчета, всички си губят бельото.

Мъжете се спогледаха, поклатиха глави и ме погледнаха смутено, особено Монк и Джо.

— Знам го със сигурност — казах.

— Искам да помислите за нещо, капитане — каза Монк и ме спаси от по-нататъшно смущение, макар да съм сигурна, че не това беше причината да проговори. — В общия случай по-вероятно ли беше да забележите липсата на една-две хавлиени кърпи, след като сте се върнали от повикване за пожар?

Мантуут обмисля въпроса в продължение на минута.

— Сега като го споменавате, да, може би имате право. Но за да съм сигурен, ще трябва да си проверя записките.

— Водите си бележки за липсващите хавлиени кърпи? — попитах невярващо.

— Следя броя им само за да оправдая разходите за купуването на нови — каза Мантуут. — Трябва да се отчитам за всяка стотинка, която харча.

Имах чувството, че би го правил, независимо дали му се налага, или не. Нищо чудно, че Монк искаше да бъде пожарникар. Мантуут беше педантичен почти колкото него, което ме караше да се замислям каква ли може да е тъмната страна на Джо. Джо беше удивително точен, когато дойде да ме вземе за срещата ни. Педантично точен ли беше? Какво щеше да стане първия път, щом закъснеех да се срещна с него някъде?

Монк се обърна към Джо:

— Спарки тичаше из квартала само когато отрядът се отзоваваше на повикване за пожар, така ли?

— Да — каза Джо.

— Как така не го връзвахте?

— Спарки винаги се връщаше — каза Джо. — Не исках да ограничавам свободата му.

— Когато се връщаше — попита Монк, — на какво миришеше?

Джо изглеждаше объркан от този въпрос. аз определено бях.

— Отвратително, миришеше на сперма. Не знам къде се навираше.

— Колко силна беше миризмата?

— Обикновено трябваше да го изкъпя веднага щом се прибере, иначе капитанът адски се сърдеше.

— Обичам в пожарната да е чисто — каза Мантуут. — Чистотата е външният израз на реда.

— Амин, братко — каза Монк, а после ми се усмихна. Виждала съм тази усмивка преди, обикновено точно преди някой да бъде арестуван и изпратен в затвора за много дълго време. — Хайде да отидем да поговорим с господин Дюма.

Последвах Монк през улицата до къщата на Грегорио Дюма и почуках на вратата. Монк стоеше точно зад мен, използвайки ме като щит, изпънал ръце, за да защити слабините си от кучешко нападение. Каква храброст.

Грегорио отвори вратата. Носеше червен смокинг, долнище на пижама, и толкова много лъскави дрънкулки, че в сравнение с него Мистър Т. Сами Дейвид младши и Либъръс изглеждат оскъдно

накичени. Знам, че тези препратки към знаменитости са поостарели, но някъде между момента, в който завърших колежа и деня, когато станах майка, изостанах в културно отношение. Не искам и да си помисля до колко голяма степен не съм в течение на американската популярна култура. Тази мисъл ме кара да се чувствам така, сякаш съм се превърнала в майка си, а това е плашещо.

Както и да е, да се върнем към Грегорио. Монк попита дали Летиша е отвън зад къщата и ако е така, дали можем да влезем и да поговорим с него за малко.

Грегорио неохотно ни покани вътре. Седнахме на дивана, а той седна в един стол срещу нас. Не изглеждаше особено щастлив от присъствието ни.

— Може ли да побързаме? По телевизията дават *Опасност* — каза Грегорио.

— Това е онази игра, в която ти дават отговорите, а ти трябва да формулираш въпросите — каза Монк.

— Да, така е.

— О, страхотно — каза Монк. — Хайде да играем.

— Какво искате да кажете? — попита Грегорио. — Искате да гледате телевизия с мен ли?

— Да играем наша собствена игра. Аз ще ви казвам отговорите, а вие можете да ми казвате въпросите. Готов ли сте? Ето въпроса: *Златото на Родерик Търлок*.

Грегорио трепна, сякаш го бяха зашлевили.

— Хайде, господин Дюма — каза Монк, — дайте предположение.

Грегорио не каза нищо, но започна да се поти под бухналата си прическа. Монк имитира звука на електрически гонг.

— Времето изтече. Въпросът е: Защо копаехте тунел от къщата си до канала и от канала до пожарната? Това беше забавно, нали? Ето още един отговор: *За да изтриете отпечатъците си от пода на сградата на пожарната*. Можете ли да ми кажете въпроса?

Грегорио облиза устни и си избърса челото.

— Дори не се опитвате, господин Дюма — каза Монк.

— Опитвам се — рече той. — Само че не знам въпроса. Отговорът е безсмислен.

— Аз знам, аз знам — възкликнах, като вдигнах ръка и я размахвах ентузиазирано.

Монк се усмихна и ме посочи:

— Да, Натали, какво е твоето предположение?

— Защо господин Дюма е откраднал хавлиените кърпи? — казах.

— Правилно! — възкликна Монк. — Копаел е тунел под пожарната, търсейки златото, всеки път, когато пожарникарите са напускали сградата. Но не е искал Спарки да лае и да привлича вниманието към него, докато копае, затова го е примамвал да излезе от пожарната, с помощта на писклива гумена играчка във формата на хот-дог. Това е любимата играчка на Спарки. На верандата на господин Дюма има една такава, съвсем същата като играчката в панера на Спарки.

Всички откъслечни факти, всички неща, които бяхме видели и чули, внезапно си дойдоха на местата и ми се изясниха. Чувството беше ободряващо, и за миг разбрах защо детективите искат да бъдат именно детективи.

— Спарки е стигнал до къщата чрез тунела и канала — казах. — Ето как е минал покрай острата като бръснач телена ограда и е забременял Летиша. И точно затова Спарки винаги се е връщан в пожарната, миришещ на сперма. *Наистина е било сперма.*

Грегорио се обля в пот.

— Натали печели този кръг, господин Дюма — каза Монк. — Ще трябва да отгатнете правилния въпрос към този отговор, за да останете в играта. Ето го: Петнайсет години затвор.

— За какво говорите, по дяволите? — изхриптя Грегорио.

Монк поклати глава.

— Не, съжалявам, правилният въпрос е: Каква е общата продължителност на присъдата „лишаване от свобода“ при обвинение за предявяване на фалшив иск и проява на изключително жестоко отношение към животно?

— Отнасям се с Летиша като с кралска особа! — заяви Грегорио.

— Но сте убили Спарки — казах.

— Погрешно сте схванали всичко — каза Грегорио. — Да, копах да търся златото на Търлок, и бях в сградата на пожарната в петък вечерта, но не съм убил Спарки.

— Убедете ни казах.

— Истината е, че Летиша вече е възрастна, преминала е разцвета си. Спечели последната изложба, в която участва преди две години единствено защото похарчих двамайсет хиляди долара, за да я преобразя напълно.

— Пластични операции ли са й правила? — попита Монк.

— Това ни позволи още една година участие в цикъла от кучешки изложби, но само толкова — каза Грегорио. — Съдиите имат остър поглед, а и никакви козметични операции, колкото и многобройни да са, не могат да предотвратят неизбежното повяхване на красотата. Издържахме се със златните монети, които успях да изкопая под пожарната. Планът ми беше, щом монетите свършат, да живеем с онова, което щяхме да спечелим от пожарната по предявения от нас иск.

— Вашият фалшив иск — казах. — Използвали сте Летиша, за да държите Спарки зает, докато търсите злато.

— Разкажете ни какво всъщност се случи в петък вечерта, господин Дюма — попита Монк.

Грегорио въздъхна тежко.

— Всичко започна както обикновено. Щом пожарникарските коли тръгнаха, се промъкнах по тунела в мазето на пожарната. Чух Спарки да лае. Когато излязох от мазето обаче, не чух нищо. Затова взех две хавлиени кърпи, изтрих си краката и се качих горе да поогледам. Точно тогава видях Спарки да лежи там, а пожарникарят да си тръгва.

Изсумтях отвратено.

— Придържате се към версията си, че го е направил някой пожарникар? Смехотворно е. Защо просто не стигнете докрай и не признаете стореното?

— Защото казвам истината — рече Грегорио и очите му се наляха със сълзи. — Не бих могъл да убия Спарки.

— Защо не? — попитах с толкова сарказъм и отвращение, колкото успях да вложа в тези две думи.

— Това щеше да разбие сърцето на Летиша. — Той избърса една сълза от бузата си — А също и моето. Обичах това проклето куче.

Монк наклони глава на една страна, после на друга и сви рамене.

— Да, това звучи напълно логично.

И с тези думи Монк рязко се изправи и излезе, без дори да се сбогува. Трябваше да побързам, за да го настигна навън.

— Няма ли да му предявите обвинение? — попитах.

— Току-що го направих — каза Монк, отправяйки се в посока към „Екселсиор“.

— За кражбата на хавлиените кърпи и предявяването на фалшивия иск, да. Ами убийството на Спарки?

— Той не е убил Спарки — каза Монк.

— Тогава кой го е направил?

— Очевидно е — каза Монк. — Бил е Лукас Брийн.

12.

Г-Н МОНК ПРЕДПРИЕМА СВОЯ ХОД

Вече беше тъмно, и ние се връщахме по стъпките си обратно надолу към „Екселсиор“, където трябваше да се разделя със сума, равна на една месечна вноска за колата ми, за да платя на служителя за паркирането. Това беше напълно оправдан мотив за убийство още там, на място. Бях изненадана, че служителите на паркинга не носеха бронезилетки и не седяха в бронирани будки.

— Защо Лукас Брийн би искал да убие едно пожарникарско куче? — попитах.

— Не е искал — каза Монк. — Налагало му се е. Когато се е промъкнал в пожарната, Брийн не е знаел, че кучето е там.

— Какво е правел Брийн там? — попитах. Докато се приближавахме към Финансовия район, броят на хората около нас оредя, а улиците като че ли станаха по-тъмни и по-студени.

— Влязъл е, за да открадне пожарникарска куртка и шлем — каза Монк. — Брийн е бил пожарникарят, когото господин Дюма е видял да излиза от сградата на пожарната.

— Изобщо не разбирам това — казах аз. — Какво ви кара да смятате, че е бил Брийн?

— Средство, мотив и възможност — каза Монк, след това ми обясни теорията си за случилото се в петък вечерта.

— Лукас Брийн се е измъкнал от „Екселсиор“ около девет и петнайсет, отишъл е пеша до къщата на Естер, и я е удушил с възглавница. Направил го е да изглежда сякаш е заспала, докато е пушела, а после се е скрил навън, докато се е уверил, че всекидневната е погълната от пламъци. Брийн страшно е бързал да се върне в хотела, когато е открил, че е оставил в къщата нещо, което го е уличавало.

Било обаче твърде късно да изтича обратно в къщата: тя вече била обгърната в пламъци, а пожарникарите били на път. А той не можел да рискува нещо, което му принадлежи, да изгори в пожара. За негов късмет, пожарната била наблизко. Решил да открадне огнеборска

екипировка, да се върне в къщата на Естер, да спаси от огнения ад онова, което бил забравил, а след това да върне екипировката в пожарната на път за хотела.

— Но не е знаел за Спарки — заключи Монк. — Кучето го е нападнало, затова Брийн грабнал кирката, за да се защити.

Това щеше да означава, че се е случило точно както описа Монк първия път, когато посетихме пожарната.

Бяхме толкова заети да говорим, че не бях обърнала внимание на обкръжаващата ни действителност. Това обаче се промени, когато минахме между две сгради и полъх на леден вятър ме блъсна и ме разсъни.

Гората от небостъргачи скриваше дори малкото лунна светлина. Вятърът свиреше между етажите на сградата, подмятайки опаковки от сандвичи и други разхвърляни отпадъци — трънливите растения с търкалящи се клони на съвременния град.

Загърнах се плътно с якето си. Мразовитият студ не беше единствената причина за треперенето ми. Изглежда, че двамата с Монк бяхме единствените хора на улицата. Беше удивително колко бързо се бяха опразнили сградите на Финансовия район. С изключение на преминаващите от време на време коли или автобуси, наоколо витаеше усещането, че сме последните двама души на земята.

— Какво ви накара да разберете, че Брийн е дошъл да открадне пожарникарска екипировка? — попитах.

— Когато посетихме пожарната първия път, видях пожарникарска куртка, сложена на закачалка, която беше обърната в погрешната посока — каза Монк. — Оправих я, но оттогава това не е спирало да ме тормози.

Единствено Монк би могъл да се тормози от нещо подобно. Веднъж допуснах грешката да приема една „дяволска дузина“ в пекарната на Уинчъл, и оттогава мисълта за онази тринайсета поничка преследваше Монк.

— Капитан Мантуут обича реда — каза Монк. — Огнеборците знаят много добре, че не бива да окачват куртка на закачалка, обърната в неправилната посока. Но Брийн не е знаел. Куртката, която закачих отново, беше онази, която е откраднал в нощта, когато е убил Естер Стовал.

— Тогава тя трябва цялата да е покрита с негови отпечатащи — казах.

Монк поклати глава.

— Куртките и шлемовете се почистват почти веднага след всеки пожар, за да се отстранят токсините от дима.

Ако пожарникарите не бързаха толкова да чистят и лъскат всичко, можехме да се сдобием с доказателството, от което се нуждаехме, за да разобличим Лукас Брийн. Сега обаче не разполагахме с нищо, освен ако Монк не беше разбрал нещо, което все още не ми казваше.

— Е, как ще докажете, че Лукас Брийн е бил в пожарната?

Преди Монк да успее да отговори, някой ме сграбчи изотзад, завлече ме в една странична уличка и опря в гърлото ми ръба на много остър нож.

— Хвърли си чантата — изсъска в ухото ми дрезгав глас.

Монк се обърна и зениците му се разшириха от изненада.

— Пусни я.

— Млъкни и ела тук, или ще й прережа гърлото веднага.

Монк направи каквото му казаха. Влязохме още по-навътре в тъмната уличка. Не смеех да дишам, или дори да треперя, от страх, че при движението острието ще ме пререже.

— Ти — обърна се нападателят към Монк. — Дай ми портфейла и часовника си.

Монк извади портфейла си, отвори го и внимателно започна да преглежда съдържанието.

— Какво правиш, по дяволите? — попита крадецът. Аз си мислех същото. Нима Монк не виждаше опрания в гърлото ми нож?

— Преглеждам съдържанието на портфейла си вместо вас — каза Монк.

— И сам мога да го направя — рече крадецът. Подушвах алкохола в дъха му и отчаянието в потта му. Или може би онова, което подушвах, беше собственото ми отчаяние.

— Но ако аз го направя — обърна се Монк към крадеца, — мога да задържа онова, което иначе вие бихте изхвърлили.

— Дай ми проклетия портфейл!

— Очевидно искате парите и кредитните карти, но бих искал да задържа снимката на жена си. — Монк му показа мъничката снимка на

Труди.

— Чудесно, задръж я. Дай ми останалото. Веднага. Иначе ще ѝ прережа гърлото, наистина ще го направя.

Почувствах нервното му треперене през острия ръб на ножа, притиснат към кожата ми. Нужно беше само да натисне малко по-силно, и вече щях да кървя.

— Моля ви, направете каквото казва, господин Монк.

Без да ми обърне внимание, Монк извади карта в зелено-златист цвят и я вдигна да я види крадецът.

— Каква полза бихте имали вие от картата ми за пазаруване с отстъпка в „Барнс енд Ноубъл“? Не ми приличате на човек, който си пада по четенето. Наистина ли имате нужда от десет процента отстъпка при закупуване на книги? Според мен не.

— Ще ѝ прережа гърлото, по дяволите! — заяви крадецът. Вярвах му. С всеки миг острието се впиваше все повече.

— Ами картата ми от „Ралфс Клъб“? За какво ви е притрябвала? Вероятно получавате намаление при пазаруване в бакалниците, като ги ограбвате.

Сега цялото внимание на крадеца беше съсредоточено върху Монк. Усетих как натискът върху гърлото ми отслабва, а хватката му около талията ми се разхлабва. Без да мисля, с една ръка го сграбчих за китката, цапнах го в лицето с опакото на другата си ръка, и го настъпих по крака с всичка сила. Почувствах как костите изпукаха под токчето на обувката ми.

Крадецът изскимтя и ме освободи, изпускайки ножа си. Изритах ножа, завъртях се и забих коляно дълбоко в чатала му. Той се преви на две и аз го блъснах с главата напред в стената. Крадецът отскочи от стената и се просна по гръб на земята. Забих коляно в чатала му, притиснах ръцете му с длани и вдигнах поглед към Монк.

Той още стоеше там, погълнат от заниманието да връща всички неща по местата им в портфейла си. Сърцето ми биеше силно и дишах тежко, докато адреналинът бурно се придвижваше из тялото ми.

— Благодаря — казах. — Много ми помогнахте.

— Отвличах му вниманието, докато ти успееш да предприемеш своя ход.

— Моят ход ли? А какво ще кажете за вашия ход?

— Това беше моят ход. — Монк сложи портфейла си отново в джоба. — Къде си се научила да правиш това?

— И аз бих искал да знам. — Крадецът изпъшка.

— Докато наблюдавах дъщеря си на уроците ѝ по таекуондо. — Погледнах към Монк и посочих с глава към чантата си. — Можете да използвате клетъчния ми телефон, за да се обадите в полицията.

— Още не. — Монк се приближи и клекна до мен. — Извинете, господин крадец. Много ли работите на тази улица? Това ли е вашият район за кражби?

Крадецът не отговори. Притиснах коляно към тестисите му, докато изскимтя. Аз съм жена: обърнете ми внимание.

— Отговорете на въпроса — казах.

Крадецът кимна.

— Да, това е моят район.

— Работехте ли в петък вечерта? — попита Монк.

— В моята професия нямам много почивни дни — каза крадецът.

— Сред жертвите ви в петък вечерта имаше ли мъж на име Лукас Брийн?

— Я иди се шибай.

Притиснах по-силно срамните му части.

— Ще ви е доста трудничко някога отново да шибате каквото и да е, ако не проявите по-голяма общителност.

Знаех, че звуча като герой в лош полицейски филм, но все още бях възбудена от прилива на адреналин и разстроена от факта, че бяха притиснали нож към гърлото ми. Колкото по-сурово говорех, толкова по-добре се чувствах и толкова повече изчезваше страхът.

— Да, ограбих Брийн — изграчи той. Очите му бяха толкова изцъклени, че се уплаших, че може да изскочат и да се изтърколят нанякъде. Намалих натиска.

— По кое време го ограбихте? — попита Монк.

— Нямам часовник.

— През цялата си кариера на крадец сигурно сте откраднали стотици часовници. Никога ли не сте помисляли да задържите някой?

— Не си уговарям много срещи.

— На Брийн липсваше ли му нещо?

— Да, след като аз го срещнах — каза крадецът.

— Но не преди това — каза Монк.

— Взех му портфейла и часовника. Позволих му да задържи венчалната си халка.

— Защо? — попитах.

— Защото хората са много докачливи и глупави по отношение на тях. Готови са да рискуват живота си за венчалните си халки. — Той погледна Монк. — Никога не съм виждал някой да го прави заради карта от „Ралфс Клъб“.

— Спестените суми наистина се натрупват — каза Монк. — Забелязахте ли нещо необичайно в Брийн?

— Много бързаше, нямаше търпение да ми даде нещата си — рече крадецът. — И вонеше на дим, сякаш току-що беше избягал от горяща къща или нещо подобно.

Монк се обади на Стотълмейър и, докато му съобщаваше какво сме открили, се появи изпратена от капитана черно-бяла полицейска кола и от нея изскочиха двама полицаи, за да се погрижат за крадеца. Взех телефона от Монк, обадох се на съседката ми госпожа Тропхамнър и я помолих да се грижи за Джули няколко часа, докато ние проследим възможностите, които ни предоставяше разказът на крадеца. Още откакто започнах да работя за Монк, госпожа Тропхамнър е свикнала с нервните ми обаждания, при които я моля спешно да гледа дъщеря ми.

Тъкмо приключвахме с доклада си пред полицаите, когато се появи Стотълмейър и ни направи знак да влезем в колата му.

— Къде отиваме? — попитах.

— Мисля, че е време пак да си побъбрим с Лукас Брийн — каза Стотълмейър. Той проведе няколко телефонни разговора и откри, че Брийн все още е в кабинета си, само на няколко пресечки.

Когато стигнахме до сградата, Стотълмейър използва телефона на охранителя, за да позвъни в кабинета на Брийн. Разговаря със секретарката и попита дали Брийн би слязъл във фойайето да поговори с нас. Когато секретарката каза, че Брийн е отказал, Стотълмейър се усмихна.

— Чудесно — заяви той. — Кажете му, че можем да проведем разговора относно Лизи Дрейпър в собствената му къща пред съпругата му.

Стотълмейър затвори, после посочи към пекарната „Будин“.

— Може ли да ви почерпя по чаша кафе, докато чакаме Брийн да слезе?

Приех предложението на Стотълмейър и го посъветвах да направи по-добър избор, като се спре на прясна батета от заквасено тесто. Монкс се спря на бутилка с топла вода „Сиера Спрингс“ от чантата ми.

Пет минути по-късно Лукас Брийн излезе от асансьора и седна на нашата маса.

— Какво е толкова важно, че трябваше да ме измъкнете от кабинета ми? — попита Брийн.

— Не бяхте длъжен да слизате — каза Стотълмейър. — Предполагам обаче, че не искахте госпожата да разбере за връзката ви с Лизи Дрейпър.

— Никога не съм чувал за нея.

— Тя е ваша любовница — каза Стотълмейър.

Брийн се ухили със самодоволна увереност и подръпна маншетите на ризата си с монограм.

— Тя така ли твърди?

Стотълмейър поклати глава.

— И аз си мислех, че не е възможно — рече Брийн.

— Знаем, че сте ѝ купили букет цветя от цветарката във фоайето — каза Стотълмейър.

— Така ли? Купувам много цветя от Фло. Купувам ги за жена си, за секретарката си, за клиентите си, и за да си украсявам кабинета. Откъде знаете, че аз съм ѝ купил този букет? Могъл е да бъде от всеки друг в тази сграда. Дори може жената сама да си го е купила.

— Вие сте ѝ го купили — каза Монкс. — Вероятно по същото време, когато сте ѝ оставили ризата си. Тя беше с нея, когато се срещнахме. Монограмът върху копчетата е с вашите инициали.

— Жена ми дари малко стари дрехи на „Гудуил“ — каза Брийн. — Винаги е мразела тази дънкова риза. Може би на жената, с която сте говорили, ѝ харесва да пазарува изгодно в магазини за дрехи втора ръка.

— Как разбрахте, че ризата е била дънкова? — попита Монкс. — Ние не ви казахме каква риза е носела.

— Копчетата — бързо каза Брийн. — Само на дънковите ми ризи и на спортните ми ризи с къс ръкав инициалите са върху копчетата, вместо върху маншетите.

— Как разбрахте, че не говорим за някоя от ризите ви с къс ръкав?

— Аз съм щастливо женен мъж и съм верен на жена си, но дори да не бях, прелюбодеянието не е престъпление.

— Убийството обаче е — каза Монк. — Вие сте убили Естер Стовал.

— Това е смехотворно — каза Брийн. — Нямах причина да желая смъртта ѝ.

— Естер е знаела за вашата връзка и ви е изнудвала — каза Монк. — В петък вечерта сте се измъкнали от благотворителната сбирка, удушили сте Естер Стовал и сте запалили къщата ѝ.

— Забравяте, че не съм напускал хотел „Екселсиор“ до полунощ — каза Брийн.

— Да, напуснали сте го, и можем да го докажем — заяви Стотълмейър. — Ограбили са ви на улицата, на една пресечка от хотела. Заловихме крадеца, и знаем, че сте съобщили в банката си за откраднатите кредитни карти. Ето кое е странното обаче: Не сте съобщили за този обир на полицията. Гледай ти, чудя се защо.

Брийн въздъхна уморено.

— Спрях за малко отвън пред хотела да изпуша една пура, и именно тогава ме ограбиха. Това едва ли може да се определи като „напускане“.

— Тогава защо не казахте на никого за това? — попита Стотълмейър.

— Защото обещах на жена си, че ще откажа пушенето. Ако знаеше, че още пуша пури, щеше да ми откъсне главата.

— И затова не съобщихте за кражбата? Защото сте се страхували жена ви да не разбере, че още пушите? — възкликна Стотълмейър: от всяка негова дума струеше недоверие.

Брийн отново подръпна разсеяно маншетите на ръчно ушитата си риза. Не знам дали това беше нервен навик, или искаше всички да се възхитим на копчетата му за ръкавели.

— Не ми харесва тонът ви, капитане. Не съобщих в полицията, защото знаех, че пресата ще надуши и новината за кражбата ще се

появи във всички новини. Последното, което искам да направя, е да създавам впечатлението, че кварталът е развъдник на престъпления. Имам интереси на собственик в „Екселсиор“. Ще изгубим резервации, заявки за сватби и печалби от това, че предоставяме залите на хотела за събрания и конгреси. Има обаче и нещо повече. Обичам Сан Франциско. Не искам да направя нещо, което би могло да навреди на репутацията на града или да предизвика упадък в туризма.

— Тази история си я бива, и всички сме трогнати от вашата гражданска гордост — каза Монк. — Ето обаче какво всъщност се е случило. Забравили сте нещо в къщата на Естер. Затова сте откраднали пожарникарска куртка и шлем, за да се върнете в къщата и да го вземете. Обаче не сте знаели, че пожарната има куче, и когато то ви се е нахвърлило с лай и ръмжене, сте го убили с кирка.

— Значи сега ме обвинявате и в убийство на куче? — попита Брийн. — Това е възмутително. Имате ли някакво доказателство, с което да подкрепите тази своя измислица?

— Крадецът каза, че сте вонели на дим — казах.

— *Вонял* съм? Божичко, звучи като жена ми. Боже мой, сега всички са против пушенето, даже и крадците. Както казах преди, пушех пура. Ето какъв мирис е усетил. Прекрасният аромат на пура с марката „Партагас Саламонес“.

Брийн зарея поглед покрай мен: нещо отвън беше привлякло вниманието му. Хвърлих поглед през рамо и видях покрай прозореца да минава някакъв скитник. Беше същият, на когото Монк бе подарил половин дузина кърпички „Ует Уанс“: той мина покрай нас, тътрейки крака, облечен в балтона си, като тикаше раздрънкана пазарска количка, преливаща от боклуци. Видя ме, че го гледам, и ми подхвърли някаква цинична дума.

Брийн се обърна към Стотълмейър, и когато заговори, тонът му беше много по-суров от преди:

— Достатъчно подлагахте на изпитание търпението ми с този безсмислен разпит. Кажете каквото имате за казване и да приключваме с това.

— Монк е прав. Убили сте жената и кучето, и ще си платите за това — каза Стотълмейър. — Всъщност, тъй като оказвате толкова голяма помощ на полицейското управление и така нататък, смятах да

ви дам шанс да се споразумеем, преди и двамата да прахосаме за това ненужно много време и разходи.

— Разбрах, че сте изгряваща звезда в управлението, господин Стотълмейър, и че вие, господин Монк, сте блестящ детектив. Очевидно съм бил погрешно осведомен. Дълбоко съм разочарован и от двама ви. Срещата ни приключи.

Брийн се надигна от мястото си, поздравявайки ме с кимване, и се отправи обратно към асансьора.

— Той е разочарован от нас, Монк. — Стотълмейър допи кафето си. — Аз съм покрусен. А ти?

— Той ще ви вгорчи живота, капитане — каза Монк.

— Не толкова, колкото аз мога да вгорча неговия — каза Стотълмейър. — Довечера ще взема заповеди за претърсване, и ще претършуваме дома и кабинета му за онази дреболия, заради която се е върнал в къщата на Естер — веднага щом ми кажете каква е тази дреболия.

— Нещо много, много уличаващо.

— И то е...? — попита Стотълмейър.

— Нещо, което сочи пряко, неопровержимо и категорично, че именно той е убиецът.

— Да, разбирам какво означава „уличаващо“ — каза Стотълмейър. — Какво точно обаче трябва да кажа на съдията, че търсим?

Монк сви рамене.

Стотълмейър погледна Монк, после мен, после отново Монк.

— Значи не знаеш?

— Нещо толкова невероятно пагубно за него, че буквално би минал през нажежените до червено пламъци на ада, за да си го върне.

— Е, там ще идат и моите заповеди за обиск — каза Стотълмейър. — Значи, в общи линии твоето твърдение означава, че разполагаме чисто и просто с някакви си фъшкии.

— В действителност — каза Монк, — вероятно разполагаме с по-малко дори и от това.

13.

Г-Н МОНК СИ ПИШЕ ДОМАШНОТО

Стотълмейър ни откара обратно до „Екселсиор“ и използва полицейската си значка, за да измъкне безплатно колата ми от паркинга. Сигурно е хубаво да имаш значка и да можеш да паркираш където си искаш, без да се тревожиш за такси за паркиране или глоби.

Накарах Монк да обещае, че няма да каже на Джули нищо за опита за обир. Тя беше загубила баща си, и не исках всеки път, когато изляза от къщи заедно с Монк, да се тревожи, че може да загуби и мен. Дори фактът, че реших да спестя на Джули част от истината, да беше обезпокоил Монк, той не каза нищо.

Когато се прибрахме вкъщи и домъкнахме вътре по купките си от „Потъри Барн“, Джули седеше на масата и си пишеше домашното, а госпожа Тропхамнър седеше на дивана и гледаше телевизия. Изкуствените зъби на госпожа Тропхамнър бяха върху една салфетка на масичката за кафе, обърнати към телевизора, така че също да могат да се наслаждават на предаването *Диагноза: Убийство*.

Запознах госпожа Тропхамнър с Монк.

— Той ни гостува за няколко дни.

Тя намести зъбите обратно в устата си и подаде ръка на Монк.

— За мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас.

Монк хвърли един поглед към покритата ѝ с мазоли ръка, и вместо това се ръкува с въздуха между тях.

— Да, със сигурност е така — каза Монк, като ентусиазирано разтърсваше въздуха, вместо ръката ѝ. — Какво е станало с ръцете ви?

— Грижа се за розите си — каза тя. — Трудна работа е, но много ми харесва.

Платих на госпожа Тропхамнър дванайсет долара, задето се беше грижила за Джули. Тя натъпка банкнотите в деколтето си, изпрати въздушна целувка на Джули и побърза да се прибере, за да не пропусне и миг от шпионските изпълнения на Дик Ван Дайк.

— Госпожа Тропхамнър е толкова мила жена — казах, след като тя си отиде.

— Тя е вещица — рече Монк. — Видя ли тези груби ръце и начупеното ѝ, беззъбо лице?

Джули се изкикоти щастливо. По една случайност тя споделяше мнението на Монк. Помислих си, че и двамата се държат жестоко.

— Тя е стара и самотна: това е всичко. Напоследък съпругът ѝ прекарва по-голямата част от времето си в рибарската им хижа недалече от Сакраменто. През последните няколко месеца тя няма какво друго да прави, освен да се грижи за градината си и да гледа телевизия.

Разбира се, всичко това беше много добре за мен, защото съвпаднаше с работата, която наскоро си бях намерила при Монк и позволяваше на госпожа Тропхамнър почти винаги да ми бъде на разположение като детегледачка. Харесваше ми да смятам, че двете с госпожа Тропхамнър взаимно си правим услуга.

Стоплих за вечеря една замразена пица, подредих масата с хартиени чинии и поговорих с Джули за деня ѝ в училище, докато Монк се отърве от салфетката, върху която госпожа Тропхамнър бе държала зъбите си. Той си сложи гумени домакински ръкавици и използва щипци за барбекю, за да вдигне салфетката и да я отнесе до камината, където я изгори. След това дезинфекцира масичката за кафе и въздуха около нея с достатъчно лизол за унищожаването на всеки микроб в радиус от една квадратна миля. Наложих се да отворя прозореца на кухнята, за да не бъдем унищожени и ние. Джули го наблюдаваше внимателно, едновременно развеселена и запленена.

— Все още усещам миризмата ѝ — каза Монк.

— Това, което усещате, е мирисът на цветята ѝ — казах. — Отворих кухненския прозорец. Тя прекарва толкова много време в грижи за градината си, че поема аромата на розите си.

Той ме погледна изпитателно, като се опитваше да определи дали казвам истината, или не, после реши да ми повярва, прибра лизола и изхвърли ръкавиците. Можех да измия ръкавиците и да ги използвам отново, но аз не съм Ейдриън Монк.

Щом пицата беше готова, Монк я разряза на осем еднакви парчета. Седнахме да ядем, и аз предадох на Джули редактирана версия за това, как беше протекъл денят ни: изпуснах частта с опита за

обир и онази със самоличността на убиеца на Спарки, но казах, че сме много близо до залавянето на виновника. Знам, че това беше твърде оптимистично, но имах голяма вяра в Монк.

След вечеря Джули отново се залови с домашните си, докато аз разопаковах и измих всички нови съдове и прибори за хранене. Знам, че Монк щеше да е щастлив да ги измие вместо мен, но Джули имаше други планове. Попита го дали би ѝ помогнал с домашните.

— Много мило от твоя страна — каза Монк. — Но не искам да ти развалям забавлението.

— Мислите, че писането на домашни е забавно? — каза Джули.

— Да си пиша домашните беше второто ми най-любимо нещо, свързано с училище.

— А кое ви беше любимото? — попита Джули.

— Контролните, разбира се. Знаеш ли кое беше почти също толкова забавно? Да отгатвам предварително точните дни, в които ще бъде следващият тест. Учителите се преструваха, че се дразнят от това; всъщност обаче то беше хитроумният им начин да ме насърчат да бъда по-взискателен към себе си. Боже, това наистина поражда такива спомени! Обичах да изравнявам редиците от чинове всеки ден. Ти правиш ли го понякога?

— Не — каза Джули.

— Не проявяваш достатъчно агресивност — каза Монк.

— Не мисля, че става въпрос за това.

— Номерът е да отиваш на училище един час по-рано, преди някой друг предприемчив съученик да те изпревари. Не че някой някога ме е изпреварвал с това.

— Сигурен ли сте, че някой е искал?

— Да, правилно. Сега пък ще ми кажеш, че никой не бърза да изпревари останалите, за да заеме шкафче с четен номер. Голяма си шегаджийка. — Монк се обърна към мен. — Не е ли шегаджийка?

— Шегаджийка е — казах. — И обича да погажда номера.

— Е — попита я Монк, — какво учиш тази вечер?

— Куп неща. Има обаче нещо, за което си помислих, че може и да знаете едно-друго — каза Джули. — По естествени науки учим за инфекциозните болести.

— Говориш точно с когото трябва — каза Монк и посегна към учебника ѝ по естествени науки. — Когато бях в горните класове на

основното училище, научих учителя на няколко неща по този предмет.

— Не съм изненадана. — Тя отвори учебника и посочи една страница. — Утре ще правим този проект.

Монк го прочете на глас.

— „Всеки от класа трябва да се ръкува с двама души и да отбележи имената им...“ — Той спря на средата на изречението. — Как могат да подлагат децата на това? Не си ли дават сметка колко е опасно? Не изпратиха ли вкъщи формуляри за разрешение заради това?

— Тъ, не — каза Джули. — Защо да го правят?

— Защо? Защо? — Монк се обърна към мен. — Кажи й.

— На мен ми звучи съвсем безобидно — казах.

— Така ли? Е, добре, няма да мислиш така, след като чуеш това. — Монк отново зачете от учебника. — „Сега се ръкувайте с двама различни души, запишете имената им, после се ръкувайте с още двама.“ Що за учители са това? Да не са ненормални? Предполагам, че карат децата и да търчат из класната стая с ножици в ръце.

— Това е просто практическо упражнение, което учи децата как се предават болестите — казах.

— Като ги карат сами да предават болести? — каза Монк. — Какво ще е следващото? Да накарат децата да пият плодов сок с цианид, за да видят как действа отровата ли? Не мога да си представя как се справят със сексуалното им образование.

— Аз имам представа. — Джули взе учебника от Монк и го затвори. — Какво ще кажете вместо това да ме изпитате за теста? Ето някои от въпросите.

Тя подаде на Монк лист хартия.

— Надявам се, че имаш намерение утре да си вземеш за училище допълнителни ръкавици и дезинфекционни кърпички — каза Монк.

— Допълнителни ли? — попита тя.

— Носиш си ръкавици и дезинфекционни кърпички в училище, нали?

Зад гърба на Монк закимах ожесточено на Джули, и тя схвана посланието.

— Да, разбира се, че кой не си носи? — каза тя. — Просто имах предвид, че онези, които обикновено нося, са повече от достатъчно. Е, ще ме изпитате ли?

Монк въздъхна с облекчение, кимна и погледна към листа.

— Добре, ето. Кой са патогените?

— Организми, които причиняват болести — отговори Джули с уверена усмивка на лицето.

— Грешен отговор — каза Монк.

Усмивката ѝ помръкна.

— Това е верният отговор. Сигурна съм.

— Верният отговор е: всичко.

— Всичко ли?

— Всички организми причиняват болести. Назови четири източника на патогени.

Джули прехапа устна, замисли се за миг, а после отчетна отговорите на пръсти, един по един.

— Друг човек, заразен обект, ухапване от животно и околната среда.

— Грешка — каза Монк. — Правилният отговор е „всичко“.

— Всичко ли?

— Целият свят е патоген. Следващ въпрос: Кой са четирите основни групи патогени?

Джули почука с пръсти по масата.

— Хм, вируси, бактерии, гъбички и най-простите едноклетъчни организми.

— Грешен отговор — заяви Монк. — Верният отговор е...

— Всичко — прекъсна го Джули.

— Правилно. — Монк се усмихна и ѝ върна листа. — Ще се справиш отлично на този тест.

— Ами останалите въпроси?

— Отговорът на всички тях е само един.

— „Всичко“?

Монк кимна.

— Животът е по-прост, отколкото си мислиш.

Джули довърши домашното си и отиде в стаята си да праща имейли на приятелите си. Аз прибрах всичко, като очаквах всеки момент Монк да се появи, за да ми изнася лекция върху правилното

подреждане на тенджерите и тиганите или нещо от този род, но той не се показва.

Телефонът звънна. Обаждаше се Джо.

— Не успяхме да поговорим, когато се отби — каза Джо. — А после ти отиде отсреща и не се върна. Все те чаках да се върнеш.

— О — възкликнах. Блестящ отговор, нали? Настъпи неловко мълчание, каквото не бях преживявала от гимназията насам.

— Изпусна цялата вълнуваща част — каза Джо. — Тук имаше сума хора от кабинета на главния инженер на града и от Отдела за комунални услуги. Оказва се, че Дюма е прокопал под къщата си един тунел до канала, и друг, водещ от канала в нашето мазе.

— Знам: именно господин Монк се досети за това — казах. — Дюма е изкопавал съкровището от откраднати златни монети на Родерик Търлок.

— Той ли е убил Спарки?

— Боя се, че не — казах. — Господин Монк още работи по този въпрос.

— Ами загадката с твоите изчезващи бикини? Бележиш ли някакъв напредък в разкриването ѝ?

Едва не казах, че той би могъл лично да ми помогне в разкриването на тази загадка, но се усетих навреме. Вместо това казах:

— Наистина очаквам с нетърпение да се видя с теб в сряда вечерта.

Предположих, че това можеше да се изтълкува като предаващо почти същата мисъл, която не изрекох на глас, но не толкова дръзко.

Не знам как го изтълкува той, защото изведнъж чух как в сградата се включи противопожарната аларма.

— Аз също, Натали — каза той. — Трябва да бягам.

— Пази се — казах, и двамата затворихме.

Сърцето ми биеше лудешки, но по безброй различни причини. Първо, бях развълнувана. Второ, бях нервна. И трето, бях ужасена, и то не от мисълта за предстоящата ни среща. Причината беше в онази аларма. Тя означаваше, че Джо щеше да се втурне към мястото на някой пожар. Знаех, че с това си изкарва хляба — той беше огнеборецът Джо в крайна сметка, — но от мисълта как се хвърля в някакъв огнен ад, ми прилошаваше. Не бях усещала това прилошаване,

откакто Мич излиташе да изпълнява мисия. Усещах го всеки път, до онази мисия, от която той не се завърна.

На път за стаята си слязох във вестибюла и минах покрай отворената врата на стаята за гости. Видях Монк да лежи на леглото си, вперил поглед в тавана, със скръстени на гърдите ръце, все едно беше положен в ковчег.

Влязох в стаята му и седнах на ръба на леглото.

— Добре ли сте, господин Монк?

— Да.

— Какво правите?

— Чакам.

— Какво чакате?

— Фактите да си дойдат по местата.

— Те това ли правят?

— В общи линии — каза той с въздишка.

— А вие просто чакате.

Той седна в леглото и се облегна на таблата.

— Вбесяващото в тези убийства е тяхната простота. Знаем как са извършени и дори знаем кой ги е извършил. Предизвикателството се крие в това, да намерим доказателства, когато изглежда, че не съществуват никакви.

— Преди сте се изправяли и пред по-големи предизвикателства — казах. — Ще го разкриете.

— Това е различно — каза Монк. — Обикновено имам много повече простор за мислене.

— Простор ли?

— Започвам и приключвам деня си в една празна къща. Няма никакви хора или неща, които да ме разсейват. Всичко си е на мястото. Всичко е подредено. Всичко, което е останало, сме само аз и моите мисли, и понякога моите конструктори „ЛЕГО“. И именно тогава фактите по даден случай по съвсем естествен път си идват по местата, и се отделят от онези, които не ми сочат разрешението на загадката.

— А сега това не се случва — казах.

— Още чакам.

С други думи, неподредената ни къща и още по-неподреденият ни живот му идваха в повече. Той копнееше за мира, усамотението и

стерилността на къщата си. Беше му мъчно за вкъщи. А къщата ми бе толкова различна от неговата, колкото изобщо беше възможно да бъде.

— Искате ли да ви намеря хотелска стая, господин Монк? — Опитах се да отправя предложението възможно най-мило, за да не си помисли, че съм се разсърдила или обидила, което не беше така.

— Не, разбира се, че не — каза той. — Тук е страхотно.

Отначало си помислих, че се държи неискрено. После обаче се зачудих дали, в сравнение с алтернативите, вариантът да остане при нас наистина не беше чак толкова лош.

Ако отседнеше в хотел, можеше да бъде още по-лошо. Може би щеше да чува телевизора в съседната стая, или как някоя двойка се люби на горния етаж, или как в стаята отдолу играят деца. Дори и да не чуеше нищо, може би дори само знанието, че в сградата има толкова много хора, щеше да бъде достатъчно, за да го разстрои. Или, още по-лошо — ами ако не можеше да престане да мисли за стотиците хора, които бяха отсядали в неговата стая, спали в леглото му и използвали банята? А ако тези неща не бяха достатъчни, за да го разстроят, какво да кажем за ужаса от нескопосано залепения тапет?

В сравнение с всичко това, нашата стая за гости сигурно му се е струвала като килия с тапицирани стени — в добрия смисъл, ако съществува такава неща.

Следователно, той говореше всъщност за мен и Джули. Именно ние го разстройвахме толкова много.

Станах от леглото.

— Ще ви оставя насаме с мислите ви.

— Не, не, ще дойда с теб — каза той, като се изправи.

— Но какво ще стане с всички онези факти, които трябва да се наместват?

— Ще се наместват по-късно — каза Монк. — Проблемът, когато разполагам с толкова много простор, е че никога не получавам шанс да помогна на някого с домашното.

Усмяхнах се скришом. Беше приятно да се знае, че колкото и да се боеше от контакта с хора, дори Ейдриън Монк все още имаше нужда от него.

14.

Г-Н МОНК И ДЪЖДОВНИЯТ ДЕН

Когато станах в шест сутринта във вторник, Монк вече беше изкъпан, избръснат и облечен, а ваната беше достатъчно чиста да може в нея да се извърши хирургическа операция. Нямах да се изненадам, ако беше нощувал в банята просто за да е сигурен, че ще се добере пръв до нея. Ако беше така, добре, че нито Джули, нито аз ставахме през нощта да пишкаме.

Тримата ядохме за закуска „Чекс“ в чисто новите си купички и си разпределихме по няколко страници от Кроникъл. На една задна страница имаше статия за пожар в някакъв склад снощи, и се споменаваше как покривът пропаднал и двама пожарникари трябвало да постъпят в болница. Гърлото ми пресъхна. Възможно ли беше това да е бил пожарът, заради който се бяха обадили на Джо? Ами ако той беше един от пострадалите пожарникари?

Беше седем и трийсет, прекалено рано да се обадя в пожарната, освен ако не исках да събудя всички. Щях да се обадя по-късно. Или може би щеше да е най-добре, помислих си, да се обадя сега.

От тревогите ми рязко ме изтръгна звукът на автомобилен клаксон отвън — сигнал, че майката, която щеше да откара Джули до училище, е пристигнала.

Джули наблъска всичките си учебници в раницата грабна торбичката с обяда си, и тъкмо излизаше, когато я спрях.

— Да не си забравиш дъждобрана — казах, като го свалих от разклонената закачалка за палта до вратата.

Тя мразеше да носи дъждобрана си. Предпочиташе да се измокри от глава до пети. Работата е там, че само преди година се нуждаеше от този дъждобран повече от всичко друго на земята. Такива дъждобрани носеха всички, и без него тя щеше да бъде позорно прокудена от редиците на пуберската общност. Дъждобранът струваше сто долара в „Нордстром“, но в сайта за електронна търговия „eBay“ намерих един за половината от тази цена. Вероятно беше краден, или беше

имитация, но спаси Джули от позор, и тя го носеше всеки ден, независимо дали небето беше облачно или не. А после нещо се случи — някаква огромна епохална промяна в обществото и културата. Дъждобраните излязоха от мода: на мода дойде измокрянето до кости.

— Мамо — изхленчи тя. — Длъжна ли съм?

— Вероятността да завали е шейсет процента — казах. — Просто го вземи със себе си. По-добре е да си подготвена.

— Значи ще се намокря — каза тя. — Чудо голямо.

— Вземи го — казах.

— Това е просто вода — каза тя. — Не киселинен дъжд.

Нямах нито време, нито търпение да споря. Разкопчах ципа на раницата ѝ, свих дъждобрана ѝ на топка и го натъпках вътре.

— По-късно ще ми благодариш — казах.

— Звучиш като него. — Тя посочи към Монк. Репликата не беше замислена като комплимент.

Канех се да я сгълча заради проявената грубост, но той не забеляза непочтителното ѝ поведение. Седеше с изправен гръб в стола си, потънал в мисли и присвил плещи така, че и двете му ръце образуваха необичайна поза.

Джули се отдалечи с отсечени стъпки и затръшна вратата зад гърба си: до този момент обаче нейната драма вече не ме интересуваше. Наблюдавах Монк. Знаех какво означаваше цялото това неспокойно мърдане на стола — фактите се наместваха.

Той знаеше какво е оставил Брийн в къщата.

А аз не можех да не забележа, че не беше получил прозрението си в благословено стерилно обкръжение на самота, чистота и ред. То стана в разхвърляната ми кухня, наред типична караница на масата за закуска, пред една нормална, здравомислеща, разумна майка и нейната объркана, нездравомислеща, неразумна дъщеря.

— Имате ли компютър с интернет? — попита Монк.

— Разбира се — казах. — Не живеем в пещера.

Веднага съжалих за коментара си, защото знаех, че ще го приеме като подигравка. Не го казах с такова намерение: просто забравих за момент, че Монк няма интернет връзка в къщата си. Бои се да не прихване компютърен вирус, което е също и причината, поради която няма компютър.

Върнах се в стаята си, взех си лаптопа и го занесох на кухненската маса. Имам един съсед, страхотен техничар, който си изкарва хляба с проектиране на уебсайтове: работи в апартамента си. Той ни съжали и ни позволи да се прикачим към безжичната му мрежа, за да използваме високоскоростната му връзка.

За секунди успях да вляза в Мрежата и вече сърфирах.

— Какво ви трябва? — попитах Монк.

— Можеш ли да ми намериш подробна информация какво е било времето в Сан Франциско в петък вечерта?

Това беше прекалено лесно. Надявах се на нещо малко по-предизвикателно, за да мога да се изфукам колко съм напреднала в сърфирането из мрежата.

С помощта на „Гугъл“ бързо открих един сайт с прогнози и съобщения за времето, спрях се на петък вечерта в Сан Франциско, и показах на Монк вариантите. Можеше да провери температурата, валежите, влажността, температурата на образуване на росата, както и скоростта, посоката и температурата на вятъра. Можеше да разгледа сателитни снимки, резултати, получени с Доплеров радар, и триизмерни анимирани изгледи, на които се виждаше видът на мъглата и движението на въздушните течения.

— Можеш ли да ми покажеш кога е валил дъжд, по часове? — попита Монк.

Не беше толкова впечатляващо, колкото да се наблюдава вдигането и спускането на кълбящата се мъгла на триизмерните изображения: аз обаче казах, че, да, разбира се, мога да му покажа нивото на валежите, което беше проследено на обикновена графика. Скука. Можеха поне да я пораздвижат с една-две анимирани капчици дъжд, стичащи се по екрана.

— Виж — каза той развълнувано. — До около девет и трийсет е имало ръмеж и дъжд с прекъсвания, после е намаляло, до около два сутринта.

Колко вълнуващо, помислих си. Това, което казах обаче, беше нещо от рода на:

— Какво означава това?

— Ще ти покажа — каза Монк. — Можеш ли да потърсиш в мрежата и да откриеш снимките на Лукас Брийн, направени на

благотворителното събиране за спасяване на залива, които ни показва Дишър?

Предприех бързо търсене в „Гугъл“, в резултат от което намерих около дузина снимки от главната страница на „Спасете Залива“, уебсайтове на различни вестници, и няколко блога със заядливи клюки (в един от тях се твърдеше, че заминаването на госпожа Брийн за Европа, на сутринта след празненството, било с цел „ново освежаване на лицето“ в луксозна клиника по пластична хирургия в Швейцария).

Бяха същите снимки, които бяхме видели преди — онези, на които беше заснето как Брийн пристига в „Екселсиор“ в дъжда заедно със съпругата си, а после — как двамата си тръгват в полунощ заедно с губернатора.

Монк посочи екрана:

— Когато Брийн е пристигнал, е ваяло. Виждаш, че се е сгушил под чадъра си и е облечен с дъждобран.

След това Монк посочи снимката, на която семейство Брийн си тръгваше от празненството:

— Тук обаче чадърът му е затворен и пъхнат под ръка, а той е без дъждобран.

— Защото вече не вали.

— Следователно, къде е дъждобранът му? Защо не го носи под ръка?

Добър въпрос. В светлината на всичко случило се, можех да се сетя само за един отговор.

— Оставил го е в къщата на Естер Стовал — казах.

— Според докладите за времето знаем, че е спряло да вали чак в девет и половина, следователно той трябва да е бил с балтона си, когато се е измъкнал от хотела, за да се срещне с Естер — каза Монк.

— Когато е влязъл, тя вероятно го е поканила да го свали и го е закачила. След това са разговаряли минута-две.

— Откъде знаете?

— Поради това, къде е намерено тялото ѝ. Седяла е в далечния край на дивана, с лице към креслото, в което е седял той — каза Монк. — Тя е казала или направила нещо, което го е предизвикало. Той е изхвърчал от креслото и я е задушил с възглавницата. След това единствената мисъл в ума на Брийн е била да прикрие следите от престъплението, да инсценира пожара, и да се махне от онази къща

възможно най-бързо. Когато си е тръгнал, не е валяло, затова вероятно е разбрал, че е забравил връхната си дреха едва когато вече е бил на половината път обратно до хотела.

Което означаваше, че е бил точно пред празната сграда на пожарната.

— Брийн не е можел да рискува възможността каквато и да е част от връхната му дреха да оцелее в пожара — каза Монк. — Ако е била като останалата част от гардероба му, тази връхна дреха е била ръчно ушита и копчетата ѝ са били с монограм. Тя би посочила право към него. Трябвало е да се върне и да я вземе.

Бас държа, че именно докато е стоял пред сградата на пожарната, вирайки се паникьосано към празния гараж, на Брийн му е дошла наум блестящата идея как да се спаси. Сигурна съм, че последното, което е очаквал, когато се е втурнал вътре да вземе екипировката, е било някакво лаещо, озъбено куче да се нахвърли върху му. Нима не му стигало, че си бил забравил балтона? Трябвало ли съдбата да прибави към нещастieto му и куче?

Брийн обаче оцелял напълно невредим, и след това нещата тръгнали много по-гладко. Промъкнал се в горящата къща, облечен в пожарникарската си екипировка, незабелязан от останалите пожарникари, грабнал връхната си дреха, и отново излязъл. Върнал пожарникарската екипировка в пожарната, без да го забележат и без да се налага да отблъсква повече атаките на разгневени животни.

Сигурно си е помислил, че най-лошото е минало. И тогава са го ограбили.

Невероятно. Беше имал толкова лош късмет, че можеше и да го съжаля, ако не беше убил една жена и едно куче и ако не беше такъв надут гадняр. Въпреки неописуемо лошия си късмет, успял да се върне на празненството, без да забележат отсъствието му. Сигурна съм, че е отишъл право на бара и е обърнал няколко чашки. Аз бих го направила.

Това едва ли беше перфектното убийство: съмнявах се обаче дали някой щеше някога да разбере какво е направил, ако едно дванайсетгодишно хлапе не беше наело детектив, за да открие убиеца на едно куче.

Но аз доста избързвах. Брийн още не беше заловен. Не разполагахме с достатъчно доказателства. Не разполагахме с палтото.

— И така, ако предположим, че си е прибрал палтото — казах, — какво е направил с него?

— Трябва да предположим, че палтото е било обгорено или повредено от дима и че той го е зарязал някъде между къщата на Естер и хотела.

— Какво ще кажете за къщата на Лизи Дрейпър?

Монк поклати глава.

— Твърде рисковано. Ами ако тя се натъкнела на палтото, преди той да успее да се отърве от него? Той не би искал тя, или който и да е друг, да бъде в състояние да го свърже с пожара. Зарязал го е някъде другаде, някъде между пожарната и хотела.

Тогава разбрах откъде трябва да започнем да търсим.

* * *

Имах скрит мотив да искам да започнем търсенето от сградата на пожарната. Първо, не исках да плащам за паркинг в „Екселсиор“. Второ, трябваше ми оправдание да се отбия и да видя дали Джо е добре.

Но когато стигнахме до сградата на пожарната, тя беше празна. Бяха излезли, отзовавайки се на повикване за пожар.

— Сигурен съм, че той е добре — каза Монк. Стояхме пред сградата на пожарната.

— Кой?

— Огнеборецът Джо. Затова сме тук, нали?

— Не, тук сме, за да проследим стъпките на Брийн и да потърсим местата, където може да е зарязал палтото.

— Това ще е по-трудният начин — каза Монк. — Обадох се на Дишър, преди да тръгнем от къщата, и го помолих да разбере дали крадецът си спомня, носел ли е Брийн преметнато на ръката си палто, или не.

— В такъв случай не беше необходимо да идваме чак дотук — казах. — Можехме да чакаме вкъщи да се обади Дишър.

Монк кимна.

— Но ти искаше да провериш как е огнеборецът Джо, още откакто тази сутрин прочете във вестника за пожара в склада.

— Как разбрахте?

— Така и не продължи да четеш, след като видя тази статия — каза Монк. — И през цялото време, докато разговаряхме, ти непрекъснато поглеждаше тайничко към телефона, опитвайки се да решиш дали е твърде рано да се обадиш.

Понякога забравям, че Монк е детектив. Забравям също и това, че когато не се държи като най-вбесяващия човек на планетата, може да бъде много мил.

— Благодаря — казах.

Клетъчният ми телефон извъня. Обаждаше се Дишър.

— Наложил се да сключим сделка с Марлон Толивър, за да осигурим на Монк сведенията, които искаше — каза той.

— Кой е Марлон Толивър?

— Вашият обирджия. Намери си много добър служебен защитник. Трябваше да се съгласим да оттеглим повдигнатото срещу него обвинение в нападение със смъртоносно оръжие, в замяна на показанията му относно цялото вземане-даване, което е имал с Брийн.

— Значи ще му се размине за това, че опря нож в гърлото ми?

— За да го накараме да проговори, се налагаше да му дадем нещо, а това беше всичко, с което разполагахме — каза Дишър. — Това беше най-доброто, което можехме да направим, след като те нямаше там да му смачкаш неговите сојонес^[1].

— Ще се радвам да дойда и да го направя — казах.

— Сделката е сключена, и ето какво ни каза той — рече Дишър. — Брийн е държал в ръка палтото си, когато Толивър го е ограбил.

— Благодаря — казах. — Бихте ли ми направили една услуга?

— Разбира се. Именно затова съм тук — да търча и да изпълнявам всичките поръчки на Монк.

— Това е услуга за мен — казах.

— Искаш да изритам Толивър в топките вместо теб?

— Снощи е имало пожар в някакъв склад и няколко огнеборци са пострадали. Има ли начин да разберете дали един от тях е бил Джо Кокран?

— Няма проблем — каза Дишър. — Ще се обадя да ти кажа веднага щом науча нещо.

Благодарих на Дишър и съобщих новината на Монк.

— Палтото все още е било у Брийн, когато е бил на алеята пред хотела.

— Значи там го е зарязал — каза Монк. — Някъде на алеята.

Отидохме пеша до хотела. Беше по-бързо, отколкото да намерим друго място за паркиране — а също и по-евтино. Минахме покрай неколцина бездомници, които, след като ни бяха видели онзи ден, вече си знаеха, че не бива да искат милостиня от Монк. Радвах се, че не се натъкнахме на онзи тип, който ми беше показал среден пръст.

Улиците бяха претъпкани с хора, но аз все пак се приближих предпазливо до алеята, просто в случай, че там в тъмнината се крие друг крадец. Монк също се държеше предпазливо, само че по различни причини. Полагаше огромни усилия да не стъпи в нещо гадно, което не е лесна работа на една мръсна, смрадлива алея.

Вървахме бавно, оглеждайки се за места, където Брийн можеше да се е отървал от палтото. Скоро и за двама ни стана очевидно, че има само едно място, където може да го е скрил така, че да не се вижда — в някой от контейнерите за боклук недалече от задния изход на хотела.

Без да кажа първо на Монк каквото и да било, аз се покатерих върху един от огромните контейнери. Монк обезумя.

— Отдалечи се от контейнера — каза Монк. — Съвсем бавно.

Останах на мястото си.

— Това е контейнер за боклук, господин Монк. Не бомба.

— Не се прави на героиня, Натали. Остави това на професионалистите.

— Не съм експерт по полицейските процедури, но не мисля, че капитан Стотълмейър ще може да изпрати съдебен екип да претърси този контейнер въз основа само на вашата догадка.

— Не говоря за експертите, които ще разследват местопрестъплението: те не са подходящо екипирани, за да се справят със ситуация като тази — каза Монк. — Тук са нужни професионалисти, които си имат работа с боклук всеки ден.

— Искате да повикам боклукчия?

— Това е обиден и сексистки термин. Те всъщност предпочитат израза „техници по прочистването“.

— Откъде знаете?

— Разговарям с тях — каза Монк.

— Наистина ли? Защо?

— И те са хора, знаеш.

— Които се мотаят около разни боклуци — казах. — Бих си помислила, че предпочитате да сте колкото може по-далеч от тях, когато се появят.

— Вземам предпазни мерки — каза Монк. — Ръкавици, хирургическа маска, предпазни очила. Но трябва да съм там, за да надзиравам.

— Надзиравате как събират боклука ви? Защо?

— Имам специални нужди.

— Повярвайте ми, знам, но какво общо има това с боклука ви?

— Трябва да се уверя, че не смесват моя боклук с останалия — каза Монк.

— Защо? Какво ужасно нещо може да се случи?

— Може да се изцапа.

— Това е боклук, господин Монк. Всичкият е мръсен, дори вашият.

— Не, моят е мръсен, но по чист начин — каза Монк.

— Мръсен, но по чист начин — казах. — Какво значи това?

— Първо, всяко от изхвърлените от мен неща е поставено в отделна херметична торбичка, преди да бъде сложено в основната торба за боклук.

— За да не изцапа другия боклук в „основната торба“.

— Не всички са добросъвестни като мен — каза Монк. — Това е печалната истина.

— Но вашите торби с боклук и без друго се мятат в каросерията на камиона заедно с боклука на всички останали.

Монк поклати глава.

— Торбите с моя боклук пътуват отпред в кабината при шофьорите.

— Накрая няма особено значение — казах. — Пак отива на сметището.

— Моят боклук отива в девета зона.

— Вашият боклук си има собствена зона?

— Всичкият наистина чист боклук отива там.

Простенах, подадох му чантата си и се изкачих най-отгоре върху контейнера.

— Чакай, чакай — запротестира Монк. — Излагаш се на показ.

Спрях.

— Да не би бикините ми да са започнали да се смъкват надолу по задника?

— По дяволите, не — каза Монк.

— Какво излагам на показ тогава?

— Излагаш тялото си на въздействието на смъртоносни токсини — каза Монк. — Не си си поставила инжекции против тетанус. Не носиш ръкавици. Не използваш респиратор. Това е истинско самоубийство.

— Господин Монк, само ще повдигна капака — казах.

— И само Бог знае какво ще освободиш и пуснеш на воля из атмосферата — рече Монк. — Ако отказваш да помислиш за себе си, помисли за човечеството, помисли за дъщеря си, но най-вече, помисли за мен.

Повдигнах капака. Монк изпищя и отскочи, сякаш очакваше контейнерът да избухне и да го обсипе със своите шрапнели от гниеца храна, изпочупени стъкла, стари обувки и замърсени памперси. Това не се случи.

Погледнах вътре. Контейнерът беше почти празен, само на дъното имаше няколко издути „основни торби“ за боклук. Знаех, че е невъзможно това да е всичият боклук, който бяха изхвърлили от хотела от петък насам. Плъзнах се към края на контейнера и се покатерих върху следващия. Повдигнах капака, празен. Следващият — също.

Ако палтото е било в някой от контейнерите, сега беше изчезнало, заедно с всичките ни надежди да докажем, че Лукас Брийн е виновен в убийство.

Погледнах през рамо да видя къде е Монк, но той вече не беше зад гърба ми. Стоеше на улицата на двайсет метра от мен, притиснал носна кърпичка към носа и устата си.

Наложи се да му изкрещя лошата новина.

— Твърде много сме закъснели — съобщих.

[1] Топки (исп.). ↑

15.

Г-Н МОНК ПОСЕЩАВА БОКЛУКА СИ

Трябвах ми трийсет минути да убедя Монк, че не е необходимо да вика спешен екип за отстраняване на опасни отпадъци, за да обеззарази мен, алеята и останалата част от пресечката.

За да постигна това обаче, се наложи да го уверя, че съм чиста — което означаваше, че трябваше да избърша ръцете и лицето си с кърпички „Ует Уанс“ петдесетина пъти, и да използвам тоалетната на хотела, за да си измия зъбите, да си изплакна очите с „Визин“, и да прочистя синусите си със спрей.

Дори тогава, докато отивахме с колата към градското сметище, Монк седеше толкова далеч от мен в колата, доколкото беше възможно, без да увисне отвън на поставката за багаж.

Всичкият неподлежащ на рециклиране боклук в града се откарва до „Център за прехвърляне на твърди отпадъци в Сан Франциско“, което е един завъртян начин да кажеш „бунище с покрив“. Боклукът се събира там, докато стане възможно да бъде транспортиран с по-големи камиони до депото за заравяне на отпадъци „Алтамонт“ в Ливърмор, на около деветдесет километра източно от Сан Франциско.

Центърът за прехвърляне представлява огромна, подобна на хангар сграда в съседство с парка Кендълстик, който напоследък се нарича Паркът на чудовищата, и то не защото е увеселителен парк, пълен с динозаври. Не е кръстен също и на разрушителните ветрове, които духат в него откъм далечната страна на залива — ветровете, които отвели от игрището питчъра на „Джайънтс“ Стю Милър по време на проведения през 1961-ва мач на всички звезди, и които метнали цялото оградено пространство на батърите в центъра на игрището по време на една тренировка на „Ню Йорк Метс“. Стадионът не е получил името си и от факта, че се намира точно срещу оградено сметище.

Наречен е на името на „Монстър Кейбъл“ — някаква компания, която правела компютърни кабели и платила на града милиони долари

за правото да облепи стадиона с името си. Мисля, че градът е трябвало да позволи на компанията да даде името си и на депото за прехвърляне на отпадъци, без да ѝ иска пари за това. Можеха да го нарекат „Чудовищното сметище“, тъй като то наистина миришеше чудовищно и тъй като името е много по-запомнящо се и по-впечатляващо от „Център за прехвърляне на твърди отпадъци в Сан Франциско“.

Фактът, че изобщо бяхме там, е свидетелство колко твърдо беше решен Монк да залови Брийн. Знаете как реагира, когато просто повдигнах капака на един контейнер за боклук, а сега стоеше в самото сърце на мрака — градското сметище.

Монк не искаше да излезе от колата. Просто седеше на мястото си, взирайки се с ужас в огромното хранилище и редицата боклукчийски камиони, които влизаха и излизаха от сградата. Затова се наложи да се обадя на Чад Гримсли, отговорника на съоръжението, и да го помоля да излезе да ни посрещне.

Десет минути по-късно Гримсли излезе бързо от хранилището, седнал в количка за голф. Беше слаб, дребен мъж с подстригана козя брадичка и носеше жълта предпазна каска, която изглеждаше с пет номера по-голяма.

Гримсли спря количката за голф точно до предната пътническа седалка на колата. Монк смъкна стъклото на прозореца с половин сантиметър и притисна към лицето си носна кърпа.

— Аз съм Ейдриън Монк, а това е асистентката ми Натали Тийгър — каза Монк. — Помагаме на полицията в разследване на убийство. Бих искал да говоря с вас за един боклукчийски пикап пред хотел „Екселсиор“.

— Вашата асистентка спомена това по телефона — каза Гримсли. — Защо не се качите в кабинета ми, и можем да го обсъдим?

— Бих предпочел да не го правя — каза Монк.

— Мога да ви уверя, че е напълно безопасно да излезете от колата си — каза Гримсли. — След няколко минути миризмата дори вече не се забелязва.

— Радиацията също не се забелязва — възрази Монк. — Но въпреки това е убийствена.

Гримсли плъзна поглед покрай Монк и ме погледна. Свих рамене.

— Боклукът в квартала около „Екселсиор“ е бил вдигнат приблизително в седем тази сутрин — каза Гримсли.

— Къде би трябвало да е сега? — попита Монк.

Гримсли посочи към хранилището.

— Вътре. Стовариха го преди около два часа.

Монк показа на Гримсли една от снимките, на облекения в палтото си Брийн, които бяхме разпечатали преди да излезем от къщи.

— Търсим това палто. Ако можете да ни го измъкнете, да го сложите в херметична торба и да го донесете тук, ще ви бъдем много задължени.

— Боя се, че не е толкова просто. Наистина ще е по-добре да ви покажа. — Гримсли посочи към служебната сграда, долепена до депото за прехвърляне. — Това са кабинетите на служителите. Можете да докарате колата точно до вратата на фойето и да изтичате вътре. От бордюра до вратата има само пет стъпки, така че можете да сдържате дъха си през цялото време.

Монк затвори очи и ми кимна. Докарах колата толкова плътно до вратите на фойето, колкото можах. Той си пое дълбоко въздух, отвори вратата и изтича в предверието.

Излязох от колата, посрещнах Гримсли на вратата и влязох в сградата. Качихме се по стълбите до кабинета на Гримсли на петия етаж. Една цяла стена от кабинета представляваше прозорец, който му позволяваше изглед към етажа, на който се намираше депото.

Хранилището беше с размерите на няколко самолетни хангара и най-биещото на очи нещо вътре беше планина от боклук, пред която камионите, които изсипваха товарите си и непрекъснато допълваха купчината, изглеждаха като джуджета. Трактори стоварваха боклука в сложен лабиринт от поточни ленти, които сортираха боклука и го извозваха до по-големи, поемащи повече товар камиони, спрели от двете страни в далечния край на съоръжението.

— Всеки ден през това депо преминават по двайсет и един тона твърди отпадъци — каза Гримсли. — Необходими са по сто и десет курса на ден, за да се премести всичко оттук до депото за заравяне на отпадъци „Алтамонт“.

— Разбирам — каза неомощно Монк, и се опря с ръце на стъклото, за да се задържи. От вида на толкова много боклук му се завиваше свят. — А къде се намира девета зона?

— Девета зона ли?

— В която съхранявате специалния боклук.

— Подлежащите на рециклиране отпадъци отиват в специално депо; също и строителните отпадъци и тези, които остават при събарянето на сгради.

— Говоря за зоната за наистина чистия боклук. Като моя — каза Монк. — Бих искал да посетя боклука си.

Гримсли посочи към планината от боклук.

— Това е единствената зона, с която разполагаме. На ваше разположение съм.

Монк посърна. Имаше вид на дете, което в един и същи момент е разбрало, че не съществува такова нещо като Дядо Коледа, Великденския заек и Феята на зъбчетата.

— Смесвате всички боклуци? — изрече невярващо Монк.

— Щом боклукът пристигне, просто стоварваме новия върху стария — каза Гримсли.

— Боже мой — промълви Монк.

— Е, къде можем да намерим боклука, който е бил вдигнат от „Екселсиор“? — попитах.

— В горния край на купчината, точно отпред — каза той. — Още е рано, затова в момента палтото, което търсите, може да е затрупано под само двайсет-трийсет тона твърди отпадъци.

— Двайсет-трийсет тона ли? — попита Монк.

— Имате голям късмет — каза Гримсли.

Попитах Гримсли дали може да пренасочи останалата част от пристигащия боклук към друг край на съоръжението и по същество да отдели двайсетте или трийсетте тона, където можеше да е заровено палтото, докато успеем да ги претърсим. Той каза, че може.

Излязохме от кабинета на Гримсли и мълчаливо слязохме долу. Монк беше замаян — до такава степен, че не поиска нито една кърпичка, след като излязохме от кабинета. По пътя към полицейското управление също не каза нито дума. Това беше хубав отдих и ми даде възможност да се потревожа за Джо, без нищо да ме разсейва.

Не знам от какво беше разстроен Монк най-много: от откритието, че боклукът му се смесва с този на всички останали, или от осъзнаването, че ключовото доказателство, което му трябваше, беше заровено някъде под тонове смет.

Опитах се да се свържа с капитана в участъка, но ми казаха, че двамата с Дишър са на мястото на някакво убийство на Маунт Сътро. Офицерът, който отговаряше на телефона, познаваше Монк и мен, затова ни съобщи един адрес на Лутън Стрийт и ние потеглихме натам.

Редиците от нагъсто построени апартаменти прилепваха плътно към гористите склонове на Маунт Сътро като миди по стената на кей; притискаше ги гъста мъгла. Докато криволичехме по Лутън, улицата направи завой и зърнах масивната основа на Сътро Тауър над покрива на неясно очертан силует, който като нищо можеше да е мираж.

Триетажните кооперации бяха стъпаловидно разположени по възвишението, оформяйки коридор от гипс през дърветата: от едната страна беше гората, а от другата — стръмният бряг. Пред една от сградите бяха паркирани дузина полицейски коли, създавайки задръстване — не че всъщност имаше значение. Ние съставлявахме единствения трафик по пътя, ако не се брой катерицата, която лениво пресече пред нас.

Намерих място за паркиране на две пресечки от нагъсто паркираните полицейски коли и слязохме по възвишението до сградата с апартаменти, в която Стотълмейър и Дишър провеждаха разследване на убийство.

Сградата представляваше лишен от очарование, безличен в архитектурно отношение блок с малки като кутийки жилища, построен през седемдесетте, за да осигури елементарен подслон и изглед към асфалтовите равнини на квартал „Сънсет“ и — в редките случаи, когато дните бяха ясни — към Тихия океан оттатък.

Разследването се провеждаше в спартански обзаведен, разположен на приземния етаж апартамент, от който се виждаше отсрещната сграда. Не виждах какъв е смисълът да живееш чак тук, далече от всичко, само заради възможността да виждаш от прозореца си друг еднакъв апартамент.

Отвътре жилището беше също толкова обикновено и незабележително, колкото и отвън — разделена на още отделни клетки кутийка с размери около седемдесет и пет квадратни метра. Ослепително бели стени. Ослепително бели плотове в кухнята.

Ослепително бял линолеум по подовете. Кафяв килим. Бели напукани тавани.

Жертвата беше мъж на около четирийсет години, който сега лежеше с по гръб на пода на антрето: логото на „Ралф Лорън“ върху официалната му синя риза беше пронизано от малка спретната дупчица от куршум. Беше преминал в отвъдния живот в състояние на удивление от поражението си. Мъртвите му очи още бяха широко разтворени от застинала върху лицето му изненада.

Не притежавам особени детективски способности, но съдейки по това, къде беше паднало тялото, дори аз можех да определя, че е бил застрелян от онзи, който е бил зад вратата, при отварянето ѝ. До тялото му имаше захвърлена плетена на една кука възглавница. Право в центъра ѝ се виждаше дупка; пълнежът от памук се беше посипал по мъртвия като сняг.

Дори само влизането на мястото на престъплението като че ли оживи Монк, изтръгвайки го рязко от вцепенението, в което го беше хвърлил видът на боклука. Гледката на трупа оказа върху мен точно обратния ефект. Аз не се затворих в себе си, но почувствах неловкост и потиснатост. Неловкост, защото мястото ми всъщност не беше там, нямах с какво да допринеса и все се пречках. Потиснатост, защото пред мен имаше мъртво тяло и, макар да не познавах мъртвия, всеки път, когато видя труп, не мога да не си помисля, че независимо кой е мъртвият и какво е направил, някой го е обичал. Мъртвите винаги ми напомняха за Мич и за страданието, което изпитах, когато го загубих.

Този път обаче изпитвах и още нещо. Страх. Беше като едва доловимо бръмчене, но беше там. Беше нелогично, разбира се. Убиецът отдавна си беше отишъл и бях заобиколена от въоръжени полицаи. Но атмосферата в стаята още беше наелектризирана от скорошното насилие.

Може би страхът ми беше примитивна, инстинктивна реакция на мириса на кръв, на миризмата на бездимен барут. Усещането за убийство витаеше във въздуха, и всеки мой рецептор, физически и психологически, го поемаше.

Между неловкостта, тъгата и страха си, аз се чувствах доста неудобно. Искаше ми се да побягна право назад към колата, да заключа вратите, и да включа радиото, докато музиката удави онова, което чувствах.

Но не го направих. Упорито продължавах да се държа. Смела и упорита, такава съм си.

Полицаят на вратата ни каза, че Стотълмейър и Дишър са в спалнята. Докато вървахме през апартамента, Монк спря да погледне внимателно тялото, да разгледа еднаквите мебелни гарнитури във всекидневната и трапезарията, и да погледне с присвити очи поставените в рамки снимки на стената. Имах чувството, че съм в хотелска стая, вместо в нечий апартамент.

Стотълмейър стоеше пред отворения дрешник, в който висяха четири идеално изгладени чифта памучни панталони и четири пасващи си с тях ризи с марка „Ралф Лорън“.

Дишър беше в банята и гледаше аптечката, която беше пълна с опаковани калъпи сапун, крем за бръснене, одеколон и самобръсначки.

— Ей, Монк, какво те носи насам? — попита Стотълмейър.

— Мисля, че май открихме нещо във връзка със случая „Брийн“ — каза Монк.

— Страхотно: по-късно ще ми разкажеш — каза Стотълмейър. — Зае с това.

— Какво смятате, че се е случило? — попитах го.

Сега, когато бяхме далече от тялото, се чувствах малко по-добре. Почти можех да забравя, че тук е бил убит някой. Почти.

— Прилича ми на работа на професионалист — каза Стотълмейър. — Мъртвият е Артър Лемкин, борсов агент. Може би е източвал фондове или на някого не се е харесал начинът, по който Лемкин е инвестирал парите му. На вратата се чука — Лемкин отваря и го стрелват. Никой не е чул нищичко. Стрелецът е използвал малокалибрен пистолет и възглавница, за да заглуши изстрела. Много елегантно, много просто.

— Имаме нужда от помощта ви — каза Монк.

— Монк, не виждаш ли, че оглеждам местопрестъпление? По едно убийство наведнъж, става ли?

Монк поклати глава.

— Това наистина не може да чака.

— Този тип щеше да ти хареса, Монк — каза Дишър, като изникна от банята и остави аптечката отворена зад себе си. — Поддържал се е изключително чист и е носел еднакви ризи всеки ден.

А видя ли останалата част от апартамента му? Всичко си пасва, всичко е хубаво и симетрично.

— Не съвсем. Картините по стените не са със съвсем еднакви размери. — Монк се обърна към Стотълмейър.

— Капитане, моля ви. Единственото, което искам от вас, е да отделите няколко минути да изслушате това, което имам да кажа, а после още няколко минути, за да проведете един-два телефонни разговора.

— Трябва да събера доказателства тук, докато са пресни — каза Стотълмейър. — Знаеш колко важни са първите няколко часа от едно разследване. Дай ми час-два и тогава можем да поговорим, но не сега.

— Жена му го е убила — каза Монк. — Сега можем ли да продължим нататък?

Стотълмейър замръзна. Всички замръзнахме.

— Ти току-що разкри убийството — каза Стотълмейър така, че думите му прозвучаха едновременно като констатация и като въпрос.

— Знам, че трябваше да го разкрия преди пет минути, но малко не съм във форма. Имах тежка сутрин — каза Монк. — Знаете как е.

— Не, Монк, не знам — уморено каза Стотълмейър. — Ще ми се да знаех, но не е така.

— Как разбра, че го е направила жена му? — попита Дишър. — Откъде изобщо знаеш, че Лемкин има жена?

— Защото нямаше да има нужда от това любовно гнезденце, ако не беше женен — каза Монк.

— Любовно гнезденце ли? — попита Стотълмейър.

— Това е място, използвано само за любовни връзки с жени, които не са ти съпруги.

— Знам какво означава „любовно гнезденце“, Монк. Това, което не знам, е как разбра, че този апартамент е именно това.

Аз също не знаех.

— Цялата мебелировка е под наем — точно затова комплектите са еднакви, — освен това видях етикетчетата под мебелите.

— Гледал си под мебелите? — възкликна Дишър.

— Той прави така навсякъде, където ходи — каза Стотълмейър.

Знаех, че е вярно. Всъщност, дори го бях виждала да прави така в къщата ми. Отдолу под мебелите можеше да има нещо, а той не

можеше да понесе мисълта, че няма да разбере. Ами ако се събира мъх? Такава мисъл бе твърде много за Монк.

— Големите улики са дрехите и тоалетните принадлежности — каза Монк. — Лемкин е държал четири подхождащи си чифта панталони и ризи в един и същ цвят, за да може да се преоблича в нови, чисти дрехи след всяка тайна любовна среща, без жена му да разбере, че изобщо се е преобличал. Складирал е сапун и одеколон, защото е внимавал да вземе всички предпазни мерки, та да е сигурен, че тя никога няма да подуши по тялото му мириса на друга жена.

Би трябвало да се науча да се доверявам на инстинктивните си усещания, или поне как да ги тълкувам. От мига, в който влязох в апартамента, той ми се стори като хотелска стая. Но не си бях направила труда да помисля какво беше предизвикало у мен това впечатление. Монк си беше направил труда. Той остро осъзнаваше нещата, които ние приемахме за даденост, които виждахме, без да проникваме и да се вглеждаме в тях. Това беше едно от различията между Монк и мен. Ето още едно: На мен не ми се налага да дезинфекцирам чешмите на обществените места, преди да пия от тях, а той го прави.

— Добре, значи е имал любовни връзки — обърна се Стотълмейър към Монк. — Откъде знаеш, че го е застреляла точно жена му, а не някой разгневен съпруг или зарязана любовница, или пък наемен убиец?

— Трябва само да погледнете тялото — каза Монк и тръгна към всекидневната.

Всички го последвахме. Щом видях трупа, цялата ми тревога и неудобство отново нахлуха в мен и ме зашеметиха. Тихото бръмчене на страха се усили.

Монк, Стотълмейър и Дишър обаче коленичиха до трупа, сякаш не беше нищо кой знае колко важно — просто поредната мебел. Независимо какви бяха чувствата ми, те бяха имунизирани срещу подобни усещания.

— Лемкин е прострелян еднократно в сърцето — каза Монк. — Защо не в лицето или главата? Прострелян е в сърцето заради сърцето, което е разбил. Не можете да пренебрегнете тези символични знаци.

— Това не е час по английски в гимназията — каза Дишър. — Тия символични глупости са малко прекалени дори за теб.

— Не и когато забележите, че освен това убиецът е взел венчалната халка на Лемкин — каза Монк, като посочи към пръстенообразната ивица бледа плът около безименния пръст на лявата ръка на жертвата. — Очевидно е било заради сантименталната ѝ стойност.

— Или заради паричната ѝ стойност — каза Дишър.

— Тогава защо убиецът не е взел и „Ролекса“? — попита Монк, като посочи към големия златен часовник на китката на жертвата. — Има и още. Убиецът е използвал малокалибрен пистолет, който по традиция е „женско оръжие“. И вижте какво е използвал убиецът като заглушител — плетена на една кука възглавница. Нещо, което е изплела през всичките онези часове, когато я е оставял сама, за да бъде с други жени. Непреднамереният символизъм на практика си е доказателство.

Внезапно осъзнах, че аз също съм коленичила. Цялата неловкост и неудобство, които изпитвах преди, бяха изчезнали. Докато се опитвах да проумея доводите на Монк, бях започнала да гледам на трупа на Лемкин по същия начин, по който гледаха на него те — не като на човешко същество, а като на книга, която трябва да бъде прочетена, пъзел, чиито парченца трябва да се сглобят отново, задача, която трябва да се реши.

— Учителят ми по английски през първата ми година в колежа беше прав. Тройката, която получих по неговия предмет, наистина се появи отново, за да ме преследва. — Стотълмейър се изправи и погледна Дишър. — Ранди, намери съпругата на Лемкин. Повдигни срещу нея обвинение в убийство първа степен и я доведи в управлението.

— Да, сър — каза Дишър и забързано излезе.

Стотълмейър се обърна отново към Монк и се усмихна.

— Е, Монк, какво искаше?

Излязохме навън и Монк прекара следващите десет минути, обяснявайки на Стотълмейър как е разбрал, че трябва да открием балтона на Лукас Брийн, и къде може да се намира сега той според него.

— Искаш да претърсиш трийсет тона боклук, за да откриеш един балтон, който може би е бил подхвърлен в една от кофите за боклук на „Екселсиор“ — попита Стотълмейър.

— Сигурен съм, че е бил — настоя Монк. — Ако не го открием и измъкнем сега, преди към купчината да бъде добавен още боклук и всичко да бъде извозено до депото за заравяне на отпадъци, никога няма да успеем.

— За подобно претърсване ще са нужни много хора и много часове. Не съм упълномощен да одобря подобни разходи. Трябва да отправя искането пряко към заместник-началника на управлението и да образувам преписка по случая.

— Можете ли да направите това сега? — попита Монк.

— Разбира се, не е като да съм претрупан с работа в момента — рече Стотълмейър. — Ти се погрижи за това в апартамента.

— Нищо не беше — рече Монк.

— Знам — каза Стотълмейър. — Не мога да ти опиша това колко некадърен ме кара да се чувствам. Понякога не съм сигурен дали да ти благодаря, или да те застрелям.

— Знаехте ли, че нямат девета зона?

Стотълмейър ме стрелна бързо с поглед, след това погледна Монк и се опита да изглежда истински изненадан:

— Сигурно се шегуваш.

— И аз бях шокиран. Всички боклуци просто се смесват: можете ли да повярвате?

— Трудно е да си го представи човек — каза Стотълмейър.

— Това е злоупотреба с общественото доверие — каза Монк. — Би трябвало да се проведе разследване.

— Ще се погрижа да спомена това в разговора си със заместник-началника — каза Стотълмейър. — Чакайте ме в участъка. Ще се срещна с вас там веднага щом приключа с него.

16.

Г-Н МОНК ПОКАЗВА ЗАБАВНАТА СИ СТРАНА

Чакахме в кабинета на Стотълмейър. Прелиствах един доста овехтял екземпляр на посветения на банските костюми брой на *Спортс Илюстрейтид*, който вървеше с триизмерни очила. Беше или това, или броят на *Гънс енд Амо* от миналия месец. Монк се беше заел да чете отворените папки с досиета по различни случаи върху бюрото на капитана.

Сложих си триизмерните очила и отворих списанието. Десетки гърди на супермоделите избухнаха от страниците към мен като снаряди. Беше удивително. Опитах се да си представя как щяха да изглеждат моите гърди в триизмерен вид, вместо в едноизмерен. Съмнявам се дали някой би могъл да открие разликата. Размерът на гърдите ми не е ни най-малко внушителен.

Дишър влезе в дежурната стая, придружавайки окована в белезници жена, за която предположих, че е госпожа Лемкин, макар че изобщо не изглеждаше такава, каквато си я представях. Тъй като съпругът ѝ я мамеше, а тя прекарваше времето си в плетене на една кука, аз си я представях като бледа, невзрачна жена в проста рокля, с коса, опъната в стегнат кок назад. Госпожа Лемкин обаче изобщо не беше такава. Сигурно се занимаваше много с джогинг и аеробика, и умееше да носи грим (умение, което аз така и не бях овладяла). Явно се гордееше с поддържаното си тяло, и го излагаше на показ в тениска без ръкави и тесни, впити джинси. Дългата ѝ черна коса беше вързана отзад на конска опашка, която тя беше промушила през отвора на розова бейзболна шапка марка „Фон Дъч“.

Очите ни се срещнаха за миг, и това, което видях в нейните, беше гордост и гняв, без следа от угризения.

Дишър я предаде на един униформен полицаи, за да я регистрира, после ми направи знак да изляза навън, за да поговорим.

— Това госпожа Лемкин ли беше? — попитах.

— Аха — рече Дишър. — Открихме я да седи на масата в кухнята си, пред лаптопа си — участваше в някакъв електронен търг на „eBay“.

— За какво наддаваше?

— Порцеланови кукли — каза Дишър. — Нищо не може по-добре от пазаруването да облекчи божата ти, след като си застреляла съпруга си.

— На мен не ми се стори толкова измъчена.

— Може би е заради очилата — каза той, като посочи към лицето ми.

Бях забравила, че още ги нося. Свалих ги и се ухилих, за да прикрия смущението си.

— Просто четях някои от статиите в *Спортс Илюстрийтид*.

— Тези очила наистина помагат на думите да изскачат от страницата, нали?

— И много други неща също — казах. — Бас държа, че ако тези очила действаша за всички списания, мъжете щяха да четат много повече.

— Аз със сигурност щях — каза Дишър. — Като бяхме на мястото на престъплението, възнамерявах да ти кажа, че ти направих онази услуга. Джо Кокран наистина е бил един от пожарникарите, пострадали снощи.

Знам, че това е клише, но се почувствах, сякаш сърцето ми се качи в гърлото. Предполагам, че хората използват много често този израз, защото само по този начин могат да опишат какво е усещането от лошата новина. Очите ми започнаха да се наливат със сълзи. Дишър вероятно забеляза, защото бързо заговори отново.

— Той е добре, добре е — каза. — Получил е само леко мозъчно сътресение и няколко натъртвания. Тази сутрин са го изпратили вкъщи.

Изпитах облекчение и избърсах от очите си непролетите сълзи, но все още усещах тревожна тръпка. Какво щеше да стане следващия път, когато се втурнеш в горяща сграда? Щеше ли да има такъв късмет? Това му беше работата, и ако продължавах да се виждам с него, трябваше да свикна с това.

— Благодаря — казах. — Наистина го оценявам.

— Между другото — каза Дишър, като снижи гласа си до шепот и отвори бележника си, — досието му е чисто, няма арести или ограничителни заповеди, но пък има три неплатени глоби за неправилно паркиране. Никога не се е женил, поне не в тази страна, но преди три години живеел с някаква жена. Казвала се е...

Прекъснах го:

— Проверили сте миналото на Джо?

Дишър кимна гордо:

— Сметнах, че след като така и така правя проверка за здравословното му състояние, ще проверя и всичко останало.

— Не искам да знам за нищо друго.

— Но именно това „всичко друго“ показва кой е той в действителност.

— И точно поради тази причина именно той сам би трябвало да ми разкаже за него — казах. — Или аз сама да го открия.

— Така поемаш голям риск, Натали. Опарвал съм се твърде много пъти — каза Дишър. — Никога не излизам на среща, без да зная всичко за една жена.

— Точно затова вече не излизате на срещи — казах. — Всяка връзка се нуждае от малко загадъчност. Откриването е половината от романтиката.

— Това е половината, която не харесвам — каза Дишър.

Накарах го да откъсне от тефтера си страниците, на които се съдържаха подробностите от миналото на Джо, и да ги скъса. Това не се хареса на Дишър, но не ми пукаше. Макар да не бях аз тази, която си беше напъхала носа в миналото на Джо, чувствах се виновна, че съм нарушила правото му на личен живот.

Дишър плъзна поглед покрай мен и за пръв път забеляза какво четете Монк. Той се втурна и изтръгна папките с преписки от ръцете на Монк.

— Какво си мислиш, че правиш? — възкликна Дишър.

— Развличам се — каза Монк.

— Като четеш поверителни папки с преписки по неприключени разследвания за убийства?

— Не разполагахте с последния брой на Списание за деца — каза Монк. — Наистина е добре да си подновите абонамента.

— Никога не сме имали такъв — каза Дишър.

— Обичам да откривам скритите предмети в рисунките —
обърна се Монк към мен. — Това поддържа бдителността ми.

Дишър започна да слага папките отново на бюрото една по една.

— Чакайте — каза Монк и посочи папката в ръката на Дишър. —
Градинарят.

— Какво? — попита Дишър.

— Убиецът е градинарят — каза Монк. — Доверете ми се по
този въпрос.

— Добре, ще го имаме предвид — каза пренебрежително Дишър,
остави папката и понечи да прибере следващата.

— Тъщата — каза Монк.

— Прочел си папката само веднъж и вече си сигурен в това?

— Определено тъщата — каза Монк. — Съвсем близко до ума е.

Дишър сложи на бюрото нова папка.

— Братът-близък — каза Монк.

И още една.

— Куриерът с мотора.

Дишър тръшна върху бюрото цялата останала част от купчината
наведнъж.

— Пчеларят, отдавна изчезналата леля, и педикюриската —
бързо изреди Монк. — Изпуснахте една папка.

Дишър се наведе и я вдигна.

— Късогледият бегач за здраве — каза Монк. — Не е можел да
види жената на прозореца. Бил е без очилата си.

— Надявам се, че си си водил бележки — каза Стотълмейър, като
влезе намръщено в кабинета.

— Не се налагаше — каза Дишър и почука с пръст по челото си.
— Всичко е тук.

— Запиши го — нареди Стотълмейър.

Дишър кимна, извади бележника си и започна да пише.

— Как мина срещата със заместник-началника? — попита Монк.

— Никак — каза Стотълмейър. — Не ми позволява да
упълномоща издирването.

— Защо? — попита Монк.

— Защото не смята, че имаме случай на криминално
престъпление — каза Стотълмейър. — Всъщност, наредиха ми да
престана да тормозя Брийн — уважаван член на Комисията за следене

на работата на полицията — с неоснователни и обидни обвинения. Казаха ми да започвам да търся в други посоки.

— Разбрал се е с тях — каза Монк.

— И още как — съгласи се Стотълмейър, после погледна Дишър. — Ранди, накарай тези от лабораторията по криминалистика да отидат до къщата и да проверят огнеборското оборудване, за да видят дали няма поне най-слаба надежда да открият остатъци от пръстовите отпечатъци или ДНК-то на Брийн, по която и да е куртка, шлем, чифт ботуши или ръкавици, които е откъснал.

— Сър, ние дори не знаем кои е използвал Брийн.

— Наясно съм с това — каза Стотълмейър. — Можем обаче поне да елиминираме онези, които намиращите се на работа пожарникари са носели в нощта на пожара.

— Но оттогава насам е застъпила нова смяна, така че е твърде възможно цялата екипировка да е била използвана и почиствана повече от веднъж от убийството досега.

— Не съм казал, че ще бъде лесно. Това е рисковано начинание и адски много работа, но това е начинът, по който ти, и аз, и всеки, който не е Ейдриън Монк разкриваме случаи. Изисква се много пот и упоритост на хрътка.

Монк се изправи.

— Лукас Брийн е убил Естер Стовал и кучето Спарки. Ако не намерим онзи балтон, на Брийн ще му се размине обвинението в убийство. Капитане, трябва да претърсим онзи боклук.

— Аз не мога — каза Стотълмейър. — Теб обаче няма какво да те спре да претършуваш боклука.

— О, да, има — каза Монк. — Самият аз.

— Не мога нищо да направя. Разбира се, всичко това би могло да се промени, ако се натъкнеш, например, на обгорен балтон, който принадлежи на Лукас Брийн.

— Може да са ни нужни цели седмици да преровим всичкия този боклук — казах.

— Наистина бих искал да помогна: знаете го — каза Стотълмейър. — Но не мога. — Сами сте.

Преди да си тръгнем от кабинета на Стотълмейър, засрамах капитана, като се обадох на Гримсли в административната сграда на сметището и го помолих да задържи трийсетте тона боклук за ден-два,

за да можем да го претърсим. Въпреки това Стотълмейър се погрижи да уточни, че това не е официално искане, а по-скоро нещо като лична услуга.

Гримсли каза, че се радвал да направи каквото може, за да помогне на полицията в разследването.

Ние обаче не бяхме готови да отидем на сметището този следобед. Монк имаше час при психиатъра си, доктор Кроджър, изправен пред вероятността да му се наложи да рови из планина от боклуци, Монк наистина се нуждаеше от известна помощ, за да успокои тревогите си, затова за отменяне на уговорката не можеше да става и дума.

Аз си имах собствени притеснения. Не изпитвам същото отвращение към микробите, както Монк, но определено не очаквах с нетърпение да прекарам цял ден, газейки в боклуците на други хора.

Обадих се на Чад Гримсли и му казах, че сутринта ще сме там.

Докато Монк имаше сеанс, аз останах да чакам пред сградата и се обадих на Джо вкъщи. Той отговори на първото позвъняване. Гласът му преливаше от енергия и жизнерадост.

— Как можеш да звучиш толкова бодро и весело, след като върху главата ти е рухнал горящ склад?

— Това е просто още един ден в службата — каза той.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Ти го правиш — каза той. — Как върви разследването?

Разказах му в най-общи линии, но не споменах името и професията на Лукас Брийн. Не исках Джо да направи някоя глупост, например да разбие главата на Брийн.

Ловкото пропускане на ключови подробности не убягна на Джо.

— Пропусна да споменеш името на убиеца на Спарки, и на кого е онзи балтон.

— Да, пропуснах — казах.

— Нямам ми доверие ли?

— Не — казах. Но по най-милият възможен начин.

— Какво ще стане, ако не намерите онзи балтон?

— На убиеца ще му се размине присъдата за убийствата на Спарки и старата дама.

— Ако това стане — попита Джо, — ще ми кажеш ли името му?

— Не мисля — казах.

— Ти си умна жена — отбеляза той. — А също и хубава. Важи ли още уговорката за утре вечер?

— За мен да, ако и ти го искаш — казах. — И ако нямаш нищо против да бъдеш с някого, който е прекарал деня, заровен в трийсет тона боклук.

— Спри — каза Джо. — Адски ме възбуждаш.

Засмях се, и той също. Отдавна не бях срещала мъж, който ме караше да се смея заедно с него, вместо на него. Дори при това положение усетих в гърдите си тръпка на безпокойство, когато си го представих за миг как се хвърля в пламъците на някой пожар.

Това е просто още един ден в службата.

Разбрахме се да се срещнем в моята къща следващата вечер, и след това си казахме „довиждане“.

Паркирах джипа на алеята за коли. Двамата с Монк излязохме и видяхме госпожа Тропхамнър от другата страна на ниската ограда на къщата ми. Беше в задния си двор, коленичила върху гумена постелка в мократа кал, и усърдно се занимаваше с лехата си красиви рози. Те цъфтяха и ароматът се усещаше навсякъде.

— Розите ви са прекрасни — казах ѝ.

— Трудна работа е, но си струва — каза тя. Държеше в ръка малка лопатка.

— Ухаят прекрасно.

— Това са Бурбоните — каза тя и посочи с лопатката към едрите цветя, които имаха цвят на къпини. — Сортът „Мадам Исак Перир“. Това е най-ароматната роза на света.

Отворих багажника, извадихме нещата, които бяхме напазарували от бакалията на път за вкъщи, и ги внесохме в къщата.

— Розите целогодишно ли цъфтят? — попита Монк.

— В нейния двор — да — казах. — Госпожа Тропхамнър постоянно сменя сортовете, откакто преди няколко месеца започна да обработва тази градина. Тя обича през цялото време да има много цветове.

Докато аз разопаковах покупките, Монк сложи вода да ври и настоя да приготви вечеря за трима ни. Не възразих. Не ми се случва

често да имам свободна вечер, а освен това, знаех, че няма да остави бъркотия, която да разчиствам след него.

Когато Джули се прибра, аз ѝ помогнах да напише домашните си на кухненската маса, докато Монк приготви онова, което наричаше своите „прочути“ спагети и кюфтенца. Доста скоро обаче, двете с Джули бяхме твърде запленени от необичайните приготовления на Монк, за да обръщаме внимание на учебниците.

Сосът беше от буркан, с марката на „Шеф Боярди“ („Защо да си съперничим с майстора?“, каза Монк), но той приготви кюфтенцата със собствените си ръце (облечени в ръкавици, разбира се, сякаш извършваше операция), като внимателно ги преценяваше и претегляше, за да е сигурен, че са свършено кръгли и напълно еднакви.

Той свари спагетите, изсипа ги в цедка, а след това избра отделни спагети, поставяйки ги върху чиниите ни, за да се увери, че са с еднаква дължина и че имаме точно по четирийсет и шест лентички спагети на човек.

Когато седнахме да вечеряме, Монк ни сервира спагетите в три отделни чинии: една за самите спагети, една за соса, и една за кюфтенцата — по четири на човек. На масата едва имаше място за всички чинии.

— Не трябва ли спагетите, сосът и кюфтенцата да се смесят? — попита Джули.

Монк се засмя, погледна ме и поклати глава.

— Деца — не са ли милички?

А след това сложи върху вилицата си един от спагетите, нави го около зъбците, набоде едно кюфтенце, след това потопа всичко в соса и го сложи в устата си.

— Мммм — каза Монк. — Това се казва кулинарно изкуство.

След вечеря всеки се отдаде на почивка по свой собствен начин. Джули отиде във всекидневната да гледа телевизия. Аз седнах на кухненската маса, като отпихах от чаша с вино и прелиствах брой на *Венити Феър*. Монк пък изми съдовете.

Обичам да чета *Венити Феър*, но все пак смятам да отменя абонамента си. Има петдесет страници с реклами, преди дори да

стигнете до съдържанието, от всеки брой се посипват стотици абонаментни талони и се разпиляват из цялата къща, а от списанието се носи мирис на евтина проститутка. Не че някога съм подушвала миризмата на проститутка, била тя евтина или друга, но си представям, че са ужасно силно напарфюмирани.

— Нощта едва настъпи — каза Монк. — Хайде да се забавляваме.

Бях сигурна, че съм го разбрала погрешно, колкото и да бях замаяна от виното и парфюма.

— Наистина ли току-що казахте, че искате да се забавлявате?

— Обади се на госпожа Тропхамнър; помоли я да дойде и да гледа Джули. — Монк смъкна кухненската си престилка и я метна на плота, демонстрирайки безгрижие и небрежност. — Отиваме на клуб. Имам предвид клуб за забавления, не клуб на природозащитници.

Оставих списанието. Не можех да си представя защо Монк би искал да отиде на някое място, където гърми силна музика и разни хора се гърчат, притискайки потните си тела едно в друго.

— Искате да отидете на танци?

— Искам да отида във „Флак“ и да говоря с Лизи Дрейпър, любовницата на Брийн — каза Монк.

— Сигурен ли сте, че не искате просто да хвърлите още един поглед на огромните ѝ копчета?

— Мисля, че мога да я убедя да проговори — каза Монк.

— Наистина ли смятате, че Лизи ще ни помогне да заловим супербогатия ѝ любовник? — попитах.

— Струва си да опитаме — каза Монк.

Знаех какво всъщност става, и му го казах.

— Отчаяно се опитвате да направите нещо, каквото и да е, което би могло да ви спаси от ровенето из планини от боклук утре.

Монк ме погледна.

— По дяволите, да.

Вътрешното обзавеждане на „Флак“ беше в стил „индустриален шик“ — неизмазани греди, отдушници и водопроводни тръби на фона на листове от излъскан с четка алуминий, гофриран метал и набраздена стомана. Въртящите се, пъстроцветни светлини на тавана

хвърляха буйни отблясъци върху сребърните повърхности, създавайки ретро психеделичен ефект.

Множество мъже и жени на по двайсетина години и нещо, които полагаха всички усилия да изглеждат непокорни и страхотни, се бяха излегли по отрупани с дебели възглавници, тапицирани в ярки цветове, дивани с размерите на двойни легла. Бяха дошли тук право от офисите и миниатюрните си, подобни на кутийки канцеларии, облечени така, както се обличат успешните хора, но разхлабили одеждите си така, че да излагат на показ деколтето, пиърсингите или татуировките, които доказваха, че те все още са лоши момчета и момичета. Идваха, за да се измъкнат от един гнет, като се предадат на друг: това поне беше ясно от начина, по който някои от тях танцуваха и енергично се възползваха от диваните.

Монк се опита да отклони поглед от натискащите се и опипващи се хора, но това не беше лесна работа. Ако извърнеше поглед от дансинга, виждаше диваните. Извърнеше ли очи от диваните, виждаше плоските монитори по стените, показващи видеоклипове, в които се наблюдаше на срамежливи, безобидни ласки между момичета. Аз не го намирах за особено шокиращо. Лесбийската сексуалност се е превърнала в изключително стилна и хипарска маркетингова стратегия за продажбите на всякакви артикули — от дамско бельо до дезодорант за пръскане под мишниците. По време на този процес е изгубила способността си да шокира и предизвикателната си еротичност. Е, поне за мен. Определено не и за Монк.

Музиката беше силна и натрапчива, и я усещах като юмручни удари върху тялото и ушите си. Харесваше ми и се улових, че инстинктивно се поклащам в такт с нея, но Монк потрепваше, сякаш всеки звук беше удар.

— Това място е наистина, наистина ужасно — каза Монк.

— На мен ми изглежда доста прилично — казах.

— О, така ли? Погледни това. — Той посочи към една купичка в средата на една от масите.

— Какво?

— Смесени ядки — каза мрачно той, сякаш това беше огромна опасност.

— Е, и?

— Кашу, орехи, фъстъци, бадеми, всичките смесени в една купа. Това е престъпление срещу природата.

— На излизане можем да се отбием в „Сиера Клъб“.

— Положението и така е достатъчно лошо, но да ги сложат в една купа и всички да бърникат в нея... — Той потрепера. — Помисли си колко ръце са се пъхали в тази купа, *непознати* ръце, които са били... — точно в този момент погледът му попадна върху една от двойките, сгушили се на един диван — ... Бог знае къде.

Монк бързо извърна поглед от тази шокираща гледка и погледна отново към купата. Ахна удивено и залитайки, отстъпи назад.

— Какво? — попитах.

Той не можеше да се застави да погледне отново към онова, което го беше ужасило, каквото и да беше то. Успя единствено да посочи с глава към масата.

— Купата — каза той, като шепнеше, сякаш тя можеше да го чуе и да се обиди.

— Знам, смесени ядки — казах. — Престъпление срещу природата.

Той поклати глава.

— Погледни отново. Кажи ми, че не виждам два вида солени бисквити в онази купа — каза той, допълвайки с ужасно многозначителен тон, — заедно със смесените ядки.

Погледнах към купата: още преди да го направя знаех, че е прав. В нея съжителстваха ядки и хрупкави солени бисквити.

— Това е трик на светлината — казах.

Той понечи да погледне отново, но аз го спрях.

— Не се измъчвайте. Спомнете си защо сме тук. Съсредоточете се.

Монк кимна.

— Правилно. Да се съсредоточим. „Ует Уанс“.

Подадох му няколко пакетчета мокри кърпички и се отправихме към бара, който се виеше като змия по протежение на задния край на стаята и приличаше повече на подиум на стриптийзърка, отколкото на място, където да се подпреш на лакът и да обърнеш едно питие. Блестящите пилони в двата края на извития бар, и притиснатите към него мъже, които само дето не бяха изплезили езици, подсилваха впечатлението.

Успяхме да намерим местенце на бара, макар това да означаваше да стоим притиснати рамо до рамо с хората до нас. Монк се изви и скръсти ръце пред гърдите си, така че да не се докосват до нищо и до никого.

Не страдам от същите фобии като него, но и аз направих същото. Така, както типът до мен се блъскаше в гърдите ми, бях сигурна, че го прави нарочно, за да може да ме поопипа и да си осигури някакво половинчато усещане. Още един опит, и щеше да усети токчето на обувката ми в бъбрека си.

Три жени играеха ролите на барманки, всичките с горница на бански и къси поли, танцуваха насам-натам, докато приготвяха питиета. Една от барманките беше Лизи. Поне този път на Монк нямаше да му се налага да съсредоточава вниманието си върху никакви копчета. От табелките с имената на другите две ясени ставаше ясно, че се наричат Латиша и Синди.

Лизи спря пред нас, като продължаваше да се поклаща в такт с музиката.

— Пак вие — обърна се тя към Монк. — Мъжът с копчетата.

— Трябва да говоря с вас за убийството на Естер Стовал — каза Монк.

— Вече ви казах — заяви тя. — Не знам нищо за това.

— Вие познавате убиеца — каза Монк.

Латиша разлюля един голям звънец на стената, усили музиката, и внезапно скочи на бара. Тълпата мъже ревно одобрително — всички без Монк.

— Тя има ли представа колко нехигиенично е това? — изкрещя Монк в ухото ми. — Хората ядат и пият на бара.

— Изглежда, че не им пука — казах, като посочих към мъжете около нас, които подсвиркваха и дюдюкаха.

— Какво знаят те? — рече Монк. — Та те ядат смесени ядки.

Лизи скочи на бара точно пред нас и, заедно с Латиша, започна да танцува, като тикаше задника си право в лицето на Монк.

— Лукас Брийн го е направил — каза Монк на краката ѝ.

— Не виждате ли, че работя? — рече тя.

— Опитвам се да не виждам — каза Монк.

Синди подхвърли бутилка текила с издължено гърло към Лизи, която я улови и я развъртя като бухалка. Латиша също улови една

бутилка и започна да повтаря движенията ѝ. Изпълнението беше хореографски обработено и издържано и вероятно се повтаряше по дузина пъти всяка вечер.

— Знаем, че имате връзка с него — каза Монк.

— Ако искате да говорите с мен, елате тук — каза Лизи.

— Какво? — попита Монк.

— Чухте ме. — Тя се завъртя пред него още няколко пъти: огромните ѝ гърди се поклащаха. Мъжете около нас се заблъскаха напред, за да напъхат доларови банкноти под колана на полата ѝ, и ни притиснаха към бара.

— Направи го пак — извика ѝ някакъв тип. Стоеше от другата страна на мъжа, който непрекъснато се блъскаше в мен.

Тя стъпи на рамото на викация, наведе се и изля текила върху главата му. Той повдигна лице към нея и отвори уста, за да поеме алкохолната напитка, като пиленце в гнездо, което отваря човка, за да го нахранят.

Изправен пред перспективата да бъде оплискан с текила, Монк бързо се покатери на бара и после застана там като закован, докато Лизи танцуваше пред него, а Латиша — зад гърба му.

— Хайде, покажи забавната си страна — рече Лизи.

— Нямам такава — каза Монк.

— Всеки има забавна страна — каза Латиша.

— В такъв случай съм напълно сигурен, че моята е била отстранена при раждането ми — каза Монк. — Или когато са ми извадили сливиците.

Барманките започнаха да мятат бутилките една към друга от двете страни на Монк. Той обгърна тялото си с ръце и затвори очи. Не знам от какво се страхуваше — дали от това, да не го ударят с бутилка, или от това, върху него да не капне текила.

— Танцувай, или няма да говоря с теб — каза Лизи, като жонглираше с бутилките напред-назад и ги подхвърляше на Латиша. — Знаеш ли колко много от тези типове са готови да платят, за да са тук горе при мен вместо теб?

— Аз ще им платя.

— Танцувай — нареди тя.

Монк потропна с крак, изщрака с пръсти и завъртя рамене.

— На това танцуване ли му викаш? — рече Лизи.

— Ако не издържаш на топлината, излез от кухнята — каза Монк. — Знаем, че Естер Стовал е изнудвала Лукас Брийн заради връзката ви. Точно затова я е убил.

— Не съм казала, че сме имали връзка. — Тя метна бутилката си надолу към Синди, която я улови и сръчно я метна обратно на полицата.

— Бяхте облечена с неговата риза с монограм, когато се срещнахме.

— Купих я в „Гудуил“ — поясни тя. — Може да имам и някоя от вашите.

— Човек, убил веднъж, за да опази тайната си, може отново да извърши убийство — каза Монк. — Вие може да сте следващата.

Лизи се хвана за пилоната и започна сладострастно да се плъзга нагоре-надолу по него, с гръб към Монк. От радост тълпата започна да подвиква и подсвирква. Дори жените, изглежда, се увлякоха.

— Предполага се, че трябва да пъхнете пари под ластика на полата ми — каза тя.

Монк бръкна в джоба си, извади пакет кърпички „Ует Уанс“ и, присвил очи толкова силно, че бяха почти затворени, се опита да ги пъхне в колана на полата ѝ. Тя обаче непрекъснато се движеше, въртейки задник, за да дразни публиката и да затрудни задачата му.

— Какво искате от мен? — попита тя.

— Да направите каквото трябва и да помогнете убиецът да бъде изправен пред съда. Да носите прашки — каза Монк, и най-накрая мушна кърпичките „Ует Уанс“ в полата ѝ и се отдръпна. — Да го накарате да се издаде.

— Никога — каза тя. — Не нося прашки.

— Вие изобщо не носите кой знае какво — каза Монк.

Сега тя се обърна и затанцува пред Монк. Другата барманка застана зад него, и двете жени се притиснаха плътно към него, затваряйки го помежду си като плънка на сандвич, докато танцуваха.

— Ако спях с мъж като Лукас Брийн, не бих го предала — каза тя. — Бих умряла, за да го защитя.

— В такъв случай желанието ви може и да се сбъдне — пискливо рече Монк, като сам се завъртя, но единствено, за да избегне внимателно каквото и да било контакт с жените от двете му страни.

— Никога няма да победиш Лукас Брийн — каза Лизи. — Не можеш да се мериш с него, човеко с копчетата. Не си му в категорията.

— Ами ти? — каза Монк. — Ти да не мислиш, че си му в категорията? Ти танцуваш върху някакъв бар. Колко време мислиш, че ще мине, преди да те захвърли като някоя от ризите си с монограм?

Тя и партньорката ѝ направиха по един шпагат, завъртяха се и се смъкнаха от бара от другата страна, като оставиха Монк да танцува там самичък.

Представлението беше приключило.

Жените се заеха отново да наливат питиета и да танцуват зад бара. Лизи съзнателно се стремеше да се държи, сякаш Монк го няма, а това не беше лесно. Трудно е да не обръщаш внимание на човек, застанал върху бара.

Монк се огледа в търсене на начин да слезе, без да докосва барплота, но това не беше възможно.

Изблъсках с лакът мъжа до мен. Той изскимтя:

— Това пък защо беше?

— Знаеш защо — казах. — Дръпни се, тъпанар такъв. Трябва му място да отскочи.

Мъжът и накуасеното му с текила приятелче се дръпнаха встрани. Монк отскочи от бара и се приземи стабилно на краката си.

— Мисля, че си открих задника — рече той.

— Радвам се да разбера, че вечерта не е напълно пропиляна — казах, докато си тръгвахме.

17.

Г-Н МОНК И ПЛАНИНАТА

На другата сутрин Монк седеше на кухненската маса и ядеше своята купичка с „Чекс“, сякаш беше последното му ядене, преди да го екзекутират. И точно това му казах.

— Екзекуцията поне е бърза — каза Монк. — Чувствам се като човек, осъден на доживотен тежък труд в службата по почистване на канализацията.

— Това няма да отнеме остатъка от живота ви.

— Само ще изпитвам такова чувство.

— Радвам се, че се захващате с това с позитивна нагласа — казах. — Какво ви посъветва д-р Кроджър?

— Възхищава се на отдадеността ми и на моята целеустременост. Каза, че ако се съсредоточа върху целта, която се надявам да постигна, няма да забелязвам заобикалящата ме обстановка.

— Това е добър съвет. Вие какво казахте?

— „Ами ако целта ми е да се измъкна колкото може по-надалече от заобикалящата ме обстановка“?

Преди да отидем на сметището, Монк ме накара да спра в един магазин за медицински материали на „О’Фаръл“, в който се продаваха екипировки като онези, които носят лекарите от Националната здравна служба, когато ги изпратят в някое африканско село, за да прекратят нещо от рода на избухване на епидемия от ебола или друго зараза.

Екипираха Монк с твърд шлем с голяма, прозрачна маска за лице, и яркооранжев гащеризон, с подходящи ръкавици и ботуши. Предпазният костюм, както го нарекоха те, вървеше също и със самостоятелен дихателен апарат, каквито носят огнеборците и хората, работещи на сметищата за опасни отпадъци. Когато се екипира напълно, Монк приличаше на крещящо облечен резултат на събирането в едно на астронавт и водолаз.

Отклоних предложението на Монк да ми купи същото облекло. Смятах, че това, което ми е приготвил Гримсли, ще бъде достатъчно. Монк продължи да ме тормози още известно време: аз обаче му казах, че ако иска да ми даде нещо, би могъл да ми даде парите, които ще похарчи за друг глупав костюм. Това му затвори устата.

Когато стигнахме до депото за прехвърляне, Гримсли чакаше. Беше ни приготвил гащеризони, ръкавици, ботуши, каски, предпазни очила и маски за филтриране на въздуха, които да сложим. Зяпна от почуда, когато видя Монк да излиза от колата, облечен в онзи предпазен костюм.

— Всичко това действително не е необходимо, господин Монк.

— Видяхте ли онази планина от боклук? — попита Монк. Гласът му идваше от говорител в шлема му.

— Това, което нося тук, наистина е цялата защита, от която ще имате нужда — каза Гримсли. — Разполагаме със сложна система за пречистване на въздуха, и контролираме въздухопреносимите частици, като редовно навлажняваме боклука.

— Значи ще се накиснем в боклук — каза Монк. — Този кошмар става все по-ужасен с всеки миг.

Гримсли ми подаде нещата ми, и докато ги навличах върху тениската и работните си панталони, той събра някакви книжа, които искаше да подпишем. Бяха документи, освобождаващи пречиствателната служба от отговорност за всякакви травми, които можехме да получим или болестите, които можехме да прихванем от ровенето из всички тези гниещи отпадъци.

Монк подписа книгата и ме погледна.

— Обзалагам се, че ти се иска сега да беше облечена с един от тези костюми.

Истината беше, че действително ми се искаше, но определено нямаше да му го призная. Щом документите бяха подписани, Гримсли посочи към няколко лопати, кирки и гребла върху количката, която тикаше.

— Чувствайте се свободни да използвате всички инструменти, от които имате нужда — каза Гримсли. — Приятен лов, госпожице Тийгър.

Той наистина докосна почтително шапката си. Почти се изкуших да направя реверанс.

— Благодаря, господин Гримсли. — Измъкнах едно гребло от количката и го подадох на Монк, после взех едно за себе си.

Наблюдавах как Монк колебливо и тежко запристъпва към боклука. Стъпи върху мръсен памперс и изпищя.

Една малка стъпка за отделния човек, но огромна стъпка за човечеството.

Покрих носа и устата си с маската, оправих предпазните си очила, и се гмурнах в боклука.

Първите един-два часа минаха бавно. Опитах се да не мисля твърде много за онова, което правех, и да не слушам риданията на Монк. Нещата тръгнаха много по-гладко за мен, веднага щом реших да подхожда към работата си като към социологическо упражнение — да я превърна в нещо като игра.

Вместо да се съсредоточа върху всичките обикновени, отвратителни и опасни неща, с които се сблъсквах (мъртви плъхове и други животни, рекламни материали, изпочупени стъкла, гниеща храна, компактдискове от поредицата „Америка Онлайн“, замърсени чаршафи, използвани самобръсначки, покрити със сополи хартиени кърпички „Клинекс“, пресечено прясно мляко, и т.н.), аз се забавлявах с всички интересни неща, които хората изхвърляха — счупени играчки, видеокасети с порнофилми, винилови грамофонни плочи, любовни писма, списания, изписани със завъртулки парчета хартия, сметки за газ, електричество и вода, чекове, обявени за невалидни, протрити от четене книги с меки корици, пожълтели семейни снимки, визитки, празни шишенца от изписвани с рецепта таблетки, списания, счупени керамични съдове, бебешки дрешки, напукани стъклени топки с изкуствен сняг вътре, картички за рождени дни, служебни папки, завеси за баня — ей такива неща.

Ако откриех чифт необичайни обувки или хавайска риза в крещящо ярки цветове, се опитвах да си представя притежателя им. Прочетох някои от изхвърлените писма, разгледах няколко семейни снимки, и прегледах няколко извлечения от кредитни карти, за да видя какво си купуват другите хора.

От време на време проверявах как е Монк. Той загребваше боклуци с греблото и хленчеше: звучеше като потиснат Дарт Вейдър. В един от тези случаи вдигнах поглед и видях Монк да посяга към голяма синя торба за боклук в купчината над него. Дърпаше я,

опитвайки се да я освободи. Веднага проумях какво ще стане, ако успее.

Изкрещях му да спре: проклетият шлем обаче му пречеше да ме чуе. Тръгнах към него, но бях прекалено закъсняла. Той дръпна торбата, падна на задника си, и върху него се изсипа лавина от боклук, която в миг го затрупа.

Побързах да отида при него и зачоплих с нокти боклука, колкото можех по-бързо. Не се притеснявах, че ще се задуши. Знаех, че разполага със запаси от въздух. Тревожих се да не обезумее.

Ровех неистово, когато към мен се присъединиха половин дузина пожарникари в пълна огнеборска екипировка, които започнаха да извличат толкова боклук, колкото можеха. Хвърлих поглед към най-близкия до мен огнеборец и видях усмихнатото лице на Джо Кокран: на челото му под шлема имаше превръзка.

— Какво правиш тук? — попитах. Никога не съм изпитвала по-голямо облекчение да видя някого.

— Уверявам се, че който и да е убиецът на Спарки, няма да се измъкне — каза Джо. — Останалите момчета са свободни от дежурство пожарникари, които доброволно предложиха да помогнат. Пристигнахме точно когато господин Монк събори боклука върху себе си.

— Предполага се, че трябва да се възстановяваш — казах.

— Това е начинът, по който се възстановявам — рече той.

— Като се екипираш и газиш в боклуци?

— Хей, изборът беше или да правя това, или да свалям котки от дървета, да гоня крадци на дамски чанти, и да правя усилия светът да бъде подходящо демократично място.

— Ти си чудесен — казах. Можех да го целуна направо там, ако устата ми не беше покрита с маска, а ръцете ми не бяха пълни с развалена китайска храна.

— За теб важи същото — каза Джо. — Ти си тази, която стои затънала до бедрата в лепкави, мазни и гадни боклуци, за да отмъстиш за едно куче, което никога не си познавала. Ти си чудесна.

— Помощ! Помощ! — долетя приглушеният глас на Монк изпод боклука само на няколко стъпки от нас. Пожарникарите и аз се събрахме на мястото, и след няколко минути изровихме Монк, който стискаше синята торба за боклук като спасителен пояс.

Джо и още един огнеборец измъкнаха Монк, но той отказа да пусне синята торба.

— Добре ли сте? — попитах, като бършех от шлема му яйца, пиле „чумейн“ и сос за барбекю, за да мога да видя лицето му.

— Не съм добре още откакто пристигнахме тук — каза Монк.

— Балтонът ли е вътре? — попита Джо и посочи към торбата.

— Не — каза Монк.

— Тогава какво ѝ е толкова важното на тази торба?

— Това е моят боклук — каза Монк.

Джо ме погледна. Поклатих глава и мълчаливо изрекох само с устни: Не питай.

Той не го направи, и отново се заловихме за работа.

Монк сложи синята си торба отзад в електрокара, отдъхна си няколко минути, а после, за моя голяма изненада, отново започна да рови заедно с нас в боклука.

През следващите няколко часа Джо и хората му откриха още няколко от сините торби на Монк и грижливо ги сложиха в количката при другата.

Спирях само за да отида до тоалетната. Бях изгубила апетит и не ми се обядваше. Монк се чувстваше по същия начин.

Пожарникарите обаче сигурно бяха свикнали с неприятни задачи като тази, защото за тях не беше проблем да си дадат почивка, за да се нахранят. Те ядяха с наслаждение купения си от заведение за бързо хранене обяд, несмущавани от заобикалящата ги воня на боклук, а след това веднага се хвърлиха отново в гниещите боклуци на града, без това ни най-малко да им попречи на храносмилането.

Джо работеше най-усърдно от всички. Правеше го заради мен, и заради Монк, но най-вече заради Спарки.

Радвах се, че е там. Колкото и щастлива да бях обаче, че съм в компанията на Джо, присъствието му отново събуди онази нервна тръпка в гърдите ми. Опитах се да я пренебрегна и да я отдам просто на страха от започването на една връзка, но знаех, че е нещо повече от това. Опитвах се да пренебрегна това чувство по същия начин, както се опитвах да пренебрегна по-неприятните страни на нашето издирване.

Не действаше. Зачудих се дали така се чувстваше Монк, когато се опитваше да пренебрегне всички неща в даден случай, или в живота, които не си пасваха.

Беше късен следобед, когато Монк се провикна:

— Тук! Тук!

Забързано се приближихме, за да видим какво е намерил.

Той вдигна една салфетка с логото на „Екселсиор“, която стискаше с два пръста и държеше на една ръка разстояние от тялото си.

Това означаваше, че най-сетне сме стигнали до боклука от кофите пред хотела. Всички започнахме да ровим с подновена енергия и надежда.

Изровихме още много неща, за които беше явно, че идват от хотела — сметки, изпочупени съдове, менюта за банкети, купища останки от храна, съсипано спално бельо, тонове от онези мънички бутилчици с алкохол, дори дрехи, — но до пет часа още не бяхме намерили балтон.

Монк реши да прекратим работата за деня, и аз му бях благодарна. Бях уморена и исках да се почистя преди срещата си с Джо. А, и нека си го признаем, тонусът ми бе доста нисък.

Отново благодарихме на огнеборците за помощта. Казах на Джо, че ще се срещна с него вкъщи след няколко часа.

Докато двамата с Монк излизахме, Чад Гримсли слезе от кабинета си и попита дали може да поговори с двама ни.

Качихме се в количката му — същата, в която отзад бяха натоварени торбите с боклука на Монк, — и Гримсли ни откара до другия край на депото. Спря в един ограден с въжета ъгъл на съоръжението, със закована над него табела, която гласеше:

„ДЕВЕТА ЗОНА. ЗАПАЗЕНА САМО ЗА НАЙ-ЧИСТИЯ БОКЛУК“.

Гримсли се обърна към Монк:

— Мисля, че мястото на вашия боклук е тук, сър.

Монк се вгледа продължително в отделената с въжета зона, а после направи нещо невероятно. Свали си ръкавиците и подаде ръка

на Гримсли.

— Благодаря ви — каза Монк.

— Можете да идвате да го наглеждате винаги, когато поискате.

— Гримсли се ръкува с него.

Монк си сложи отново ръкавиците и, с щастлива усмивка на лицето, започна да разтоварва торбите си и да ги слага зад въжетата.

— Това беше наистина много мила постъпка от ваша страна — обърнах се към Гримсли.

Той поклати глава:

— Господин Монк е много специален човек. Имам известна представа с какви демони е трябвало да се пребори, за да прекара деня сред тонове боклук. Това не е без значение, госпожице Тийгър, и изисква признание и уважение.

Гримсли посочи към сините торби в центъра на новосъздадената Девета зона:

— Това е най-малкото, което мога да направя.

Когато Монк се качи отново в колата, видях на лицето му изписано задоволство. Не бяхме открили доказателството, от което имахме нужда за осъждането на Лукас Брийн, но поне донякъде редът беше възстановен.

18.

Г-Н МОНК СИ ОСТАВА ВКЪЩИ

Монк ме остави да взема душ първа, защото предвкусваше с нетърпение дългите часове, които щеше да прекара в банята. Всъщност, той предположи, че може би ще е добре Джули да се уговори с госпожа Тропхамнър да ползва нейната тоалетна, ако се наложи.

Когато Монк влезе да вземе душ, настаних Джули да седне във всекидневната и ѝ дадох подробни инструкции за вечерта. Наредих ѝ да наблюдава внимателно Монк, за да е сигурна, че той няма да преподреди къщата ни, докато ме няма, и да ми се обади, ако нещата излязат от контрол.

— Значи искаш да го бавя — рече тя.

— Аз не бих го определила така — казах. — Моля те да пазиш къщата ни, вещите ни, и правото ни на личен живот.

— С други думи, искаш от мен да изпълнявам ролята на бавачка плюс тази на служител по сигурността.

— Накъде биеш?

— Имам по-приятни занимания, отколкото да бдя над господин Монк цяла вечер, докато ти се забавляваш с огнебореца Джо — каза Джули. — Ако ще бъда бавачка, очаквам да ми се плати. Шест долара на час, плюс разходите.

— Какви разходи?

— Може да изникнат разни неща — каза тя.

— Ако си вършиш работата, не би трябвало да изникне нищо.

— Добре, шест долара на час плюс обещанието, че ще вземеш пилешко от ресторанта за храна за къщи — каза тя. — Освен ако не предпочиташ господин Монк да сготви нещо в нашата кухня, без ти да си тук, за да го надзираваш. Кой знае какво може да открие, преподреди или изхвърли?

В думите ѝ имаше смисъл. Кога Джули бе станала толкова наблюдателна? — зачудих се. И кога се беше научила да води

преговори по този начин? Растеше прекалено бързо.

— Дадено — казах.

Стиснахме си ръцете, за да скрепим сделката, а после я притеглих към себе си и я прегърнах. Когато я пуснах, тя ме погледна, като бърчеше чело.

— Това пък за какво беше? — попита.

— Затова, че растеш — казах. — За това, че си възхитителна. За това, че ме изненадваш. За това, че си такава, каквата си. Нужно ли е да продължавам?

— Не, и така ми се гади.

На вратата се почука. Джули скочи от дивана и я отвори. На прага стоеше Джо Кокран с нов букет цветя.

— Не се налагаше пак да ми носиш цветя — казах.

— Не съм ги донесъл за теб. Те са най-вече за мен, в случай че не съм се изкъпал достатъчно добре след деня, който прекарахме на сметището — каза той усмихнато. — Много са ароматни. Ще имаш ли нещо против да ги нося със себе си през останалата част от вечерта?

— Ще рискувам.

Взех цветята от него и ги сложих във вазата. Казах на Джули да не ме чака будна, докато се върна, целунах я и тръгнахме.

Джо ме заведе на вечеря в „Одифред“ — френско бистро, разположено, съвсем уместно, на едно ниво с историческата сграда „Одифред“ на Маркет Стрийт номер едно долу на крайбрежната ивица. Била построена в края на първото десетилетие на деветнайсети век от някакъв измъчван от носталгия французин, така че сградата притежаваше някои типично парижки архитектурни мотиви — например мансарден покрив, декоративни тухлени бойници и високи, заоблени в горния край прозорци.

Облеклото ми не беше подходящо за изискан ресторант като „Одифред“, но на местата за обществено хранене в Сан Франциско бяха възприели водещата началото си от Ел Ей философия, че можеш да отидеш навсякъде по дънки и спортни обувки, стига да имаш достатъчно самочувствие, за да го направиш.

Е, ако има едно нещо, което да притежавам в изобилие, това е самочувствие. Жалко, че не мога с него да си изплатя ипотеката.

Джо си поръча пържола, добре изпечена, с тънко нарязани пържени картофи и соте от спанак. В менюто беше отбелязано, че

кравата, пожертвала се заради ястието на Джо, била абсолютно вегетарианка и никога не била поемала хормони. Никога преди не бях виждала в менюто да се споменава каква диета е спазвала някаква крава.

Аз си поръчах вратна агнешка пържола, но когато попитах сервитьорката — външно изглеждаше доста дяволита и наперена, — дали агнето е било пълен вегетарианец, тя просто ме изгледа неразбиращо. На лицето ѝ не се появи дори помен от усмивка, когато я попитах какво е обичала да яде рибата, преди в крайна сметка да се озове върху чинията. Джо обаче се забавляваше, а именно това имаше значение.

— Работещите тук се вземат твърде насериозно — каза той. — А храната не е достатъчно добра, за да се държат така високомерно.

— Тогава защо идваш тук?

— Храната е прилична, обстановката е приятна, а на това място имат приятелско отношение към пожарната служба от преди повече от сто години.

— Имаш предвид, че правят парични дарения?

— Нещо още по-хубаво от това — каза Джо. — Правят дарения под формата на пиене.

Той обясни, че сградата „Одифред“ била една от малкото постройки в града, оцелели след опустошителното земетресение през хиляда деветстотин и шеста и последвалите пожари.

— Собственикът на каубойската кръчма, която се намирала тук, предложил на огнеборците по едно буре с уиски на човек, ако спасят сградата от пламъците — каза Джо. — Те го направили, и до днес огнеборците пият тук безплатно.

— Може би сервитьорите се държат така надуте с теб просто защото знаят, че не плащаш за напитките — казах. — Не съм медицинска сестра или нещо от този род, но редно ли е да пиеш алкохол след онова, което ти се е случило снощи?

Джо докосна превръзката:

— Това ли? А, това не е нищо. И по-лоши наранявания съм получавал.

— Наистина ли?

— На гърба си имам доста неприятен белег от изгаряне от един пожар преди две години — каза той. — Не е красива гледка: затова съм

дошъл на вечеря, облечен с риза.

— А пък аз се чудех защо си го направил — казах.

След това той ми разказа как е получил изгарянето.

Да си кажа честно, не си спомням много от подробностите, освен че в историята имаше горящ жилищен блок, рухнало стълбище, и измъкване на ръба. Докато разказваше историята, цялото му лице грейна, и той се оживяваше все повече и повече, а думите се изливаха развълнувано и забързано. Това беше спомен, който той нямаше нищо против да изживее отново, и история, която обичаше да разказва, макар че преживяването го беше оставило белязан за цял живот.

Знам, че това е част от нещата, които се правят по време на първите няколко срещи: Разказвате истории за себе си, които ви представят в наистина добра светлина, или илюстрират аспекти от живота и характера ви, които са важни за вас. Понякога обаче разкривате страни от себе си, които не сте възнамерявали да извадите на показ.

Тази история определено доказваше, че Джо е нежен, храбър и смел, но от нея аз извлякох не това послание. Това, което схванах, беше, че обича огнеборската професия. Не, той обожаваше огнеборската професия. Рисковете не означаваха нищо за него. Случилата се преди години злополука и онази, която стана снощи, бяха опасни преживявания, разминали се на ръба, които той беше готов да изпита отново.

Просто още един ден в службата.

Той обичаше да потушава пожари така, както Мич обичаше да лети с изстребители. Причините, поради които бях привлечена от Джо, не ме изненадваха. Той изглеждаше страхотно, с тяло, което исках да погълна и имаше характер, който ми напомняше за този на Мич.

Но колкото повече говореше, и колкото по-привлечена се чувствах от него, толкова повече се усилваше нервността ми.

Страх от започване на нова връзка ли беше това? Или нещо друго?

Сервираха ни вечерята, и Джо ме попита как съвместявам самотното майчинство с работата за Монк. Мисля, че ме попита, защото искаше да си изяде пържолата, преди да е изстинала, а не можеше едновременно да прави това и да разказва друг анекдот от пожарникарската професия.

Така че сега беше мой ред да разкажа някоя история за себе си, която щеше да покаже каква умна, забавна, любяща, силна и страхотна личност съм. Смътната ми нервност се превърна в съвсем явна и безспорна паника. Каква история можех да разкажа, която да покаже всичко това? Не мисля, че разполагах с такава.

— Не гледам на това като на съвместяване на самотното майчинство, с каквото и да е друго. Джули е на първо място, преди мен, преди всичко. Просто се опитвам да изкарам всеки един ден, без да оплескам нещата твърде много.

— Как стана така, че започна да работиш за Монк?

Добре, тази история си я биваше. За разлика от разказите на Джо за опасните му сблъсъци със смъртта, това не беше нещо, което обичах да разказвам. Много повече ме биваше да разказвам забавни анекдоти за причудливото, обесивно-натрапчиво поведение на господин Монк, макар че винаги се чувствах виновна след това, сякаш злоупотребявах с оказаното ми доверие.

— Някой проникна с взлом в къщата ми късно една нощ. Влязох неочаквано при него и той се опита да ме убие. Вместо това аз го убих. Полицията не можа да разбере защо натрапникът е бил в къщата ми, затова повикаха Монк да им помогне в разследването.

Джо остави вилицата си.

— Убила си човек?

Кимнах.

— Нямах такова намерение. Защищавах се. Все още не мога да повярвам, че го направих. Предполагам, че когато си в подобно положение, инстинктът взема връх. Направих го, за да оцелея. Имах късмет: наблизо случайно имаше ножица. Ако я нямаше, щях да съм мъртва.

Никога не съм смятала, че съм способна на насилие, със сигурност не и да убия някога. Това беше спомен, който се опитвах да избягвам. Той ме плашеше. Ужасяваше ме не толкова самият нападател, схватката, или фактът, че едва не умрях. Кошмарът беше да си представям какво щеше да стане с Джули, ако ме бяха убили.

Какво щеше да й направи? А ако се спасеше, какъв щеше да бъде животът ѝ, след като и двамата ѝ родители бяха загинали от насилствена смърт?

Може би именно този страх ме направи способна да отвърна на нападението така ожесточено, да убия, вместо да бъда убита. Той ми вдъхна ожесточение, което иначе нямаше да проявя.

След това преживяване веднага записах Джули на уроци по таекуондо, въпреки протестите ѝ. Искях да съм сигурна, че ако някога я нападнат, инстинктите ѝ ще надделеят, и че инстинктивната ѝ реакция ще бъде да изрита нападателя в задника.

Разбирах, че Джо иска да научи още подробности за убийството, но беше достатъчно учтив и досетлив да не пита. Затова не го спомена.

— Защо беше влязъл натрапникът в къщата ти?

— Господин Монк откри, че целта му е било едно камъче в аквариума със златни рибки на дъщеря ми — казах. — Камък от луната.

— От истинската луна ли? — поиска да уточни Джо.

— Да, от нея — казах. — Това е дълга история.

— Ти си пълна с дълги истории. — Той се пресегна през масата и хвана ръката ми. — Бих искал да ги чуя всичките.

Ръката му беше голяма, топла и силна, и аз не можех да не си представя какво ли ще е усещането, ако тя се притисне до бузата ми, до гърба ми, или до краката ми.

Изпитах физическа болка, осъзнавайки колко много и дълги месеци са минали, откакто за последен път бях прекарала известно време с мъж, ако разбирате какво искам да кажа. И все пак, нервността, която изпитвах, беше дори по-силна от желанието ми.

Аз съм нормална жена, здрава и все още сравнително млада, и не изпитвам срам или смущение относно нуждите си, така че причината не беше в това. Не беше и в перспективата да въведа друг мъж в живота си. След Мич беше имало други мъже, а тогава не бях изпитвала същата нервност. Причината не беше и в някакви задръжки от рода на това, какъв човек е Джо или как ще го приеме Джули.

Нервността обаче си беше там, и не си отиваше.

Напевният звън на клетъчния ми телефон ме спаси от необходимостта да разказвам на Джо нова история. Неохотно и смутено махнах ръката си от неговата, за да отговоря на обаждането.

Бях сигурна, че се обажда Джули, и че Монк е направил нещо ужасно, като например да пренареди чекмеджетата в спалнята ми.

Потръпнах при мисълта на какво можеше да се натъкне той — а също и Джули, като стана въпрос.

Но не се обаждаше Джули, и тайните на спалнята ми бяха в безопасност. Обаждаше се капитан Стотълмейър.

— С Монк ли си? — попита той.

— В момента не — казах. — Защо?

— Имам едно убийство, и бих искал да разбера какво мисли Монк по въпроса. Можеш ли да го докараш тук?

Не беше необичайно за Стотълмейър да иска помощта на Монк при някое особено трудно за разгадаване убийство. Монк редовно даваше съвети на Полицейското управление на Сан Франциско, и му плащаха за всеки отделен случай, макар никой да не ми беше казал точно какво беше заплащането.

Стотълмейър ме упъти как да стигна до местопрестъплението. Не беше далече от ресторанта, но трябваше първо да отида вкъщи и да взема Монк.

— Ще бъдем там след час — казах, и рязко затворих капачето на телефона. — Съжалявам, Джо, но трябва да тръгваме. Станало е убийство, и полицията иска помощ от Монк.

— Не може ли да почака до десерта?

— Мисли за това обаждане като за пожарната ми аларма — казах.

— Ясно — рече той и махна на сервитьорката да донесе сметката.

На път за вкъщи обясних работните си взаимоотношения с Монк на Джо, който не разбра точно как си изкарвам прехраната. Казах му, че работата ми е най-вече да помагам на Монк да се справи с всекидневните изисквания на живота и да улеснявам контактите му с други хора, за да може той да се съсредоточи върху разкриването на убийства. А също и че непрекъснато му давам мокри кърпички и го предпазвам от обезводняване с помощта на „Сиера Спрингс“ — единствената вода, която пиеше.

— Не знам как го правиш — каза Джо, докато ме изпращаше до вратата на жилището.

— През повечето дни и аз не знам.

Той ме целуна — истинска, дълбока, страстна целувка, от която ми се подкосиха краката. И аз веднага му отвърнах. Целувката продължи само около минута, но когато се откопчихме един от друг, сърцето ми биеше лудо, сякаш току-що бях пробягала километър. Това беше целувка, която обещаваще още толкова много неща, родена от неотложността на принудителната ни раздяла. За мен в нея се съдържаше и меланхолична нотка. По някаква причина тя ми се струваше като прощална целувка, макар че на другата сутрин щяхме да се видим на сметището.

Но нямах време да подреждам чувствата си. Твърде много бързах. Заудрях по вратата на банята, за да измъкна Монк изпод душа. Казах му, че Стотълмейър незабавно се нуждае от него на мястото на някакво престъпление. След това се обадох на госпожа Тропхамнър, която се съгласи да дойде и да гледа Джули.

— Все още очаквам да ми се плати за часовете, през които работих — каза Джули.

— Но господин Монк изобщо не е излизал изпод душа — казах. — Не се е наложило да правиш нищо.

— Това не е мой проблем — каза тя и сви рамене.

Бръкнах в портмонето си и й дадох една двайсетачка, защото нямах никакви десетачки или дребни банкноти — само онова, което банкоматът изплю при последното ми ходене.

— Ето. Пиши ги в сметката, като правиш баланса за следващия път.

Монк излезе от банята, идеално сресан и облечен в нови чисти дрехи, все едно започваше нов ден. Зад него банята изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана. Той се размърда неспокойно в дрехите си.

— Какво има? — попитах.

— Все още се чувствам мръсен — каза той.

— Сигурна съм, че това усещане ще премине.

— И аз — рече Монк. — След няколко години.

— Години ли?

— Не повече от двайсет — рече той. — Или трийсет. Но разсъждавам консервативно.

Изчислих, че това се равнява грубо на по една година за всеки тон боклук, който трябваше да преровим.

Монк забеляза цветята във вазата.

— Кой ги донесе?

— Джо. Всъщност ги донесе за себе си. Боеше се, че може би още мирише от сметището — казах. — Може би ще ви харесат.

Монк се наведе и подуши цветята, после се изпъна като струна и започна да разкършва врата си, за да освободи онзи шип, предизвикан от факт, който го смущава.

Канех се да го попитам какво в цветята го е притеснило, когато госпожа Тропхамнър пристигна и забърза към телевизора.

— Извинете ме, по двайсет и четвърти канал започва *Убийство*, *написа тя* — каза тя. — Не искам да изпусна убийството.

— Няма проблем — каза Монк, отправяйки се към вратата. — Ние самите сме малко позакъснели за едно убийство.

19.

Г-Н МОНК И КЪРПИЧКИТЕ „УЕТ УАНС“

Капитан Стотълмейър ни чакаше на Харисън Стрийт, където Магистрала № 80 се вливаше в центъра на града сред плетеница от входи и надлези. Воят на студения вятър и ревът на уличното движение отгоре създаваха силен, пронизителен шум. Звучеше, сякаш самата земя надаваше писъци от болка.

Магистралата минаваше през обрасъл с плевели участък, обграден от разядена ветроупорна ограда, късчета от която вече бяха почнали да се отлепват. Стотълмейър стоеше пред една от пролуките, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на палтото, и с вдигната яка, за да се предпази от острия вятър. Зад него съдебни техници в сини якета от плътна материя се движеха бавно из участъка в търсене на улики.

Участъкът беше осеян с изхвърлени дивани, зацапани дюшеци и груби конструкции от дървени изрезки, листове от гофриран метал и картонени кутии, издигнати върху дървени поставки за носене. Пред някои от импровизираните навеси, подобно на коли в алеи за паркиране, бяха паркирани пазарски колички, преливащи от торби за боклук.

— Съжалявам, че те мъкна тук, Монк — каза Стотълмейър.

— Къде са всички хора? — попита Монк.

— Какви хора? — попита Стотълмейър.

— Онези, които живеят тук. — Монк посочи към квартала от импровизирани домове.

— Разбягали се като подплашени плъхове, след като някой открил трупа — каза Стотълмейър. — Двама офицери с патрулна кола случайно минавали наблизко, когато станало масовото бягство. Това предизвикало любопитството им, затова проучили въпроса. Добре, че офицерите са били наблизко, иначе можеше да минат седмици, преди да открием тялото — ако изобщо го откриехме.

— Защо така?

— Не идваме често тук — рече Стотълмейър. — А дори и да идвахме, тялото е донякъде скрито.

Капитанът ни даде знак да минем през дупката в оградата, докато той държеше отворен края ѝ. Монк се поколеба за миг, после се обърна към мен:

— Ще ми трябва костюмът — каза.

— Какъв костюм? — попитах.

— Онзи, който носех днес — каза Монк. — Имам нужда от него.

— Върнахме работния костюм на път за вкъщи — казах. — Вие настояхте да бъде изгорен.

— Знам — каза Монк. — Нуждая се от нов.

— Магазинът е затворен — обясних.

— Няма проблем — рече Монк. — Можем да почакаме.

— Затворен е за постоянно, поне за вас — казах. — Собственикът беше съвсем ясен по този въпрос.

— Ще остана в колата, а ти ще влезеш.

Стотълмейър изпъшка:

— Монк, късно е. Работил съм шестнайсет часа. Това е третото ми убийство за днес. Гладен съм, студено ми е, и просто искам да се прибера у дома.

— Чудесно — каза Монк. — Ще се срещнем отново тук на сутринта.

Той понечи да си тръгне, но Стотълмейър го сграбчи за рамото:

— Това, което искам да кажа, е че можеш да прескочиш оградата сам, или аз мога да те хвърля. Ти избираш.

— Бих предпочел трети вариант.

— Няма трети вариант.

— А какво ще кажете за четвърти? Защото три във всеки случай не е много подходящо число.

— А какво ще кажеш да те хвърля вътре ей сега?

— Това е трети вариант, а преди казахте, че съществуват само два — рече Монк. — Как можем да водим разумен разговор, ако сте толкова непослователен?

Стотълмейър пристъпи заплашително към Монк.

— Добре, добре — каза Монк и махна на Стотълмейър да се отдръпне. — Дайте ми една минута.

Монк погледна дупката, погледна участъка, после погледна мен. След това отново погледна всичко.

— Имаш пет секунди — изрече Стотълмейър с тон, който издаваше решимостта му да прибегне към насилие.

Монк протегна ръка към мен и щракна с пръсти:

— Мокри кърпички.

Дадох му четири. Той използва две, за да изтрие от ръцете си местата от ветроупорната ограда, които смяташе да докосне, докато се прехвърля през нея. С другите предпази пръстите си, докато докосваше онези части от оградата, които току-що беше почистил.

Монк си пое дълбоко въздух и прекрачи през оградата, после незабавно отскочи от нещо на земята и нададе писък.

— Какво? — попитах.

— Капачка от бутилка.

Изрече го задъхано, сякаш едва не беше настъпил противопехотна мина.

Прекатерих се през пролуката и Стотълмейър ме последва, хвърляйки гневен поглед към Монк.

— Насам — каза капитанът и ни поведе през участъка към магистралата.

Монк отново изкрещя. Погледнах го.

— Обвивка от бонбон — рече той.

— Прекарахте деня сред трийсет тона боклук, а сега пощурявате заради някаква си обвивка от бонбон?

— Не съм защитен — каза Монк. — А тази обвивка от бонбон е наистина много голяма.

Обърнах му гръб и закрачих решително през плевелите.

Монк пристъпваше предпазливо през участъка, все едно играеше на дама върху горещи въглени.

Не знам от какво се пазеше, и всъщност не ме беше грижа. Можеше да са кучешки испражнения или глухарчета: за него и двете са еднакво отвратителни.

Ако думите ми са прозвучали раздразнено, то е защото наистина бях раздразнена. Достатъчно неприятно беше, че бях грубо откъсната от една съвършена любовна среща, за да тръгна през някакъв вонящ на пикня бивак на бездомници, та да видя някакъв отвратителен труп. Но

на всичкото отгоре да ми се налага и да се справям с откачените притеснения на Монк — това вече наистина ми идваше в повече.

Но ако бях наистина честна със себе си в тази студена, ветровита нощ, щях да знам, че това, което ме тормози, не е мястото, убийството или Монк: измъчваше ме чувството, което бях изпитала, когато бях целунала Джо, и мисълта какво означаваше то.

Стотълмейър ни изведе нагоре по насипа и по една утъпкана пътека под магистралата до паянтов навес, притиснат към земята и основата на надлеза. От входа на навеса стърчаха два обути в гумени обувки крака, завързани един за друг с гумена лента. Напомни ми за Злата вещица, след като Дороти събори къщата върху нея в „Оз“.

— Жертвата е там вътре — каза Стотълмейър.

— Да, виждам — рече Монк.

— Няма ли да влезеш?

— Не и докато не пристигне костюмът ми.

— Защо просто не носиш проклетия костюм през цялото време?
— попита Стотълмейър. — Така никога вече няма да ти се наложи да се тревожиш за дишането, или да докосваш каквото и да било.

— Би било неловко — каза Монк. — От социална гледна точка.

— От социална гледна точка — казах.

— Не обичам да привличам вниманието върху себе си — каза Монк. — Едно от големите ми предимства като детектив е естественото ми умение да се впускам гладко и незабелязано в почти всяка социална ситуация.

— Но само си помисли колко много пари ще спестиш от мокри кърпички — каза Стотълмейър.

Монк извади верижката с ключовете си и насочи миниатюрното си фенерче към навеса. Мъничкият лъч светлина разкри мъж, който лежеше по гръб вътре. Беше облечен с поне шест ризи и имаше рошава брада. Като изключим това, беше неразпознаваем. Главата му беше премазана с тухла — вероятно с онази, окървавената, оставена до тялото.

Извърнах се.

Преди да се запозная с Монк, бях успяла да премина през живота си, без някога изобщо да видя мъртво тяло, без да виждам хора, които са били застреляни намушкани, удушени, пребити, отровени, разчленени прегазени или с размазани с тухла глави. Сега виждах по

две-три жертви на убийство всяка седмица. Чудех се кога, и дали, най-после щях да свикна с това, и дали щях да съм по-добър човек, ако никога не свикнех.

— Приятел ли ти е? — обърна се Стотълмейър към Монк.

— *Прилича* ли на мой приятел? Вие не присъствахте ли на обсъждането за предпазния костюм?

— Никога няма да го забравя — каза Стотълмейър. — И все пак, помислих си, че може да го познаваш. Затова те повиках да дойдеш тук.

— Днес съм се къпал повече, отколкото той през последните десет години — каза Монк. — Какво ви накара да мислите, че е възможно да се познаваме?

Стотълмейър посочи към рѣба на насипа. Монк надникна над него и видя няколко дузини запечатани пакетчета с кърпички „Ует Уанс“, пръснати сред плевелите.

— Ти си единственият ми познат, който носи толкова много кърпички „Ует Уанс“.

Монк ме погледна и двамата едновременно осъзнахме едно и също нещо. Усетих мразовита трѣпка, която нямаше нищо общо със студения вятър.

— Наистина го познавате — каза Стотълмейър, прочитайки истината по лицата ни.

— Видяхме го да проси на улицата близо до „Екселсиор“ — казах. — Искаше пари. Господин Монк му даде мокри кърпички.

— Врѣзва се — каза Стотълмейър.

— Не е лесно да го разпознае човек — казах. — Сега не изглежда същият, с това окървавено лице, и...

Не можах да продължа. Стотълмейър кимна:

— Разбирам. Всичко е наред.

— Не само по тази причина не го разпознахме — каза Монк.

Той се обърна отново към навеса и се наведе на входа, като остави лѣча на фенерчето си да обходи тялото и вътрешността на навеса. Кихна.

Монк седна, сви рамене назад, и когато отново ни погледна, в сълзящите му очи проблясваше възбуда.

— Знам кой го е убил — каза той и кихна.

— Наистина ли? — Стотълмейър беше удивен. — Кой?

— Лукас Брийн.

— Брийн? — Стотълмейър въздъхна уморено. — Хайде, Монк, сигурен ли си в това? Ти го изкара убиец на стари дами, кучета и скитници. Какъв е той, някакъв сериен убиец ли?

Монк поклати глава и подсмръкна.

— Той е просто човек, който иска да му се размине присъда за убийство. Тъжното е, че за да постигне това, трябва да продължи да убива.

— Защо мислиш, че Брийн е направил това? — попита Стотълмейър.

— Погледнете се, капитане. Вие сте си закопчали якето плътно догоре. — Монк се обърна и освети мъртвеца с фенерчето си. — Но той не носи яке.

— Може би няма такава — каза Стотълмейър.

— Беше с върхна дреха, когато го видяхме по-рано — каза Монк. — С голям, мръсен, опърпан балтон. Само че не е бил мръсен и опърпан. Бил е изцапан със сажди и обгорял. А ние не обърнахме внимание. Само да знаехме тогава какво търсим, и какво гледаме, можехме да разрешим случая още там и вероятно да спасим живота на този човек.

Зачудих се дали в този момент Монк се чувства толкова виновен и глупав, колкото се чувствах аз.

— Лукас Брийн го е убил заради балтона и е изхвърлил мокрите кърпички, които са били в джобовете. — Монк отново кихна. — Което просто идва да покаже пълното незначитане на Брийн към човешкия живот.

Не бях сигурна какво имаше предвид Монк. Кое беше деянието, разкриващо абсолютната безчовечност на Брийн — това, че беше убил човек, за да си вземе палтото, или това, че беше изхвърлил почистващите кърпички? Не посмях да попитам.

Стотълмейър посочи към трупа.

— Искаш да ми кажеш, че този тип е бил облечен с балтона на Лукас Брийн?

Монк кимна и си издуха носа.

— Сигурно е ровил в контейнера през нощта на убийството. Желаел е смъртта си и желанието му се е сбъднало.

— Не ровенето в контейнера е това, което го е убило — каза Стотълмейър.

Монк извади от джоба си херметична найлонова торбичка и натъпка кърпичката „Клинекс“ в нея.

— Ако причинителят на смъртта му не е бил балтонът, в такъв е щяла да се превърне прихваната от ровенето в контейнера разяждаща плътта болест и ужасна, удавена в лиги смърт.

— Причинителят на смъртта му? — каза Стотълмейър.

— Ужасна, удавена в лиги смърт? — каза аз.

— Да благодарим на Бога за кърпичките „Ует Уанс“ — каза Монк.

— Откъде, по дяволите, Брийн е знаел, че балтонът му е у този тип? — попита Стотълмейър.

Знаех отговора на този въпрос, и това не ме караше да се чувствам умна. Тъкмо обратното.

— Когато говорехме с Брийн във фоайето на сградата, където е офисът му, онзи тип мина покрай нас с пазарската си количка. Брийн го видя.

— Брийн сигурно е напълнил гащите от страх — каза Стотълмейър. — Той седи там, докато някакъв детектив от отдел „Убийства“ и вие двамата го обвинявате в убийство, и минава някакъв тип, облечен в единственото доказателство, което може да му навлече смъртна присъда. Вероятно оттогава Брийн е търсил като луд този тип.

— Да — казах. — А ние цял ден газихме из боклука на Сан Франциско за нищо.

Стотълмейър вдигна поглед към нощното небе.

— Някой там горе се присмива хубаво на всички ни.

— Медицинският експерт беше ли тук? — попита Монк.

— Тръгна си точно преди да пристигнете.

— Каза ли от колко време е мъртъв този човек?

Капитанът кимна:

— От около два часа.

— Може би все още има време — каза Монк.

— За какво? — попитах.

— Да попречим на Брийн да се измъкне, след като е извършил три убийства — каза Монк.

20.

Г-Н МОНК СИ ИГРАЕ НА КОТКА И МИШКА

Бей Бридж, който свързва Оукланд със Сан Франциско, всъщност се състои от два моста — един, който отива до остров Йерба Буена, и втори, който излиза от него, в зависимост от това, от коя страна на острова идвате. Двата моста са свързани чрез тунел, който прорязва средата на острова.

До остров Йерба Буена се намира Островът на съкровищата — равна, изкуствено изградена ивица суша, която била създадена, за да подслони Международната изложба „Голдън Гейт“ през 1939-а, и която правителството на Съединените щати присвоило по време на Втората световна война за морска база.

Островът на съкровищата получил името си от златните пясъчинки, открити в почвата по делтата на река Сакраменто. Почвата била стоварена в залива, за да се образува островът. Ако питате мен обаче, *истинският* Остров на съкровищата се намира на отсрещния край на залива, северно от Сан Франциско в Марин Каунти.

Остров Белведере е около километър и половина дълъг и близо километър широк анклав на супербогатите, които гледат отвисоко към Сан Франциско, залива и моста Голдън Гейт от прозорците и терасите на струващите милиони долари, гледащи към залива домове. В почвата може и да няма златни пясъчинки, но една шепа пръст на Белведере струва повече от декар земя на което и да е друго място в Калифорния.

Така че, ако зависеше от мен, и ако искаха да запазят точността в назоваването на островите, щяха да отнемат името „Остров на съкровищата“ от онази купчина пръст от Сакраменто, стоварена наред залива, и вместо това да го дадат на Белведере.

Разбира се, Лукас Брийн живееше именно на Белведере, защото никое друго място просто нямаше такава престижност. Той и съпругата му обитаваха разточително обзаведено и огромно имение в тоскански

стил със собствено пристанище за платноходката им. (Не че имам нещо против богатството: произхождам от заможено семейство, макар да не разполагам с кой знае колко собствени пари. Това, което не мога да понасям, е надменното държание и демонстрирането на превъзходство сред богатите.)

За да стигнем до къщата на Брийн, трябваше да тръгнем по онази част на Голдън Гейт, от която се излизаше от града, да прекосим с кола Саусалито, след това да минем по висок път през мочурливи места, за да стигнем до острова, и с криволичене да си проправяме път по гъсто обрасъл с дървета хълм. Дори с включена сирена и проблясащи светлини, ни трябваша цели четирийсет минути, за да стигнем дотам. Стотълмейър обаче изключи всичко, докато пресичахме високия път. Не искаше да хвърли в паника жителите.

Портата към имота на Брийн беше широко отворена. Почти изпитахме усещането, че той ни очаква, а това не можеше да е на добре.

Имението на Брийн се намираше в края на кръгла алея за коли, построено на стръмнина, от която се разкриваха зашеметяващи гледки към Ангелския остров, Полуострова на акулата, панорамата на Сан Франциско и Голдън Гейт — когато небето не беше непрогледно черно и мъгливо, както беше при пристигането ни.

Спряхме зад сребриста спортна „Бентли Континентал“ на Брийн и излязохме. Стотълмейър спря и сложи ръка върху лъскавия гюрук на бентлитото.

— Още е топла — каза той и погали колата, сякаш беше женско бедро. — Как мислиш, че бих изглеждал в една от тези, Монк?

— Като човек, седнал в кола.

— Това не е просто някаква си кола, Монк. Това е „Бентли“.

— На мен ми прилича на кола — каза Монк. — Какво друго може да прави?

Монк беше абсолютно сериозен.

— Няма значение — каза Стотълмейър и измарширува до входната врата. Облегна се на звънеца и вдигна значката си към малката охранителна камера, закрепена над вратата, макар че Брийн вероятно беше разбрал за присъствието ни още от момента, в който влязохме.

След минута-две Лукас Брийн отвори вратата. Очите му бяха зачервени, носът му течеше, и беше с халат за баня, наметнат върху грейка. Имаше нещастен вид. Хубаво, помислих си. Колкото по-нещастен вид има, толкова по-добре.

— Какво правите тук, по дяволите? Тъкмо се приготвих да си лягам — каза Брийн. — Не сте ли чували за телефон?

— Нямам навика да се обаждам на убийци, за да се уговарям с тях — каза Стотълмейър.

— Капитане, имам ужасна простуда, жена ми отсъства, и единственото, което искам, е да си легна да спя — каза Брийн. — Ще направим това някой друг път.

Брийн понечи да затвори вратата, но Стотълмейър я блъсна да се отвори и нахълта вътре.

— Ще го направим сега.

— Ще съжалявате за това — каза Брийн. Запушеният нос и сълзящите очи го правеха да изглежда — и да звучи — като капризно дете.

— За мен няма проблем — каза Стотълмейър. — Ако нямах за какво да съжалявам, нямаше да имам за какво да мисля и нямаше да разполагам с оправдание, за да пия.

Последвахме капитана, подминахме Брийн и влязохме в двуетажната ротонда, увенчана с купол от цветно стъкло. Монк покри носа си и се отдръпна на достатъчно разстояние от Брийн, макар че също подсмърчаше.

Ротондата гледаше към всекидневна, в която най-забележителното нещо бяха двойните, високи от пода до тавана, остъклени врати и големите прозорци, които обграждаха забележителен изглед към хоризонта на Сан Франциско, с проблясващите в мъглата светлини на града. Вляво от нас, точно до голямо стълбище, имаше кабинет с покрити с книги стени, където в масивна каменна камина бумтеше огън.

— Мисля, че ви беше казано да престанете да ме тормозите — каза Брийн и си избърса носа с кърпичка.

— Отивам там, където ме водят доказателствата — каза Стотълмейър.

— Много скоро ще тръгнете по интервюта за работа — каза Брийн. — Какво е толкова важно, че да си струва да захвърлите

полицейската си значка?

— Снощи е бил убит един бездомник — каза Стотълмейър.

— Жалко. Какво очаквате да направя аз по въпроса?

— Да си признаете — каза Монк.

— Кажете ми, господин Монк, за всяко убийство, станало в Сан Франциско ли ще ме обвинявате?

— Той беше облечен с вашия балтон. — Монк кихна и протегна ръка към мен за книжна кърпичка. Дадох му няколко.

— Казах ви по-рано: жена ми дарява старите ми дрехи на „Гудуил“. — Брийн лениво влезе в кабинета и седна в едно кожено кресло срещу огъня. На масичката за кафе имаше чаша за бренди. Не бяха нужни кой знае какви детективски умения, за да се разбере, че сигурно беше седял там, когато ние се появихме на вратата на дома му.

— Боже, изглежда, че напоследък всички, които срещаме, купуват вашите дрехи в „Гудуил“ — каза Стотълмейър.

— Малцина щастливци — каза той.

— Онзи бездомник не ми изглеждаше много щастлив — казах. — Някой е размазал лицето му с тухла.

— Балтонът, за който говорим, не е бил дарение за „Гудуил“. — Монк се изсекна, а след това метна хартиената кърпичка в огъня. — Това е бил ушитият по поръчка балтон, с който сте били облечен на благотворителното събиране за спасяване на залива, но не сте носели, когато сте си тръгнали.

Монк коленичи пред огъня и загледа как гори хартиената кърпичка.

— Това е същата връхна дреха, с която сте били облечен, когато сте отишъл да удушите Естер Стовал и да подпалите къщата ѝ — каза Стотълмейър. — Онази, която сте забравили. Онази, заради която се е наложило да се маскирате като пожарникар, за да си я приберете. Онази, която по-късно сте захвърлили в един контейнер за смет пред хотел „Екселсиор“, където и я е намерил мъжът, когото сте убил.

— Фантазирате си — обърна се Брийн към Стотълмейър и посочи към Монк, който още се взираше в пламъците. — По-луд сте и от него.

— Изгорили сте го — каза Монк.

— Какво съм изгорил? — попита Брийн.

— Балтонът. — Монк посочи в огнището. — Виждам едно от копчетата.

Двамата със Стотълмейър коленичихме до него и погледнахме в огъня. Наистина, сред въглените проблясваше месингово копче с инициалите на Брийн отгоре.

Капитанът се изправи и сведе поглед към Брийн.

— Често ли използвате дрехите си като подпалки?

— Разбира се, че не. — Брийн отпи от брендите си, а после вдигна чашата към огъня, разглеждайки кехлибарената течност на светлината от пламъците. — Копчето сигурно е отхвъркнало от ръкава на жилетката ми, докато съм слагал дървата в камината.

— Бих искал да видя тази жилетка — каза Стотълмейър.

— А аз бих искал да видя заповедта ви за обиск — каза Брийн.

Стотълмейър стоеше там, пламнал от гняв. Беше хванат натясно и го знаеше. Всички го знаехме. Брийн се усмихна самодоволно. Сигурно дори и когато си чистеше зъбите с конец, пак го правеше самодоволно.

— Жалко, че невинаги получаваме каквото искаме макар че, да си кажа честно, аз обикновено го получавам. — Брийн наклони чашата си с бренди към Стотълмейър. — Вие, от друга страна, определено ми приличате на човек, на когото това рядко се случва. Не мога да си представя какво е усещането.

— Аз пък не мога да си представя какво е усещането да си в затвора и да очакваш изпълнението на смъртната си присъда — каза Стотълмейър. — Много скоро вие ще можете да ми кажете.

Монк отново кихна. Подадох му нова книжна кърпичка.

— И как смятате да ме пратите там, капитане? — попита Брийн. — Да кажем, просто заради спора, че наистина съм виновен във всичко, в което ме обвинихте. Ако това е вярно, в такъв случай единственото доказателство, от което имахте нужда, току-що беше изпепелено, заедно с всяка надежда да повдигнете обвинение срещу мен.

Брийн отново отпи от брендите си и подсмръкна: бихте си помислили, че това е подкопало донякъде заплашителното му поведение и самодоволството му, но не беше така. Толкова силна беше увереността му, че ни е победил.

И двамата със Стотълмейър погледнахме към Монк. С това му давахме знак да разкрие блестящото умозаключение, което щеше да унищожи кучия син и да докаже, че е виновен за убийство.

Монк се намръщи, присви очи и кихна.

Стотълмейър ни откара обратно до колата ми. Никой не обелваше и дума. Монк дори не подсмърчаше. Всъщност не беше останало нищо за казване. Лукас Брийн беше прав. Беше спечелил. Щяха да му се разминат безнаказано три убийства.

Очевидно тази мисъл тормозеше всички ни: мисля обаче, че онова, което всъщност измъчваше Стотълмейър и Монк, беше нещо повече от това, колко несправедливо е, че един виновен човек се разхожда на свобода. Беше нещо по-дълбоко и по-лично от това.

От години отношенията им се основаваха на една простичка истина: Монк беше блестящ детектив, а Стотълмейър беше добър. Това не е обида към Стотълмейър. Той стана капитан благодарение на упоритата си работа, отдадеността си и уменията, които показваше в работата си. Разкриваше повечето убийства, които разследваше, и процентът на издадени присъди сред заловените от него престъпници беше толкова висок, че всяко ченге, в който и да е друг град би се гордяло с него.

Но той не беше кое да е ченге, в който и да е друг град. Той беше в Сан Франциско, територията на Ейдриън Монк. За всеки детектив би било трудно да се мери с гения на Монк при разкриването на престъпления. За Стотълмейър беше още по-тежко. Той беше също и бивш партньор на Монк. Неговата кариера беше свързана по един сложен начин с тази на Монк. Нямахше значение, че обесивно-натрапчивото разстройство на Монк му беше струвало отнемането на полицейската значка. Капитанът и Монк щяха винаги да бъдат партньори в собствените си очи и в очите на Полицейското управление на Сан Франциско.

Независимо с колко голямо презрение се беше отнасял към удивителните наблюдателни и мисловни умения на Монк, въпреки всичко Стотълмейър беше започнал да разчита на тях — и това не беше честно, ако питате мен. Същото се отнасяше и за управлението като цяло. Това беше причината, поради които търпяха всички

значителните странности на Монк. Мисля, че до известна степен Монк беше наясно с това.

Когато някое убийство се окажеше твърде трудно за разрешаване, винаги можеха да повикат Монк. С изключение на един-единствен случай — убийството на съпругата му — той винаги залавяше убиеца.

Досега.

Онова, което влошаваше още повече факта, че беше загубил от Брийн, за Монк беше фактът, че това дори не беше случай, в който Стотълмейър му бе поискал помощ. Той беше човекът, който въввече Стотълмейър в този случай. И сега заради него службата на Стотълмейър също бе заложена на карта.

Но и нещо повече — един от залозите беше и бъдещето на Монк като полицейски консултант. Ако на Монк вече не можеше да се разчита за разкриването на всяко престъпление, каква причина имаше полицията, или Стотълмейър, да се обръща повече към него? Каква мотивация щяха да имат, за да търпят дразнещите му странности?

Погрешно бе от страна на Стотълмейър да очаква Монк никога да не се проваля, винаги да създава някакво чудотворно умозаключение точно в подходящия момент. Но тъй като Монк го беше правил толкова много пъти преди, онова, което спрямо всеки друг би било нереалистично очакване, тук се бе превърнало в основа на професионалните им отношения.

Тази вечер Стотълмейър бе заложил на това и бе загубил. А ако Стотълмейър бъдеше понижен в службата или уволнен заради провала на Монк, с кариерата на Монк като консултант към Полицейското управление на Сан Франциско също беше на практика свършено.

А, може би, това важеше и за тяхното приятелство. Защото, ако нямаха загадки за разкриване, какво друго имаше, което да ги свързва? Какво общо имаха?

Може би се задълбочавах прекалено много в анализирането на ситуацията, но докато карахме през мрака и мъглата, именно това чувах в неловката, тежка тишина, и виждах в сериозните им лица.

Когато двамата с Монк се върнахме в къщата ми, намерихме госпожа Тропхамнър заспала на дивана и шумно хъркаща. Изкуствените ѝ зъби бяха потопени в чаша с вода на масичката за кафе. По телевизията вървеше *Хавай Пет-О*. Джак Лорд в колосания

си син костюм гледаше гневно към Рос Мартин, който изглеждаше нелепо с боядисано лице, играейки ролята на местен хавайски престъпен бос.

Монк коленичи до чашата с вода и се загледа в изкуствените зъби на госпожа Тропхамнър, сякаш бяха потопен във формалдехид лабораторен екземпляр.

Изключих телевизора и госпожа Тропхамнър се събуди, с изхъркване, стряскайки Монк, който изгуби равновесие и падна в седнало положение на пода.

Госпожа Тропхамнър, стресната и смутена, веднага посегна за изкуствените си заби и преобърна чашата, изсипвайки всичко право в скута на Монк.

Монк изскимтя и светкавично отскочи назад: ченето ѝ почиваше върху подгизналия му чатал.

Госпожа Тропхамнър посегна надолу да си вземе ченето и без да иска, се катурна върху Монк, който започна да се гърчи и да вика за помощ под нея, тъй като не искаше да я докосва със собствените си ръце.

Джули дотича по пижама и със сънен поглед от стаята си.

— Какво става?

— Госпожа Тропхамнър изсипа зъбите си в скута на господин Монк — казах. — Помогни ми.

Двете с Джули повдигнахме госпожа Тропхамнър. Тя гневно дръпна зъбите си от скута на Монк, намести ги в устата си и сърдито измарширува от къщата, без дори да каже „Лека нощ“. Дори не успях да ѝ платя.

Монк продължаваше да лежи по гръб на пода, вперил поглед в тавана. Не помръдваше. Не мигаше. Страхувах се, че е изпаднал в ступор. Наведох се към него.

— Господин Монк? Добре ли сте?

Той не каза нищо. Погледнах през рамо към Джули.

— Донеси ми бутилка „Сиера Спрингс“ от хладилника.

Тя кимна и изтича да я донесе.

— Моля ви, господин Монк. Отговорете ми.

Той примигна и прошепна дрезгаво:

— Този ден беше кошмарен.

— Да, така е.

— Не, искам да кажа, наистина — рече Монк. — Градското сметище. Лагерът на бездомниците. Изкуствените зъби в скута ми. Всичко това не се е случило наистина, нали?

Джули се върна с бутилката. Отворих бутилката и я подадох на Монк.

— Боя се, че да, господин Монк.

Той се изправи до седнало положение, пое бутилката от мен и загълта жадно, сякаш беше пълна с уиски.

Монк метна празната бутилка през рамо.

— И няма да се свърши дотук. — Той погледна Джули. — По-добре да си лягаш, миличка. Положението ще стане доста ужасно.

21.

Г-Н МОНК И МАРМАДЮК

Монк изпи още две бутилки „Сиера Спрингс“ и отнесе други четири със себе си в леглото, като затръшна вратата след себе си.

На сутринта го намерих заспал по очи и напълно облечен върху леглото. Подът беше осеян с празни бутилки от вода. Тихо събрах празните пластмасови бутилки и излязох от стаята, без да го събудя.

Тази сутрин беше мой ред да откарам Джули и приятелките ѝ до училище, и трябва да призная, че се тревожех как ще оставя Монк сам. Не се безпокоях, че може да му хрумнат мисли за самоубийство или някаква друга подобна ужасия — и въпреки това наистина се боях от онова, което можеше да направи в къщата ми, ако бъдеше оставен без надзор. Дали при завръщането си нямаше да намеря дрешниците си препоредени и дрехите си — сортирани по размер, форма и цвят?

Позачудих се дали да не го събудя и да го взема с мен, когато тръгна да карам Джули на училище, но като си го представих натикан в джип, пълен с шумни момичета в пубертета, размислих. Вчерашният ден беше достатъчно кошмарен за него, а, честно казано, и за мен.

Реших да рискувам и го оставих сам. Накарах Джули да изгълта набързо закуската си, написах на Монк бележка, в която му съобщавах къде съм, и забързах да взема останалите деца и да ги откарам до училище.

Когато се върнах четирийсет и пет минути по-късно, Монк още спеше. Изпитах облекчение и едновременно с това — тревога. Не беше подобаващо за него да спи до късно, поне не през времето, откакто беше при нас. Обмислях дали да не позвъня на д-р Кроджър, когато Монк най-сетне стана около девет часа, с вид сякаш цяла нощ бе обикалял баровете. Дрехите му бяха намачкани, косата му стърчеше, а лицето му бе небръснато.

Никога не го бях виждала да изглежда толкова неспретнат, толкова човешки. Беше някак умиляващо.

— Добро утро, господин Монк — казах възможно най-бодро.

Монк кимна в отговор на поздрава ми и се затътри бос в банята. Показа се от стаята си чак по обяд, облечен в чисти дрехи и изглеждащ възможно най-спретнат. Но вместо да дойде в кухнята да закуси, той просто се върна в стаята си и затвори вратата, за да страда на спокойствие от предизвикания от преливане с пречистена вода махмурлук.

Не бях сигурна как да постъпя, затова се захванах с домакински задължения, като плащане на сметки и пране. Докато работех, се опитвах да не мисля за Лукас Брийн и за убийствата, които беше извършил. Опитвах се също така да не мисля за огнебореца Джо и за терзанията си относно нашата заформяща се връзка. Следователно, разбира се, Лукас Брийн и огнеборецът Джо бяха единственото, за което можех да мисля.

Не можех да докажа, че Брийн е виновен за убийство, но установих какво ме безпокои във връзка с Джо. Да, знам, че е очевидно какво беше, и го виждам ясно сега, но тогава не можех. Така става, когато си ангажиран във връзка, дори да става въпрос само за две срещи. Твърде много си погълнат от собствените си съмнения, желаниа и очаквания, за да видиш онова, което е точно пред очите ти.

Може би е същото, когато си детектив, задълбочил се в някакво разследване. Подложен си на толкова голям натиск да разкриеш случая, и си обстрелван с толкова много факти, че е почти невъзможно да видиш ясно всичко. Виждаш неподвижна и застинала гледка вместо движеща се картина.

Предполагам, че Стотълмейър или Дишър често се чувстваха така. Виждах до каква степен се отдаваха на водените разследвания, колко упорито им се налагаше да работят.

За Монк е точно обратното. Разследването изглежда лесно, а всичко останало е трудно.

Вниманието ни се ангажира толкова много от мисълта колко трудно е за него постигането дори на най-простичките неща в живота, че не забелязваме усилието, което влага в разкриването на престъпления и степента, до която се отдава на тази дейност.

Струва ни се, че той умее да разкрива заплетени загадки така естествено, та просто поклащаме глави в почуда и определяме това като чудо. Не спираме, за да си дадем сметка какви мисловни и

емоционални ресурси му се налага да впрегне в работа, за да се получи това „чудо“.

В края на краищата, говорим за човек, който смята за практически невъзможно да си избере място за сядане в киното, и въпреки това някак успява да пресее хиляди различни улики в един случай, за да стигне до решение. Невъзможно е това да е толкова лесно, колкото изглежда. Сигурно е свързано и с доста бъртене. И съм сигурна, че понякога дори на него му се случва да не може да види онова, което е очевидно за всички останали или, в неговия случай, което обикновено би било очевидно за него.

Към кого би могъл да се обърне в такива моменти, които да разбере болката му? Към никого. Защото няма друг като Ейдриън Монк, поне доколкото ми е известно.

Дори при това положение, реших да направя най-доброто, на което съм способна. Отидох до стаята му и почуках на вратата.

— Влез — каза той.

Отворих вратата и го открих да седи на крайчеца на леглото си, с разтворена книга на скута. Усмихна се и почука с пръст по страницата.

— Това е безценно — каза той.

Седнах до него и погледнах какво чете. Беше поредица от отделни комикси за Мармадюк — датски дог, голям колкото кон.

В комикса, който Монк разглеждаше, Мармадюк се връщаше в кучешката си колиба, понесъл автомобилна гума в устата си. Надписът над картинката гласеше: *Мармадюк обича да преследва коли.*

— Този Мармадюк — каза Монк. — Толкова е голям.

— Тази шега никога не остарява — казах.

Това беше лъжа, разбира се. Не можех да си представя какво забавно може да намира Монк, или който и да е друг, в този комикс. Сега обаче поне знаех тайната как да му помогна да се съвземе след нощ, прекарана в наливане с пречистена вода.

— Такъв палавник е. — Монк обърна страницата и посочи към една картинка от комикса, на която Мармадюк извежда собственика си на разходка на чист въздух, като вдига със зъби бедния човечец. Надписът отгоре гласеше: *Винаги изпитвам студена тръпка, когато разхождам Мармадюк!*

— Как се чувствате?

— Превъзходно — неубедително каза Монк и прелисти нова страница.

— Ще заловите Лукас Брийн, господин Монк. Знам, че ще успеете.

— Ами ако не успея? — каза Монк. — Капитан Стотълмейър може да бъде понижен в службата, а сърцето на Джули ще бъде разбито.

— Ще го преживеят — рекох.

— Аз няма да го преживея — каза Монк и прелисти нова страница от книгата. Мармадюк скача в плувен басейн, толкова силно, че изплисква цялата вода навън. *Кой покани Мармадюк на нашето парти край басейна?*

Монк поклати глава и се усмихна:

— Огромен е.

— Не можете да разкривате всички случаи, господин Монк. Искате твърде много от себе си.

— Ако успея да открия убиеца на съпругата си, никога вече няма да изпитам необходимост да разкрия друго престъпление — каза Монк. — Затова, докато този ден настъпи, трябва да ги разкривам всичките.

— Не разбирам.

— Във всичко има ред, Натали. Ако не мога да получа справедливост за Естер Стовал, кучето Спарки и онзи бездомник, как изобщо мога да се надявам да я получа за Трудите?

Това ми звучеше абсолютно нелогично. Беше също и едно от най-тъжните неща, които бях чувала някога.

— Как можете да се натоварвате с това бреме, господин Монк? Тези убийства нямат нищо общо със случилото се с Трудите.

— Всички неща в живота са свързани. Така можеш да забележиш нещата, които не се връзват.

Поклатих глава.

— Не, не вярвам в това. Наистина ли мислите, че ако разкриете някакъв магически брой случаи, ще сте изпълнили покаянието си и Бог ще ви каже кой е убил съпругата ви?

Монк поклати глава:

— В това няма нищо, свързано с магия или спиритизъм. Все още не притежавам достатъчно умения, за да открия кой е убил съпругата

ми. Ако разкрия достатъчно случаи, може би един ден ще имам тези умения.

— Господин Монк — казах, — вие сте най-добрият детектив на света.

— Това не е достатъчно — обясни Монк. — Защото убиецът на Труди, който и да е той, е все още на свобода, а също и Лукас Брийн.

Монк обърна нова страница от книгата.

— Не можете да си причинявате това, господин Монк. Вие изисквате от себе си да се придържате към един стандарт за съвършенство, който никой не би могъл да постигне.

— Това откачено куче се забърква от една неприятност в друга. — Монк се усмихна и посочи страницата.

Мармадюк преследва една котка нагоре по някакво дърво и успява да изкорени високия бор, за огромна почуда на няколко деца, които мъкнат дървени летви, чукове и гвоздеи. *Предполагам, че няма да построим днес нашата къщичка на дървото.*

— Определено. — Потупах Монк по гърба и излязох от стаята.

Несъмнено Ейдриън Монк беше най-сложният човек, когото бях срещала, а може би и най-трагичният. Прииска ми се да можеше да се освободи донякъде от вината, която непрекъснато изпитваше.

Разбира се, аз бях чудесен събеседник по тези въпроси. Колко нощи се вирах в тавана и се чудех дали Мич е умрял по моя вина? Ако го бях обичала повече, той нямаше да може да ни остави. Нямаше да ни разделя разстояние, равно на половината свят. Нямаше да го свалят от небето. Ако го обичах повече, Мич нямаше да изпитва нуждата да лети: нямаше да се нуждае от нищо друго, освен от мен. Но аз очевидно не го обичах достатъчно, защото той трябваше да отиде. А сега беше мъртъв.

Знаех, че е глупаво и нелогично да се обвинявам за смъртта му, но дори при това положение, не мога да отрека, че вината съществуваше и още съществува.

Дали наистина двамата с Монк бяхме толкова различни?

Той обаче имаше по-голям късмет от мен. Той знаеше какво трябва да направи, за да поправи отново своя свят. Аз нямах понятие. Как трябваше да покажа разкаянието си, за да възстановя реда в своя свят?

Влязох в кухнята, погледнах през прозореца и видях госпожа Тропхамнър в задния ѝ двор, докато се грижеше за розите си. Силният аромат на цветята изпълваше къщата ми. Надявах се, че случилото се снощи няма да я изплаши дотолкова, че да престане да идва да се грижи за Джули. Бях започнала да завися от госпожа Тропхамнър. Първата стъпка към това, да се погрижа тя да е постоянно доволна, вероятно бе да ѝ платя колкото ѝ дължах.

Тъкмо се отправях обратно към дневната да потърся чантата си и парите, за да платя на госпожа Тропхамнър, когато Монк излезе тичешком от стаята си, като държеше книгата отворена, а на лицето му имаше широка усмивка.

— Той го направи — каза ликуващо Монк.

— Кой какво е направил?

— Мармадюк — каза Монк, като почука с пръст по страницата и по картинката от комикса, показваща изкорененото дърво. — Той откри как да заловим Лукас Брийн.

Стотълмейър беше в кабинета си, с мрачно изражение. Книгата на Монк за Мармадюк беше разтворена на бюрото пред него. Дишър стоеше зад капитана и гледаше през рамото му.

— Това е разрешението на случая — каза Монк.

Седяхме на столове срещу бюрото на Стотълмейър и чакахме реакцията му. Стотълмейър погледна към комикса, после отново към Монк.

— Сигурно се шегуваш — рече Стотълмейър.

Това вероятно не беше реакцията, която Монк очакваше. Но не биваше да се изненадва. И аз реагирах по същия начин.

— Съгласен съм с капитана по този въпрос. Не мисля, че едно куче наистина би могло да изкорени дърво по този начин — каза Дишър. — Дори куче с размерите на Мармадюк.

— Със сигурност би могло — каза Монк.

— Не това ме смущава в случая — каза Стотълмейър.

— Но дърветата с тези размери имат много дълбоки корени — рече Дишър. — В такова дърво може да се блъсне кола, и то няма дори да помръдне.

— Мармадюк е пълен с неконтролируема енергия — каза Монк.
— А колите не са.

— Ще престанете ли и двамата? — сопна се Стотълмейър. — Не съм сигурен, че си съвсем наясно със сериозността на ситуацията, Монк. Тази сутрин бях официално порицан от началника на управлението заради случилото се снощи. Другата седмица трябва да се изправя пред административния съвет и да обясня действията си. Може да ме разжалват.

— Няма, след като арестувате Лукас Брийн — каза Монк.

— Искаш да кажеш, след като му покажа онзи комикс с Мармадюк и той направи признания?

— В общи линии, да — каза Монк и почука с пръст по книгата.
— Това безспорно свързва Брийн и с трите убийства.

— Честно казано, Монк, не проумявам как — каза Стотълмейър.

Така че Монк ни обясни, споделяйки с нас онова, което беше осъзнал, докато четеше комикса, и простия си план да действа в съответствие с прочетеното. Можех само да се усмихна тайничко, и да се удивя, отново, на загадъчния начин, по който работеше умът на Монк. Но знаех, че е прав. Това беше единствената ни надежда да разобличим Лукас Брийн.

Стотълмейър замълча за миг, опитвайки се да смели онова, което Монк му беше казал.

— Ако се изправя отново срещу Брийн и загубя, ще ми вземат значката — каза Стотълмейър. — Необходимо ми е да знам, че си прав в това, което твърдиш.

— Прав съм — каза Монк.

Стотълмейър присви устни и кимна.

— Добре тогава, да действаме.

Той се надигна от мястото си и си облече палтото.

— Ами аз? — попита Дишър. — Какво бихте искали да направя аз?

— Остани тук, Ранди, и се погрижи тестовете, които Монк предложи, да бъдат проведени върху тялото на бездомника и вещите му — каза Стотълмейър.

— Това мога да го свърша с едно телефонно обаждане — каза Дишър. — Искам да ви подкрепя в работата по този случай, капитане.

— Знам, че искаш — обясни Стотълмейър. — Но ако това се обърка и кариерата ми отиде по дяволите, не искам и ти да пострадаш. Готов съм да заложа само една служба на Монк и Мармадюк, и това е моята.

Дишър кимна. Стотълмейър го стисна приятелски за рамото и излязохме.

— Мармадюк — промърмори Стотълмейър. — Той е едно голямо куче.

— Най-голямото — добави Монк.

22.

Г-Н МОНК И ТЕСТЕНАТА КОШНИЧКА С МИДИ

Изкачването с асансьора до офиса на Лукас Брийн на трийсетия етаж мина много по-бързо без Монк. Стотълмейър беше скръстил ръце на гърдите си и нервно потропваше с крак. Носех в отворената си чанта изненадата за Лукас Брийн и слушах ужасна инструментална версия на песента на Кайли Миноуг „Не мога да те избия от главата си“, която, разбира се, напълно си заслужаваше заглавието. Ужасната музика от асансьора още звучеше в главата ми, когато излязохме в чакалнята.

Красивата азиатка на рецепцията ни посрещна с най-доброто подобие на усмивка, което успя да докара. Носеше тънички слушалки с микрофон, които я свързваха с телефонната система. На няколко вградени в гишето на рецепцията плоски монитора се виждаха заснети от охранителната камера изгледи към фоайето, гаража и други участъци от сградата. На един от екраните зърнах Монк, седнал на една маса пред пекарната „Будин“ във фоайето. Беше постлал салфетки на седалката, преди да седне.

— Както ви уведоми нашият охранител долу — обърна се рецепционистката към Стотълмейър, — господин Брийн е много зает и би предпочел да дойдете някой друг път.

Тя отвори календара си и прокара остър, лакиран в червено нокът по страницата.

— Мисля, че може да ви вмести в програмата си през март догодина, ако предположим, че все още заемате сегашната си длъжност в полицията.

Стотълмейър също се насили да се усмихне лицемерно:

— Кажете на господин Брийн, че оценявам колко е зает и че искам да ми отдели само една минутка от времето си, за да се извиня.

— Тук сте, за да се извините? — попита тя, извивайки съвършено оформената си вежда.

— Тук съм, за да се просна в краката му — каза той.

— Аз също — обадох се.

— Това му харесва — каза служителката на рецепцията. Този път усмивката ѝ беше истинска и в нея се долавяше садистична нотка.

— Сигурен съм, че е така — каза Стотълмейър.

Тя се обади на Брийн и му каза защо сме дошли. Не знам какво каза той, но след миг тя ни кимна.

— Можете да влезете. — Тя кимна към офиса на Брийн. Зачудих се дали тя е истинско човешко същество или смъртно напомнящ жив човек робот, и дали когато си тананикаше, звукът наподобяваше музиката, която чухме в асансьора.

С приближаването ни, плъзгащите врати към кабинета на Брийн се отвориха. Брийн стоеше в центъра на стаята. Изобщо не приличаше на човека, когото бяхме видели предната вечер. Напълно се беше съвзел от простудата и беше облечен в един от ушитите си по поръчка костюми.

— Тази сутрин изглеждате по-добре — каза Стотълмейър.

— Имате шейсет секунди — каза Брийн, като си погледна часовника. Забелязах монограма върху копчето на ръкава му.

— Повече не ми и трябва — обясни Стотълмейър. — Просто исках да се извиня за всички неприятности, които ви причиних през последните няколко дни. Вие ни казахте още от самото начало, че никога не сте стъпвали в къщата на Естер Стовал.

— Никога не съм срещал тази жена — каза Брийн. — Вие обаче отказвахте да ме чуете. Вместо това ме обвинихте за всички убийства в града.

Стотълмейър вдигна ръце, за да покаже, че се предава.

— Прав сте. Аз сгреших. Послушах Монк, когато трябваше да послушам вас. Не ви виня, че побесняхте.

Брийн кихна и си избърса носа с кърпичка.

— Наистина. Като стана дума за Монк, къде е той?

— Има проблем с асансьорите — казах. — Затова остана долу във фойето. Мога обаче да му се обадя по клетъчния си телефон. Знам, че би искал да ви каже няколко думи.

Извадих телефона си, натиснах бутона за бързо набиране, включих го на високоговорител, и го протегнах, така че всички да чуваме какво казва Монк.

— Тук е Ейдриън Монк — изрече той във високоговорителя. — Чувате ли ме?

— Да — казах.

— Проба, едно, две, три — каза Монк.

Стотълмейър взе телефона от мен и кресна в него:

— Чуваме те, Монк. Действай. Господин Брийн няма цял ден на разположение. Загубихме достатъчно време на този човек.

Брийн кимна одобрително на Стотълмейър, подсмръкна и избърса нос с кърпичката си. Очите му започваха да сълзят.

— Искам да кажа колко много съжалявам, че ви досадих така снощи — каза Монк. — Надявам се, че ще приемете този подарък като малък знак на разкаяние за неудобството, което ви причинихме.

Бръкнах в чантата си и извадих голяма, бяла, пухкава котка от породата турски ван, с черни петна на главата и опашката, и я поднесох на Брийн.

Той моментално закиха и се отдръпна.

— Оценявам жеста, но съм алергичен към котки.

— Следователно не бихте държали котка в къщата си — каза Монк.

— Разбира се, че не. — Брийн хвърли гневен поглед към телефона, сякаш Монк стоеше там, после измести погледа си към мен. — Имате ли нещо против да махнете тази котка от мен, ако обичате?

Пъхнах котката в отворената си чанта.

— Снощи не сте имали простуда, а алергичен пристъп — каза Монк. — Балтонът ви е бил покрит с котешки косми от къщата на Естер Стовал. Разнесли сте косми навсякъде из дома си, когато сте внесли палтото ви, за да го изгорите. Затова и аз кихах. Аз също съм алергичен към котки, и именно така разбрах, че сте убили Естер Стовал, кучето Спарки от пожарната и бездомника.

Именно котката в комикса за Мармадюк беше вдъхновила разкритието на Монк. Той си спомни, че беше кихнал първия път, когато срещна бездомника на улицата преди няколко дни, и отново в навеса под магистралата, където онзи се бе приютил, снощи. Беше

предположил, че човекът спи с котки, но никъде около мястото, където се бе приютил скитникът, нямаше котки.

Лицето на Брийн почервения от ярост. Той обърна сълзящите си очи към Стотълмейър:

— Мислех, че сте дошли да се извините.

— Излъгах. Дойдох да ви арестувам за убийство. Като стана дума: имате право да мълчите...

Брийн го прекъсна:

— Алергичен съм към цветен прашец, към плесен и към един от парфюмите на жена си. Течащият нос не доказва нито едно проклето нещо.

— Котешката козина обаче го доказва — рече Монк.

— Естер е взела котката от порода турски ван само няколко дни преди убийството си. Това е рядка порода. Обзалагам се, че ще намерим косми от тази котка, и от другите, които тя притежава, в къщата и в колата ви.

— В момента претърсваме къщата ви — каза Стотълмейър. — Ще направим ДНК анализ и ще сравним намерените косми с онези, които взехме от тялото на бездомника и другите котки на Естер. Ще си паснат.

— И въпреки това вие казахте, че не притежавате котка и че никога не сте стъпвали в къщата на Естер Стовал — каза Монк. — Така остава само едно обяснение. Вие сте убиец.

Беше странно преживяване. Монк обобщаваше случая и отправяше обвинение към убиец, без дори да е в една и съща стая с него. Това не му доставяше дори наполовина удовлетворението, което би изпитал, ако можеше да гледа противника си в очите. Поне за мен със сигурност беше така. Но беше достатъчно. На Брийн нямаше да му се размине безнаказано извършването на тези убийства. Отиваше в затвора.

Брийн се усмихна подигравателно, и гледката беше прекрасна. Подигравателната му усмивка беше немоцна и неискрена. Липсваха й тънкото излъчване на власт и самодоволната увереност на всички други подигравателни усмивки, с които ни беше удостояван през последните няколко дни.

— Подхвърлихте доказателството, за да скроите срещу мен лъжливо обвинение, като част от някаква извратена, лична вендета.

— Запази си приказките за съдебния процес — каза Стотълмейър. — Идваш с нас.

Брийн измарширува до гишето на рецепцията, без да обръща внимание на Стотълмейър.

— Теса, незабавно се свържи по телефона с адвоката ми.

Излязохме след него навън и, точно когато стигнахме до него, той светкавично се въртна кръгом, измъкна котката от чантата ми и замахна с фучащото и драскащо животно към лицето на Стотълмейър. Той залитна назад, като се бореше с разярената, размахала ноктите си котка.

Брийн хукна презглава към офиса си, като пътьом насочваше дистанционното към вратите. Стотълмейър отдръпна котката от лицето си, пусна я върху скута на жената от рецепцията и се втурна да преследва Брийн, но вратите се плъзгаха и се затваряха със силен трясък в лицето му точно когато стигнеше до тях.

— По дяволите — кресна Стотълмейър.

— Какво става? — настойчиво запитва Монк по телефона.

— Брийн се измъква — казах му, после се обърнах и се изправих пред рецепционистката, която небрежно галеше котката. — Отворете вратите.

— Не мога — каза тя.

Идваше ми да я удуша.

— Добре. — Стотълмейър извади пистолета си и за миг се изплаших, че ще я застреля. — Аз ще го направя.

Той се прицели във вратите.

— Бронирани са — каза тя.

Стотълмейър изруга и прибра оръжието си в кобура.

— Той има ли личен асансьор вътре?

Тя не отговори.

Капитанът завъртя стола ѝ така, че тя се оказа с лице към него, наведе се и допря лицето си плътно до нейното.

По лицето му се стичаха малки вадички кръв там, където го беше одраскала котката. Не знам как се почувства тя, като видя страховитата му физиономия, но котката се ужаси. Изскочи от скута на рецепционистката, изкатери се забързано по крака ми и влезе в чантата ми.

— Зададох ви въпрос — каза Стотълмейър.

— Запазете си въпросите за адвоката на господин Брийн — каза тя: в гласа ѝ се долови съвсем лека неувереност.

— Как ще ви хареса, ако ви обвинят за съучастие в убийство?

— Не можете да направите това — каза тя. — Не съм убила никого.

— Помогнали сте на троен убиец да избяга. Сигурен съм, че съдебните заседатели ще проявят голямо съчувствие към вас.

— О, да — каза Монк от клетъчния ми телефон. — Веднага ще разберат каква мила и искрена личност сте.

Тя примигна веднъж.

— Да, той има личен асансьор.

— Къде отива? — попита Стотълмейър.

— До гаража на паркинга — каза тя.

Стотълмейър посочи към мониторите на охранителните камери.

— Покажете ми го.

Тя натисна един клавиш и пред нас върху един от екраните се показва лъскавото „Бентли“ на Брийн на мястото си на подземния паркинг. На друг монитор видяхме как Монк крачи из фойето, притиснал клетъчния телефон към ухото си.

Стотълмейър изкрещя в клетъчния ми телефон:

— Монк, Брийн бяга. Отива към гаража на паркинга. Не мога да сляза дотам навреме. Трябва да го спреш.

— Как се предполага да го направя? — попита Монк.

— Не знам — каза Стотълмейър, — но по-добре бързо измисли нещо.

Монк се втурна навън и изчезна от обсега на монитора. Стотълмейър ми върна клетъчния телефон, извади своя и се обади в полицейския участък за подкрепление.

Обърнах се към служителката на рецепцията и посочих екрана, на който се виждаше фойето. Исках да видя какво прави Монк.

— Можете ли да мръднете тази камера? — попитах.

— Закрепена е неподвижно — каза тя.

Разбира се, че беше закрепена неподвижно. Цялата охранителна система беше специално програмирана да не прави нищо, което Стотълмейър или аз искахме от нея.

— Можете ли да ми покажете изхода от гаража и улицата, на която се излиза от него?

Тя натисна един клавиш и от двете страни на разделен екран се появиха две изображения. Едната камера гледаше надолу към вътрешността на гаража откъм улицата. Другата беше отвън и показваше изхода и тротоара пред гаража.

Погледнах към другия екран — онзи, на който се виждаше бентлитото на паркинга. Брийн излезе тичешком от асансьора и се качи в колата си.

Погледнах отново към разделения на две екран. Къде беше Монк? Какво правеше?

Имаше лесен начин да открия. Притиснах клетъчния телефон към ухото си, но чух единствено сигнал „свободно“. Монк беше затворил.

Стотълмейър рязко затвори капачето на телефона си и дойде при мен.

— Къде е Монк?

— Не знам — казах.

Наблюдавахме монитора, показващ гаража, докато Брийн даде заден ход и излетя от паркинга с бясна скорост.

— Обадох се за подкрепление и сложих проследяващо устройство на колата на Брийн — каза Стотълмейър. — Не би трябвало да е особено трудно едно „Бентли“ да бъде забелязано по улиците или по някой от мостовете.

— Ако не го зареже веднага щом се измъкне оттук — казах.

— Ще предупредим летищата, железопътните гари и граничните пунктове.

Това не ми вдъхна кой знае каква увереност. Бегълци, разполагащи с по-малко средства от Брийн, успяваха да се укриват от властите с години. Брийн вероятно разполагаше със запас от пари за спешни случаи, скрити някъде. Знаех с ужасяваща сигурност, че ако се измъкнеше от сградата, Брийн щеше просто да се изпари.

Никога нямаше да го намерят.

На мониторите на охранителната система на рецепцията наблюдавахме онова, което последва. Видяхме как бентлитото отпрашва нагоре по рамките към изхода. И тогава видяхме Монк.

Стоеше на тротоара точно пред изхода от гаража, с по един самун хляб от заквасено тесто във всяка ръка.

Стотълмейър присви очи срещу екрана.

— Той хляб ли държи?

— На това ми прилича — казах, като местех поглед между мониторите. На единия екран се виждаше как Монк препречва изхода, а друг показваше бентлитото на Брийн, задаващо се с бясна скорост към него.

— Какво прави Монк, по дяволите? — каза Стотълмейър.

— Търси си смъртта — казах. — Брийн ще го прегази.

Брийн се носеше стремглаво към изхода, като изобщо не се и опитваше да намали скоростта, докато се приближаваше към Монк. Наистина хвърчеше с бясна скорост.

Монк обаче не помръдваше. Стоеше там като Клинт Истууд, стоически вперил поглед в колата, с хлябовете в ръце. Дори Клинт щеше да изглежда нелепо и откачено.

В последната възможна секунда Монк метна хлябовете, които държеше, към предното стъкло на колата на Брийн, и бързо се отдръпна. Самуните се пръснаха и обсипаха цялото стъкло с късчета хляб и гъст пълнеж от миди, напълно замъглявайки видимостта на Брийн.

Бентлитото излетя от изхода и излезе на улицата. Въртейки волана на сляпо, Брийн залитна в един завой и се блъсна в редица от паркирани коли. Бентлитото се нагъна като смачкана метална кутия от безалкохолно, а при удара се разнесе пронизителен вой на аларми нагоре и надолу по улицата.

Стотълмейър ме погледна зашеметено и невярващо.

— Наистина ли току-що видях Монк да спира летяща с бясна скорост кола, като я замери с две хлебчета с пълнеж от миди?

— Хлебни кошнички от заквасено тесто — казах, самата аз твърде шокирана.

— Така си и помислих — каза той и затича към асансьорите. — Нямам търпение да напиша това в рапорта си.

Погледнах към монитора и видях Монк да се изправя на крака, олюлявайки се. Извади телефона си и набра някакъв номер. Клетъчният ми телефон иззвъня точно когато Стотълмейър влезе в асансьора.

— По-добре се обади на някой общопрактикуващ лекар — каза Монк.

— Брийн ранен ли е? — попитах.

— Аз съм ранен — каза Монк. — Ожулих си дланта.

— Мисля, че ще оживеете казах.

— Имаш ли представа колко много хора вървят по този тротоар всеки ден? Кой знае какво имат под обувките си. Възможно е сега, докато си говорим, из вените ми вече да бушува смъртоносна инфекция.

Докато Монк говореше, видях на монитора нещо, което ме изплаши много повече от микробите на тротоара. Лукас Брийн излизаше от изпотрошената си кола. Беше разчорлен, окървавен и покрит с изпочупени стъкла.

И държеше пистолет.

— Господин Монк, Брийн има пистолет! — възкликнах. — Бягайте!

Монк се обърна и видя Брийн да се препъва към него, насочил пистолета си с трепереща ръка. Хората на улицата нададоха паникьосани викове и се скриха. Дори рецепционистката ахна при вида на пистолета, а тя се намираше трийсет етажа над улицата, в безопасност зад гишето си, наблюдавайки всичко на екрана.

Аз обаче знаех какво чувства. Беше като да гледаш филм на ужасите, само че това тук не бяха актьори.

Единствените хора, които още стояха на улицата, бяха Монк и Брийн. Лицето на Брийн беше изкривено от ярост.

— Не искате да направите това — каза Монк, все още притиснал телефона към ухото си.

— Никога в живота си не съм искал нещо повече, отколкото сега искам това — каза Брийн. — Мразя ви с всяка клетка на съществуването си.

Чувах го ясно по телефона, а на мониторите на охранителните камери виждах от различни ъгли цялата ужасяваща сцена, която се разиграваше.

— Отвличайте вниманието му — казах. — Стотълмейър пристига.

— Това ще бъде голяма грешка — каза Монк.

— О, наистина ли? Кажете ми една причина, поради която не бива да ви отнеса главата с изстрел — каза Брийн.

— Ще се отрази зле на туризма.

Брийн се ухили. Няколко от зъбите му липсваха.

— Ще се видим в ада, Монк.

Разнесе се пистолетен изстрел, само че Брийн беше онзи, който се завъртя около собствената си ос. Пистолетът излетя от ръката му.

Монк се обърна и видя лейтенант Дишър да се изправя от прикритието се зад една кола, насочил пистолета си към Брийн, който стискаше ранената си ръка.

— Полиция — каза Дишър. — Вдигнете ръце и легнете по очи на земята. Веднага.

Предприемачът се отпусна на колене, после легна напред, протягайки ръце пред тялото си.

Дишър изтича до Брийн, изви ръцете му зад гърба и му сложи белезници.

— Добър изстрел — каза Монк.

— Късметлийски изстрел — каза Дишър. — Целех се в гърдите му.

— Няма значение в какво се е целел — каза в телефонната слушалка. — Благодарете му, господин Монк.

— Спасихте ми живота — каза Монк. — Благодаря.

— Просто си върша работата — каза Дишър, но очевидно доста се гордееше със себе си. Аз също се гордеех с него.

Точно тогава Стотълмейър изтича от сградата и се приближи към полицаите.

— Ранди, какво правиш тук?

— Сметнах, че може да ви потрябва подкрепление — каза Дишър. — Затова ви последвах и паркирах отвън.

Стотълмейър прецени набързо ситуацията, извади от джоба си гумена ръкавица, и вдигна с нея пистолета на Брийн.

— С други думи — каза той — ти наруши пряка заповед.

— Не помня да сте го формулирали като заповед, сър — каза Дишър.

— Хубаво — каза Стотълмейър. — Тогава и аз не помня.

— Някой наистина би трябвало да повика линейка — каза Монк.

Стотълмейър погледна надолу към Брийн, който стенеше и се гърчеше на паважа.

— Да, доста го боли.

— Имах предвид себе си — каза Монк и вдигна ръка. Не виждах ръката му на монитора, но виждах изражението върху лицето на

Стотълмейър.

— Това е драскотина, Монк.

— Хората плюят по тротоарите — каза Монк. — По тях пикаят кучета. Тази драскотина може да се окаже фатална.

— Прав си — каза Стотълмейър. — Ранди, веднага повикай лекар тук.

Дишър кимна, извади телефона си и се обади.

Стотълмейър обви ръка около раменете на Монк.

— Добре се справи, Монк. Наистина добре. Тестената кошничка с пълнеж от миди беше гениална идея.

— Всъщност не — каза Монк и показа на Стотълмейър едно петънце на якето си. — Якето ми е абсолютно съсипано.

23.

Г-Н МОНК И СЪВЪРШЕНАТА СТАЯ

Докато бяхме в полицейския участък, за да разкажем за станалото, Монк и Стотълмейър научиха, че са прави. Криминолозите намерили в къщата на Брийн и в останките от колата му котешки косми, които, поне при проведеното от тях предварително проучване, съвпаднали с пробите от козината, взети от тялото на бездомника и от котките на Естер. Изпратиха пробите за ДНК-тест, но почти нямаше съмнение какъв ще бъде резултатът. Междувременно екипът съдебни експерти още изследваше отпечатъците и влакната, взети от огнеборската екипировка.

Това беше добре да се знае, но онова, което всъщност имаше най-голямо значение, беше, че Лукас Брийн е задържан без право на излизане под гаранция в затворническото отделение на болницата.

Що се отнасяше до Монк, Стотълмейър и мен, убийствата на Естер Стовал, пожарникарското куче Спарки и бездомника бяха разкрити.

Седнахме в кабинета на Стотълмейър за обичайното обобщаване на фактите, което се правеше след всеки арест. Това беше добра възможност за Монк, Стотълмейър и Дишър да се поздравят взаимно за добре свършената работа, тъй като никой друг нямаше да го направи.

— След случилото се днес — каза Стотълмейър, — можем да превърнем тестените кошнички от заквасено тесто в част от стандартното оборудване на всяка патрулна кола. Не само че така ще съкратим продължителността на бързите преследвания с коли, но са и вкусни.

Монк не оцени шегата главно защото изобщо не обръщаше внимание какво става. Беше твърде зает с опити да изтрие петънцето миден сос от якето си с една от кърпичките „Ует Уанс“, а това не беше лесна работа. Не само че петното си оставаше на мястото, но и на Монк му беше трудно да държи мократа кърпичка с дебело увитата си

в бинтове ръка. Имаше на ръката си повече превръзки заради една драскотина, отколкото Лукас Брийн заради огнестрелната си рана.

— Какво стана със заседанието на административния съвет, на което трябваше да се явите? — попитах Стотълмейър.

— Отменено е — каза Стотълмейър. — Вместо това заместник-началникът говори за тържествено изказване на благодарност.

— За вас ли? — попитах.

Стотълмейър поклати глава и погледна към Дишър, който наблюдаваше как Монк се бори с петното на дрехата си.

— За теб.

Дишър вдигна поглед и бузите му моментално порозовяха.

— За мен? Наистина ли?

— Ти не само спаси живота на Монк, но и разреши потенциално смъртоносна ситуация с въоръжен нападател, без никой да загине или да бъде сериозно ранен, включително извършителят.

Хареса ми фактът, че сега Брийн беше просто някакъв си извършител. О, тежко е падението на могъщите!

— Ами вие, сър? — попита Дишър. — Заслужавате някакво признание за това, че отказахте да се оттеглите въпреки политическия натиск от страна на член на полицейската комисия.

— Аз ще си запазя работата, което ми е достатъчно — каза Стотълмейър. — Незачитането на властта и твърдоглавата упоритост не са качества, които управлението обича да насърчава.

— А какво получава господин Монк? — попитах.

— Признателността и уважението на полицейското управление — каза Стотълмейър.

— Ще се задоволя и със силен препарат за отстраняване на петна — каза Монк.

Общо взето, денят беше добър — безкрайно по-добър, като си спомня къде бяхме предишния ден — затънали до кръста във вонящи боклуци.

— Нали няма проблем да съобщим на пожарникарите, че убиецът на Спарки е заловен? — попитах.

Стотълмейър кимна.

— Разбира се, стига да не го разгласят пред медиите. Шефът мрази някой да успее да се добере до телевизионните камери преди него.

Така че се сбогувахме и на път за вкъщи двамата с Монк се отбихме в пожарната, за да съобщим за ареста на Брийн.

Когато стигнахме там, огнеборците отново чистеха и лъскаха пожарникарските коли под напътствията и зоркия поглед на капитан Мантуут. Монк отиде право при купчината спретнато сгънати хавлиени кърпи и вдигна една.

— Може ли? — попита той.

— За нас ще бъде чест, господин Монк — каза капитан Мантуут.

Монк се усмихна радостно и се залови да лъска вече блестящата хромирана скара.

Джо слезе от пожарникарската кола и дойде при нас. Носеше тениска с логото на Пожарната команда на Сан Франциско, която му беше с един номер по-малка и излагаше на показ стегнатия му гръден кош и яките му ръце. Дъхът ми заседна на гърлото. Изглеждаше толкова добре.

— Разкрихте ли убийството, към което така се втурнахте снощи? — попита Джо.

Кимнах.

— Не аз — господин Монк го разкри. Освен това залови убиеца на Спарки. Беше Лукас Брийн.

— Предприемачът? — удивено попита капитан Мантуут.

— Да, за него става дума — казах.

Като чува това, останалите пожарникари започнаха да изоставят задълженията си и да се приближават.

— За какво му е на един богат, могъщ човек като него да убива пожарникарско куче? — попита Джо.

Това беше добър въпрос, и всички пожарникари се събраха около мен, за да чуят дългия ми, подробен отговор, като за огромна радост на Монк го оставиха сам да лъска пожарникарската кола колкото му душа иска.

След като свърших с разказа си, последва продължително клатене на глави и многобройни удивени погледи. Дръпнах Джо за ръкава и го отведох, докато колегите му пожарникари бяха заети да обсъждат онова, което бяха научили.

— Това е фантастична новина. Хайде да излезем този уикенд и да отпразнуваме това, което направи за Спарки — каза Джо. — И за мен.

— Това е наистина мило предложение, но...

Той ме прекъсна:

— Хайде да вземем и Джули. Искам отново да ѝ благодаря, задето въввече господин Монк в тази история. Можем да си направим излет. Освен това бих искал да я опозная.

Сложих ръка на бузата му, за да го спра.

— Не, Джо. Не мисля.

— Защо не?

— Защото не искам Джули да започне да държи на теб толкова много, колкото държах аз — казах. — Точно затова не можем да се виждаме повече.

Отдръпнах ръката си. Джо имаше вид сякаш го бях зашлевила с нея.

— Не разбирам — каза той. — Мислех, че нещата вървят толкова добре...

— Така беше — казах. — Ти си чудесен, и на мен наистина ми е приятно да съм с теб. Виждам, че можем да станем много близки.

Той разтърси глава, сякаш за да я поизбистри.

— Тогава какъв е проблемът?

— Това е проблемът. Това, кой си ти. И всичко това. — Махнах с ръка, за да обгърна с това движение сградата на пожарната около нас. — Ти си огнеборец.

— Е, и?

— Изкарваш си прехраната, като рискуваш живота си, и това е благородно, и страхотно, и героично — казах. — Но е погрешно спрямо мен, погрешно спрямо Джули. И двете загубихме човек, когото обичахме, и който вършеше благородна, страхотна, героична работа. Ти приличаш на него толкова много. И двете щяхме да се влюбим в теб, а аз не мога да изживея отново това.

Той се насили да се усмихне:

— А ако обещаая, че няма да пострадам?

— Не можеш да обещаеш такова нещо.

— Никой не може — каза Джо. — Утре може да те прегази камион, докато пресичаш улицата.

— Знам, но аз не си изкарвам хляба, като скачам пред летящи с бясна скорост камиони всеки ден — казах. — Никога вече не мога да започна връзка с човек, който има опасна професия. Не мога да приема

тревогите и риска, и не мога да причиня това на дъщеря си. Тя се нуждае — и двете се нуждаем — да имаме в живота си мъж, който има най-безопасната професия на земята.

— Аз не съм такъв — каза Джо.

— Искан ми се да беше.

— И на мен ми се иска да бях. — Той ме взе в прегръдките си и ме целуна — нежна, сладка, тъжна целувка. — Ако някога си промениш решението, знаеш къде да ме намериш.

Той се усмихна, обърна ми гръб и излезе навън. Гледах го как си отива и упорито се опитвах да не заплача. После видях, че капитан Мантуут и Монк също гледат. Монк хвърли в кошата хавлиената кърпа, която държеше, и се приближи до мен.

— Ще се справиш ли? — попита.

— Рано или късно — казах.

Той видя сълзите в очите ми и треперещата ми устна.

— Искаш ли да ти заема книжката за Мармадюк?

Усмихнах се и кимнах. По бузата ми се търкулна сълза.

— Би било страхотно.

Когато казахме на Джули, че убиецът на Спарки е заловен, тя обвини ръце около Монк и го стресна с една силна прегръдка.

— Благодаря ви, господин Монк.

— Хубаво е, когато клиентът е доволен — каза Монк.

— Направих нещо за вас — каза тя. — Може ли да ви покажа?

— Разбира се — каза Монк.

Джули ни направи знак да я последваме и забърза пред нас по коридора към стаята си. Щом тя ни обърна гръб, Монк ми направи знак да му дам мокра кърпичка. Дадох му една.

— Децата са изключително специални — каза той, като бършеше внимателно ръцете си, — но са ходещи развъдници на болести.

Изгледах го:

— Наистина ли току-що нарекохте дъщеря ми „ходещ развъдник на болести“?

— Освен това е умна, възхитителна и обичлива — каза Монк. — От безопасно разстояние.

Тя стоеше пред вратата на стаята си, с ръка върху дръжката.

— Добре, пригответе се — каза.

Монк ме погледна.

— Нали е безопасно?

Преди да успее да отговоря, Джули отвори вратата на стаята си и ни махна с ръка да влезем вътре, с огромна, горда усмивка на лицето. Аз надникнах първа.

Беше си почистила стаята. Но това определение не казва напълно истината. Стаята беше безупречна, всичко беше подредено.

— Трябва да видите това, господин Монк — казах.

Той колебливо промуши глава вътре, а после погледна Джули:

— Какво си направила?

— Намонкчих я — каза тя.

— Намонкчи я? — повтори той.

— Книгите ми са подредени по автори, жанрове и дата на издаване, а компактдискете ми са подредени на купчинки, съдържащи четен брой дискове, по изпълнители. — Тя изтича в стаята си и отвори дрешника. Дрехите ѝ бяха подредени по вид и цвят. Обувките също. — Подредих си дрешника и всички чекмеджета.

Монк се приближи и погледна полицата, на която бяха подредени плюшените ѝ животни, с очевидно възхищение.

— Подредила си животните по видове.

— И по големина — каза тя. — И в зависимост от това, дали са земноводни, влечуги, птици или бозайници.

— Сигурно е било забавно — каза той, и наистина го мислеше. Всъщност, като гледах изражението на лицето му, мисля, че ѝ завиждаше за преживяването.

— О, да — каза Джули. — Прекарах си страхотно.

Не можех да повярвам на това, което виждах. Това беше радикална промяна за дете, чиято представа за оправяне на леглото беше да си вдигне възглавницата от пода.

— Сигурно ти е отнело часове да го направиш — казах.

— Всъщност ми отне няколко дни, но исках да покажа на господин Монк... — Джули млъкна и сви рамене, не знаейки как да обясни онова, което беше направила. — Не знам. Просто исках да ви благодаря.

Целунах я.

— Обичам те.

— Не съм го направила заради теб, мамо.

— Не мога ли въпреки това да се гордея с теб? — попитах.

Джули се обърна към Монк:

— Какво мислите?

И аз самата бях любопитна да узная това. Монк докосна мустака на един от плюшените лъвове на Джули и се усмихна:

— Мисля, че съжалявам, защото утре трябва да се прибера у дома — каза той.

24.

Г-Н МОНК И ТАЙНСТВЕНОТО ЧЕНЕ

Когато се събудих на сутринта, открих, че Монк е опаковал багажа си, облякъл се е и е готов за тръгване. Той настоя да приготви закуска за Джули и мен. До последно смятах, че ще приготви купички с корнфлейкс „Чекс“, но той ме изненада, като каза, че ще приготви яйца.

— Бих искала моите да са бъркани, моля — каза Джули.

— Навярно следващия път ще поискаш и ЛСД, и трева към тях.
— Монк ѝ отправи укорителен поглед, а след това хвърли поглед към мен, сякаш искаше да каже, че тотално съм се провалила като родител.

Джули се намръщи объркано.

— Какво е ЛСД? И за какво ми е да ям трева?

— Няма значение — казах и на свой ред изгледах укорително Монк. — Е, как ще ги пригответе?

— Има само един начин — каза Монк.

Той умело счупи яйцата в ръба на тигана и жълтъците се изляха, а белтъците оформиха свършени кръгове. Не преувеличавам — свършени кръгове.

— Как сте се научили да правите това?

— С много практика — каза Монк. — Тайната е в движението на китката.

— Можете ли да ме научите? — попита Джули.

— Не мисля, че имаме достатъчно яйца — каза Монк.

— Колко трябва?

— Хиляда — каза Монк.

И двете с Джули го погледнахме.

— Знаете точния брой? — попитах.

— Всъщност бяха деветстотин деветдесет и три — каза Монк. — Но счупих още седем, за да бъдат четен брой.

— Разбира се — казах. — Напълно логично е.

— Може ли утре да купиш още малко яйца? — попита ме Джули.

— Няма да купя хиляда яйца — казах. — Просто ще трябва да се учиш с по две яйца на ден всяка сутрин на закуска.

— Това може да отнеме години — изхленчи тя.

— Сега имаш цел в живота — казах.

Монк препичаше малко хляб от заквасено тесто, който нарязва на равни половини и ни го сервира върху отделни чинии, заедно с портокали, които бяха напълно обелени и разделени на свършени резенчета.

Закуската беше толкова свършена, че всъщност изглеждаше синтетична и странно неапетитна, сякаш беше цялата направена от пластмаса.

Джули нямаше такива задръжки. Тя погълна закуската си, приключвайки точно когато пристигна колата, която щеше да я откара до училище. Тя ме целуна по бузата и изтича навън.

Монк разчисти масата, а аз измих съдовете. След това останахме съвсем сами, без нищо за вършене. Без никакви убийства за разкриване. Без никакви престъпления за разследване.

— Е, какво планирате за днес? — попитах.

— Да се върна вкъщи и да се заема с чистене — каза Монк. — Голямо чистене.

— Не сте били там от няколко дни — казах. — Какво има да се чисти?

— Всеки сантиметър — каза Монк. — Цялата сграда е била обвита с платнище и напоена с отрова. Тя е смъртоносен капан. Ще има с дни да пълзим по пода на четири крака и да търкаме.

— Вие ще търкате, аз не — казах. — Договорила съм се да ви бъда асистентка, а не прислужница. Аз ще надзиравам.

— Какво значи това?

— Ще седя на дивана, четейки списание, и ще ви гледам как работите — казах. — Ако пропуснете някое местенце, ще ви кажа.

Взех чантата си и ключовете от колата. Той грабна багажа си и отидохме при колата. Госпожа Тропхамнър беше в градината си и вече се занимаваше с розите си. Спомних си, че още ѝ дължа пари.

— Добро утро, госпожо Тропхамнър — казах. — Цветята ви изглеждат прекрасно днес.

— Ти също, скъпа — каза тя.

Поне не ми се сърдеше.

— О — каза Монк, — без малко да забравя.

— И аз — казах, и бръкнах в чантата си. Но преди да успея да й платя, на алеята за автомобили спря Стотълмейър и излезе от колата си.

Монк остави куфарите си и се приближихме да го поздравим.

— Монк, Натали — каза Стотълмейър. — Прекрасен ден, нали?

— Определено. — Удиви ме осъзнаването, че той все още беше в състояние да го оцени, като се има предвид, че за него един типичен ден криеше много грозота и смърт. — Да не би вече да се нуждаете от помощта на господин Монк за някой случай?

— Не — каза Стотълмейър. — Тъкмо се прибирах в кабинета си, и ми хрумна да се отбия, за да ви съобщя добрата новина. Брийн е в ръцете ни.

— Брийн беше в ръцете ни вчера — каза Монк.

— Вчера в ръцете ни имаше котешки косми — каза Стотълмейър. — Днес разполагаме с пръстови отпечатащи. От кримнологичната лаборатория откриха отпечатащите му от вътрешната страна на една пожарникарска ръкавица. Може и да е успял да обясни наличието на котешките косми, но от това вече не може да се измъкне. Ти пак ме измъкна от ситуацията, Монк, както винаги.

— Вие също, капитане — каза Монк. — Всъщност, има нещо, което можете да направите за мен веднага.

— Да си завържа наново обувките? Да преместя колана си на друга гайка? Да си сменя регистрационния номер на колата, така че всички числа да са четни?

— Да, това би било страхотно — каза Монк. — А когато имате свободна минутка, бихте ли могли също така да арестувате госпожа Тропхамнър?

Погледнах назад към госпожа Тропхамнър, която излизаше от задния си двор с маркуча в ръка.

— Не мислите ли, че малко се престаравате, господин Монк? — възразих. — Тя падна в скута ви, без да иска.

Стотълмейър плъзна поглед покрай мен.

— Това ли е госпожа Тропхамнър? — попита той.

— Да — каза Монк.

— И тя е била в скута ти?

— Да — каза Монк.

— Може би е по-добре да арестувам теб — рече Стотълмейър.

Монк се намръщи на Стотълмейър и се приближи към госпожа Тропхамнър, която навиваше маркуча.

— Извинете, госпожо Тропхамнър — каза Монк. Тя се обърна.
— Арестувана сте за убийство.

— Убийство? — възкликнах. Всъщност госпожа Тропхамнър, Стотълмейър и аз изрекохме едновременно едно и също нещо. Прозвучахме като хор.

— Съпругът ѝ не се намира в рибарска хижа близо до Сакраменто — каза Монк. — Заровен е в задния ѝ двор. Затова е посадила най-ароматните рози, които е успяла да намери, и непрекъснато ги е сменяла — за да прикрие миризмата на неговия разлагащ се труп.

Знаех, че винаги излиза прав, когато става въпрос за убийство, но този път просто трябваше да греши. Госпожа Тропхамнър — убийца? Беше нелепо.

Раменете на госпожа Тропхамнър увиснаха и тя въздъхна уморено.

— Как разбрахте?

— Да не би да е вярно? — възкликнах, напълно шокирана.

Госпожа Тропхамнър кимна:

— Радвам се, че открихте. Толкова се уморих да се грижа за градината, а чувството за вина ме подлудяваше. Обичах го толкова много.

— Знам, че е така — каза Монк. — Именно затова не сте могли да приемете загубата напълно. Затова сте запазили зъбите му.

— Зъбите му? — попита Стотълмейър.

— Изкуствените му зъби — каза Монк. — Те са в устата ѝ точно в този момент.

— *Наистина ли?* — Той присви очи и се втренчи в устата на госпожа Тропхамнър, но тя стисна устни и извърна глава. — Как е възможно да знаеш това, Монк?

— Когато изпълнява ролята на детегледачка, госпожа Тропхамнър обича да оставя ченето си на масата до себе си, докато гледа телевизия — каза Монк. — Имах възможност да ги разгледам. Това очевидно са мъжки изкуствени зъби. Крайните резци на горната

челюст са едри и издадени напред, докато женските са по-тесни. Освен това костта на венеца при мъжете е с по-солидна извивка, а вътрешната част на изкуствените зъби...

— Добре, добре — прекъсна го Стотълмейър, който все още наблюдаваше лицето на госпожа Тропхамнър, в очакване да успее да зърне зъбите на съпруга ѝ. — Вярвам ти. Какво те подсети?

— Цветята, които огнеборецът Джо носеше на срещата си с Натали — каза Монк. — Каза, че ги носел, за да прикрият останалата по тялото му миризма от сметицето. Това ме подсети за госпожа Тропхамнър, и оттам нататък всичко си дойде на мястото.

Нужен ми беше един миг, но после и за мен всичко си дойде на мястото. *Това беше преди два дни.* Почувствах как цялото ми тяло се стяга от гняв. Юмруците ми се свиха. Мисля, че пръстите на краката ми също се свиха.

— Милтън ми изневеряваше след четирийсет години брак, можете ли да повярвате? — каза госпожа Тропхамнър. — Единственият улов, който е търсел в Сакраменто, са били разни фусты. Трябваше да го убия...

— Почакайте за минутка — изсъсках, прекъсвайки я на средата на изречението. Обърнах се към Монк:

— Още от *сряда* сте знаели, че тя е убийца, и не сте ми казани?

— Имаше много други неща, които ми отвличаха вниманието — каза отбранително Монк. — Имах да се справям с три неразкрити убийства. И двамата бяхме много заети.

— Допуснахте да оставя дъщеря си сама с това чудовище?

— Знаем каква отчаяна нужда имаше от детегледачка, докато се занимавахме със случая.

— *Тя е убийца!* — изкрещях.

— Ами, да. Но като се изключи това, е много благонадеждна — каза Монк.

— Благонадеждна ли? — Пристъпих към него, и Монк отстъпи пет крачки назад. — Тя носи ченето на мъртвия си съпруг!

— Точно това имах предвид — каза Монк. — Тя убива само съпрузи. Един съпруг, всъщност. Още не е имала втори. И вероятно няма да има. Следователно Джули беше в безопасност.

— Но вие не сте — казах и се обърнах към Стотълмейър. — Вземете господин Монк със себе си. Махнете го от очите ми, преди аз

да съм го убила и да съм го заровила в моята градина.

Докато се отдалечавах с тежки стъпки, чух Монк да казва на Стотълмейър нещо, което според всяко съдилище на земята би било напълно основателна и оправдателна причина за убийство:

— Жени — каза Монк. — Толкова са неразумни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.